

မြန်မာ့အသံ ၂၀၁၁ ခုနှစ်

BURMESE
CLASSIC
COM

ပယ်ခွင်

အလှူအတန်း
သံပွင့်ကြွယ်

မြန်မာ့အသံ ၂၀၁၁ ခုနှစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဒဏ္ဍာရီထဲက သံပွင့်ကြွေသံ

၅

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၉၆၀၂၁၁
 ဖျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၂၀၀၃၁၁
 ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ ဇူလိုင်လ။
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
 ရွှေဥစာပေတိုက်
 တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
 ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
 ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဖျက်နှာဖုံးနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆုက
 အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ဖြန့်ချိရေး - ၁၃၀၀ ကျပ်
 အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မယ်ခိုင်

၈၉၅·၈၃

ဒဏ္ဍာရီထဲက သံပွင့်ကြွေသံ/မယ်ခိုင် - ရန်ကုန်။

ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၃၄၃-စာ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ။

(၁) ဒဏ္ဍာရီထဲက သံပွင့်ကြွေသံ

ငိုကို မသားမဲ့တဲ့
 စကားလုံးတွေနဲ့
 မချည်နှောင်နဲ့တော့...
 စုရုနက်နဲတဲ့
 အပြုံးတွေနဲ့လည်း
 မရစ်တွယ်နဲ့တော့...
 သံသယများတဲ့
 မျက်ဝန်းတွေနဲ့လည်း
 မဖမ်းစားနဲ့တော့...

နိဂုံး

လုပ်မြဲဟန်တွေကို

ဥပေက္ခာပြုပြီး

အဝေးကို

ကျောခိုင်းထွက်ပြေးသွားချင်တာ
 သိပါ...

— စာသော —

“ဟေ့ . . . ဟေ့”

“ဘာလဲဟယ်။ အထိတ်တလန့်နဲ့”

“ဒီ . . . ဒီ . . . ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းပါဦး”

ဟု “ရေ”ကဆိုလိုက်တော့ ကျန်ခြောက်ယောက်
မှာ ထိုနေရာ၌ ခေါင်းကြီးတွေ စုပုံသွားရပါ၏။

“ဟယ်”

အာမေဇိုတ်သံကြီးက ခြောက်ယောက်စာကြီး
ကျယ်လောင်စွာ ပျံ့လွင့်လာရပါသည်။

“ဒါထူးဆန်းနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ သိပ်ကိုထူးဆန်းတယ်”

•—•—•—•—•

“တစ်လအတွင်း ဒီပုံကို ငါတို့တွေတာ သုံးခါရှိ
နေပြီ”

“ဒီပုံထဲကအမျိုးသမီးဟာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်
ဖို့ များတယ်”

“များတာမကဘူး၊ လုံးဝသေချာသလောက်နီး
တယ်”

“သေချာတာမကတော့ဘူး၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်နေ
တာဟယ်”

“ပန်းချီဆရာက သိပ်ကိုတော်တာပဲ”

“မျက်လုံးတွေကို ကြည့်စမ်း၊ သက်ဝင်နေတယ်”

“ဒါစိတ်ကူးနဲ့ဆွဲထားတဲ့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ မော်ဒယ်လ်ထိုင်ပေးထားတာ
လုံးဝဖြစ်နိုင်သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ သက်ရှိလူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို
ပန်းချီဆရာက သက်ဝင်အောင် ရေးဆွဲထားတာပဲ”

“နင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုအတိအကျကြီး စွပ်စွဲနေ

•—•—•—•—•

ကြတာလဲ”

ဟု အဖွဲ့ထဲတွင် အမြဲကန့်လန့်တိုက်တတ်သော
“ဒို”က ဆိုလျှင် အမြဲအချက်အလက်ကျကျ ဖြေရှင်းတတ်
သော “သီ”က . . .

“ဦးနှောက်ရှိသူတိုင်း စဉ်းစားတတ်တယ်”

“အောင်မာ”

“စဉ်းစားပြီးပြောလေ၊ ကန့်လန့်တိုက်မပြောနဲ့၊
နင်ပဲ ပန်းချီကျောင်းသား မဟုတ်ဘူးလား”

“ပန်းချီကျောင်းတောင် ရိုးရိုးကျောင်းသား မဟုတ်
ဘူး၊ အရှေ့တောင်အာရှပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်မယ့် တက်သစ်စ
လူငယ်အဖွဲ့ထဲက ဉာဏ်ကြီးရှင် “ဒို”ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“အဲဒါတောင် နင် စဉ်းစားဉာဏ်မရှိတာ ငါ အံ့သြ
တယ်။ ဒီလိုအမှတ်အသားမျိုး၊ ဒီလိုပိုစ်မျိုးနဲ့ ငါတို့တွေတာ
ဒီပုံနဲ့ပါဆို သုံးပုံတိတိဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်ဟာ၊ ဒို နင်အဲလို ကန့်လန့်တိုက်နေ
မယ့်အစား ဖြစ်နိုင်တာကို စဉ်းစားကြရအောင်”

•—•—•—•—•

“အဲလိုစဉ်းစားလည်း နင်တို့အတွက် ဘယ်လို အကျိုးရလဒ်ထူးလာမှာမို့လဲ။ အရေးကြီးတာက အဲဒီပွဲမှာ ငါတို့ဝင်ပြိုင်ရဖို့အတွက် ကာလာတွေအကြောင်း၊ အထူး ဂရုပြုလေ့လာရမယ်။ ပြိုင်ဖက်က သေးတာမဟုတ်ဘူး နော်”

“ငါတို့က ခုနစ်ယောက်ခေါင်းပဲ။ သုံးယောက်အဖွဲ့၊ ငါးယောက်အဖွဲ့တော့ ပျင်းပျင်းလေးပါ”

“ပြိုင်ဖက်ကို လျော့မတွက်နဲ့ဆို။ ဖိုင်နယ်ကို ရောက်လာပြီဆိုကတည်းက မခေတ္တလူမျိုးတွေချည်းပဲ”

“အိုကေ . . . ငါးပေပတ်လည်ပန်းချီကားကြီးကို ရေးဆွဲဖို့အတွက်က အချိန် တစ်လတိတိရှိနေတယ်။ အခု ချိန်ထိ ဘယ်လိုမှ တွေးမရသေးတဲ့ အိုင်ဒီယာတွေနဲ့ ဘယ် လို ခရီးဆက်မလဲ”

“ငါက ဆေးသားတွေကို စိတ်ကူးထဲမှာ ဆေးစပ် ထားပြီးသားပါ”

“အရူး . . . ရှင် အရူးပဲ မိ။ ဘယ်လိုပန်းချီကားမျိုး

ကို ရေးဆွဲမယ်ဆိုတာတောင် အဖြေက ထွက်မလာသေး ဘဲနဲ့ အဲလိုပြောတာ ရှင်ရူးလို့ပဲ”

“ရှင်လို့ဟာမျိုးကလည်း ရိုးနေပြီ။ ဓာတ်ပုံဆန် ဆန်မျိုးကလည်း သူများရဲ့စိတ်ကူးကြီး”

“အင်း . . . မော်ဒယ်လ်ချရေးဖို့ကျတော့လည်း အဲဒီပွဲနဲ့ တိုးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာလို့အဲလိုပြောတာလဲ”

“နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့် မာန။ အဖွဲ့လိုက်တင်ဆက်မှု ကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှပဲ သင့်လျော်မှာပေါ့။ သတ်မှတ် ထားတဲ့ ပို့စ်ကိုမှ ငါးပေပတ်လည်လို့ ထွက်ခဲ့ပြီးသား။ ကြီး ကျယ်ခမ်းနားမှုကို မပြနိုင်လို့ကတော့ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့တောင် ရှက်ဖို့ကောင်းနေတယ်”

“အယ် . . . ငါ အကြံရပြီ”

ဟု အမြဲအကြံအဉာဏ်ကောင်းတွေ ထွက်တတ် သောရွှေခေါင်းပိုင်ရှင် “လာန”က တစ်ချိန်လုံး ထိုပန်းချီကား ကိုကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေရာမှ အော်လာ၍ သူတို့အားလုံး

၁၂

မယ်နိုင်

မှာ စိတ်ဝင်တစားကြီး လာန်ကို ဝိုင်းကြည့်လာကြပါသည်။

“ဒီပန်းချီကားကို ကြည့်စမ်း၊ ထူးဆန်းမှုကို မတွေ့ရဘူးလား”

“ဘာလဲ”

“အနောက်မှာ တောတောင်ရှစ်”

“အင်း”

“ဟုတ်တယ်”

“သာယာအေးချမ်းတဲ့နေရာထင်တယ်”

“တစ်ရောင်တည်းရေးထားတာတောင် သိသာနေတာပဲ၊ အရောင်လေးနဲ့ဆို ပိုဟပ်လိမ့်မယ်”

“ပန်းချီရေးတယ်ဆိုတာ ပန်းချီဆရာရဲ့ နှလုံးသားပဲ၊ ဆွဲမယ့်ပန်းချီကားရဲ့ ဘဝနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျ နားလည်နိုင်မှ ပန်းချီကားကောင်းတစ်ချပ် ဖြစ်လာခဲ့မှာပါ”

ဟု အမျိုးမျိုးပြောဆိုနေကြသော ထိုခြောက်ယောက်ကို လာန်က ကြည့်ကာ . . .

“ဒါက ရဲတိုက်ဆန်ဆန်ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်ပဲ”

•—•—•—•—•

“အင်း . . . ဒီရဲတိုက်နဲ့ ဒီရှစ်ခင်းနဲ့ကို ပန်းချီကားလေးတစ်ချပ်ဖြစ်နေပြီကို။ ဒီအမျိုးသမီး . . .”

“အို . . . သဘောပေါက်ပြီ”

“ငါပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ခေါင်းပါလား”

“နှစ်ချပ် သုံးချပ်စာကို ပေါင်းပြီး တစ်ချပ်တည်းရေး”

“ဟင့်အင်း . . . နှစ်ချပ်၊ သုံးချပ်စာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနှစ်ချပ်စာကို တစ်ချပ်တည်းရေးရမှာ”

“ဟမ်”

“ရှုပ်နေတာပဲ”

“အဲဒါက ပန်းချီဖြစ်လာဦးမလားဟဲ့၊ အမှိုက်ပုံးပဲ ဖြစ်လာမယ်”

“ငါကတော့ လာန်ပြောတာကို လုံးဝလက်ခံတယ်”

ဟု ရေကပါ ပြောလာပြန်ပါသည်။

•—•—•—•—•

“ငါကတော့ အဲဒါက စိတ်ကူးနဲ့လား။ မော်ဒယ်လ်
ထိုင်ရေးခွဲသလားလို့ အတိအကျ သိချင်တယ်”

“နင်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မော်ဒယ်လ်ထိုင်ခွဲတယ်ဆိုလည်း ဒီအမျိုးသမီး
က သိပ်ချစ်ရတဲ့ ပန်းချီရေးသူဖြစ်ရမယ်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ
ကို မတွေ့ဘူးလား။ ပန်းချီရေးသူကို စွဲညှိရုံပဲပြီး ကြည့်နေ
တယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်”

“အကယ်၍ ပန်းချီဆရာက စိတ်ကူးနဲ့ရေးဆွဲခဲ့ပါ
တယ်ဆိုလည်း ဘယ်လိုနည်းသားခံစားချက်မျိုးကို မြှုပ်နှံ
ထားသလဲဆိုတာ နည်းကောင်းသင်ယူရမယ်”

“အင်း . . . အဲလို လုပ်တာကောင်းတယ်”

“ငါ့အထင်ကတော့ စိတ်ကူးနဲ့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒီ . . . သေဘာကလေးကို သေချာကြည့်ပါ”

ဟု ရေကဆိုတော့ သူတို့အားလုံးမှာ ကိုင်ထား

— ရှုမဝ —

သော တုတ်တံလေးကို ကြည့်လိုက်၏။

“ထူးခြားမှုကို တွေ့လား”

“အင်း . . . ဒီလိုအမှတ်အသားမျိုးကို ပထမဆုံး
တွေ့တဲ့ ပါမောက္ခအိမ်က ပန်းချီကားမှာ သရဖူအဖြစ် သတိ
ထားမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း သတိထားမိတယ်”

“ပြီးတော့ ငါတို့ ဒုတိယအကြိမ်တွေ့တဲ့ ငါတို့ရဲ့
လက်ဦးဆရာ ဦးမြင့်မောင်အိမ်က ပန်းချီကားမှာလည်း ဒီ
အမှတ်အသားမျိုးက လည်ဆွဲဖြစ်နေပြန်တယ်”

“အင်း . . . အခု ပန်းချီကားမှာက တုတ်တံအဖြစ်
ဆိုတော့”

“ဒါ . . . စိတ်ကူးယဉ်ဆွဲထားတာပေါ့”

“ဒါဖြစ်နိုင်တယ်”

“ငါတော့ အဲလိုပထင်ဘူး”

“ခြုံငုံကြည့်လိုက်တော့ ဒီပန်းချီကားက ငါတို့
သံစဉ်များအဖို့ကို ခေါင်းစားစေတာအမှန်ပဲ။ သုံးသပ်လိုက်

— ရှုမဝ —

ရင် ဒီပန်းချီကားကို ငါတို့သူတေသနပြုသင့်နေပြီ”

“ဘာကိစ္စ”

“ငါတို့ကိစ္စနဲ့လည်း ဆက်နွယ်မှုရှိနေတယ်။ အဲ
ပြီးတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်နေတယ်။ ငါတို့အတွက်
လုံးဝအကျိုးရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ရဲရဲကြီး ယုံကြည်နေတယ်”

“ငါတို့ ဒီမှာရပ်ပြီး ဒီအကြောင်းပြောတာ ခုဆို
လေးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိ ရှိသွားပြီ”

“ဆတ်ခနဲပေါ် ဖျတ်ခနဲလုပ် . . .”

“ပြောနေကြတာတယ်။ အခု ငါတို့ ဒီပန်းချီရေးသူကို
သွားမိတ်ဆက်မယ်”

“ရှိပါ့မလား”

“ရှိမှာပေါ့ . . . ရှိရမှာပေါ့။ ဒီပန်းချီပြပွဲက ဒါပထမ
ဆုံးနေ့ပဲ။ ဒီပန်းချီရေးသူက လာကိုလာရမယ်”

“နီးဆဲလ်ဆိုတော့ သူ သိပ်တန်ဖိုးထားလို့နဲ့ တူ
တယ်”

ဟု တွေးဆစလေးပင် ပြောကာ တာဝန်ရှိသူ

— သွေးသော —

တစ်ဦးကို လိုက်ရှာကာ . . .

“အစ်ကို . . . အစ်ကို”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဘာများအကူအညီလိုအပ်ပါသလဲဗျာ”

“ဟိုလေ . . . မေးချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုပန်းချီကားကို ရေးတဲ့ ပန်းချီဆရာနဲ့ တွေ့ချင်
လို့ပါ”

“ဘယ်လိုပန်းချီကားလဲဗျ”

“ဟိုလေ . . . နီးဆဲလ်ထဲက”

“ဒဂ္ဂလာရီ၊ ဒဂ္ဂလာရီလို့အောက်မှာ စာတန်းချိတ်ထား
တယ်”

“ဧည့် . . . အဲဒီပန်းချီကားလား။ ရောင်းမှာ
မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်ခါက အသက်အတော်ကြီး နေပြီဖြစ်တဲ့
နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးက အဲဒီပုံကို လာဝယ်သေးတယ်။

— သွေးသော —

သူပြောတာက ဘယ်လောက်ပေးရပေးရလို့ ဆိုတယ်”

“ဟမ်”

“ဒါပေမဲ့ ပိုင်ရှင်က မရောင်းဘူးဗျ။ ဒါနဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်
က အဲဒီပန်းချီကားကို နေ့တိုင်း ပြခန်းမပိတ်မချင်း လာ
ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျနေတယ်”

“ဟမ်”

“နောက်ဆုံးမှာတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပါရစေလို့
ခွင့်တောင်းပြီး ရိုက်သွားတယ်လေ”

“ဟမ်”

“ဘယ်နိုင်ငံကလဲ”

“အမေရိကန်လူမျိုးထင်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တောင်
နည်းနည်းခင်သွားသေးတယ်။ နာမည်က မစ္စတာဂျော်နီ
ဖောလစ်တဲ့”

“အဲဒါ”

“ငယ်တုန်းကတော့ တော်တော်ချောမယ်ထင်
တယ်။ အခုထိတောင် ခန့်တုန်း။ နိုင်ငံခြားသားသာဆိုတယ်

•—•—•—•—•

အတ္ထာရီထဲကသံပွင့်ကြွယ်

မြန်မာစကားကိုတော့ ကောင်းကောင်းတတ်တယ်ဗျ”

“ဟမ်”

“ကျွန်မတို့ကို အဲဒီပန်းချီဆရာနဲ့ ပေးတွေ့လို့ ရ
မလား”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီပန်းချီဆရာက ခုဒီမှာမရှိဘူး”

“ဘယ် . . . ဘယ်သွားလဲ”

“ပြန်သွားပြီ။ စောစောကတင်ပဲ”

“လိပ် . . . လိပ်စာလေးပေးနိုင်မလား”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူးဗျ။ ကြုံတော့ တောင်း
သားလိုက်ပါ့မယ်”

“ကြုံတော့”

“သူက ဖျောက်ဆိတ်ကြယ်ဗျ။ ပျောက်လိုက် ပေါ်
လိုက်”

“သူကိုတွေ့ရင်တော့ တောင်းဖြစ်အောင် တောင်း
သားပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျ”

•—•—•—•—•

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်”

ဟုသာ ထိုအုပ်စုကြီးပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် ထိုပန်းချီကားကို ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားမိပြန်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့ သံစဉ်လေးတွေရဲ့ သီးသန့်တွေဒီယိုထဲလည်းရောက်ရော အားလုံးမှာ ထိုပန်းချီကားအကြောင်း ထပ်၍ဆွေးနွေးဖြစ်ကြပြန်ပါသည်။

“အဲဒီပန်းချီထဲက အမျိုးသမီးက မြန်မာလူမျိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“နိုင်ငံခြားသားက လာပြီးပိုတယ်”

“ပန်းချီဆရာကလည်း ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့”

“ပြီးတော့ အဲဒီသင်္ကေတ”

“ထူးတော့ထူးဆန်းနေပြီ”

“ငါ အဲဒီအမျိုးသမီးကို ပြန်ကြည့်ချင်တယ်”

“ငါ့ရောပဲ”

“ငါ့ရောပဲ”

“ကဲ . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မဲတွေများနေပြီ”

•—•—•—•—•

ဟု ရေကဆိုလိုက်ပေမယ့် လာန်က စာရွက်တစ်ရွက်ကို သူတို့ထံယူလာပြီး . . .

“ဒီမှာကြည့်”

ဟုပြလိုက်ရာ အားလုံးမှာ မှင်တက်သွားကြတော့သည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပန်းချီကားရဲ့သင်္ကေတမျိုးကို လာန်က ရေးဆွဲခဲ့လို့ပါပဲ။ သူတို့အားလုံး ပုံက ဘာမှန်းမသိတဲ့ ထိုသင်္ကေတလေးကို ကြည့်ကာ . . .

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“သံစဉ်ရဲ့သင်္ကေတလေးတစ်ခုပဲ”

“ဒါဆို သံစဉ်ပေါ့။ ငါတို့အဖွဲ့ရဲ့ တံဆိပ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာတွေ့လား။ ဒါက ဘယ်လိုသိမလဲ”

ဟုဆိုကာ ပန်းပွင့်လား၊ ကြယ်လားဆိုတာ မသိနိုင်တဲ့ အောက်ခြေမှ အရာလေးကိုပြတော့ . . .

“ငါက အဲဒါကို ဘာမှန်းမသိနေတာ။ နင် သိပ်

•—•—•—•—•

တော်တယ် လာနဲ့။ အဲဒီပုံစံအတိုင်း တစ်ခဏအတွင်း နင်
ဆွဲနိုင်တယ်”

“ငါစူးစမ်းချင်တယ်။ ခုချိန်မှာ ငါ အရာအားလုံး
ထက် ဒီပန်းချီကားကို ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

“ကမ္ဘာပျက်မယ်ဆိုရင်ရော”

“ဒီပန်းချီကားကို ငါ လိုက်မယ်”

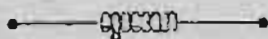
“ခိုင်မာလှသည်လား။ သူမ အဲဒီအမှတ်သားကို
သိပ်မြတ်နိုးပုံရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လည်ဆွဲ၊ သရဖူ၊ တုတ်တုံး။ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို
နင်တို့ သိပါတယ်”

“ဘာလဲဟ”

“ဒဏ္ဍာရီထဲမှာတွေ့ရှိတယ်လေ။ အဲဒီတုန့်တံလေး
က တန်ခိုးရှင်လေ။ နတ်သမီးတွေမှ ကိုင်တယ်။ အရာရာ
ကို သူက ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ သရဖူ။ ဒါက
အထွတ်အမြတ်တစ်ခုအတွက် ဆင်ယင်မှုပဲ။ သရဖူက

ဂုဏ်ရှိန်ကိုဆောင်တယ်။ လည်ဆွဲ။ အဲဒါ မြတ်နိုးခြင်းကို
သက်သေပြနေတယ်။ ဘဝတစ်ခုပေါ့”

“နင်ပြောပုံအရဆိုရင် သူမ သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ ဒီပစ္စည်း
ဒေတ္တဟာ ရတနာတစ်မျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“သေချာတာပေါ့”

“ပန်းချီဆရာကလည်း အဲဒီပစ္စည်းလေးတွေကို
အလေးထားဆွဲထားတယ်ဆိုတော့”

“သုတေသနလုပ်မယ်”

“ဘာအရူးပေါက်သွားတာလဲ နီ”

“အနန္တမသင့်ရင် ငါတို့ သူဌေးဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

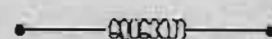
“အရူးကောင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ အဲဒီပန်းချီကားကို လုံးဝ
ငါ့စိတ်ဝင်စားတယ်”

“အကြောင်းပြချက်”

“ငါတို့ရဲ့ ရေစက်ရှိတယ်လေ”

“သက်သေပြပါ”

အတ္ထုပ္ပတ္တိကို”

“ဘယ်ကနေစလိုက်မလဲ”

“အင်း . . . ပန်းချီဆရာက ပျောက်လိုက် ပေါ်
လိုက်ဆိုတော့ အဲဒီမှာ မျှော်လင့်ချက်နည်းတယ်။ အဲ . . .
ငါတို့ရဲ့လက်ဦးဆရာဦးမြင့်မောင်ဆီ သွားမယ်။ ပြောမနာ
ဆိုမနာလေ။ ကြိုက်ရာကို တည့်တည့်မေးလို့ရတယ်”

“ကင်မရာယူခဲ့ . . . ကင်မရာ။ အဲဒီပန်းချီကားကို
ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရအောင်”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆိုကာ ပန်းဆိုးတန်း
ရှိ ဦးမြင့်မောင်အိမ်သို့ ထိုအဖွဲ့ကြီး ရောက်လာခဲ့ကြပြန်ပါ
သည်။ ထိုအိမ်ရောက်တော့ ဆရာက ထုံးစံအတိုင်း အဖန်
ရည်ခါးခါးကို စွဲမက်စွာသောက်နေပါ၏။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာကြီး”

“ဪ . . . ငါ့တပည့်တွေပါလား။ လာကြကွယ်
လာ . . . ထိုင်”

“နေကောင်းလား ဆရာ”

•—•—•—•—•

“အင်း . . . ကောင်းပါကွာ။ ငါ မင်းတို့သတင်း
ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဆီဒီးဖိုင်နယ်မှာ မင်းတို့သံစဉ်အဖွဲ့ ပါ
သွားပြီဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ ဒါနဲ့ ဆရာဆီကို အကြောင်း
ရှိလို့လား။ လမ်းကြုံလို့လား။ ဒီလို စုံစုံညီညီဆိုတော့ မေး
စရာရှိလို့လား”

“ဆရာက သိပ်တော်တာပဲ”

“ကဲ . . . ဆို”

“ဟိုလေ . . . ဆရာ”

“ပန်းချီကား။ ဆရာဆီက ပန်းချီကားကို ခဏ
ကြည့်ချင်လို့”

“ဘယ်ပန်းချီကားလဲ။ ဆရာဆီမှာက အများကြီး။
ဘယ်ပန်းချီကားကို ပြောတာလဲ”

“သရဖူဆောင်းထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပုံ
လေ ဆရာ။ ဆရာရဲ့ ပန်းချီခန်းထဲမှာ ချိတ်ထားတယ်”

•—•—•—•—•

“ဪ . . . သိပြီ။ ကာလဒေသနောက်ခံကို
ပုံဖော်ထားတဲ့ဟာ”

“အဲဒါ ဆရာဆွဲတာလားဟင်”

“လက်ဆောင်ရထားတာ”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ။ အောက်မှာက ဆရာ
လက်မှတ်မဟုတ်ပါဘူးလို့”

“အဲဒီပန်းချီကားက တော်တော်လက်ရာကောင်း
တာကွယ်။ အဲဒီပန်းချီဆရာက အနုပညာဆန်မှန်း ထိုးထား
တဲ့ဆိုင်းက သက်သေခံနေတယ်”

“သမီးတို့ အဲဒါကြည့်လို့ ရမလားဟင် ဆရာ”

“ရတာပေါ့။ သိပ်ရတာပေါ့။ လာ . . . လိုက်ခဲ့ကြ
လေ”

ဟုပြောရာ ဆရာဇနာန် ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး
လိုက်လာကြပြန်ပါသည်။

“အဲဒီပန်းချီကားက သိပ်ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။
ဆရာ နှစ်သက်လွန်းလို့ နေရာကျယ်ကျယ်ပေးပြီး ချိတ်

— ဆွဲဆောင် —

ထားတာ”

ဟုဆိုကာ တံခါးချပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်တွင် အဖြူ
ရောင်နံရံကြီးတွင် ထီးထီးကြီးဖြစ်နေသော ထိုပန်းချီကား
ကို ဂန္ထဝင်မြောက်စွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုအခါ ရေက . . .

“ဆရာ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလို့ ရမလား”

“ရပါတယ်။ ရိုက်ပါ။ ကိုယ့်တပည့်ရင်းတွေပဲ။
မဟုတ်တာမလုပ်မှန်း ဆရာ ယုံပါတယ်”

ဟုဆိုတော့ ရေမှာ ဓာတ်ပုံကို တဖျပ်ဖျပ်နှင့် စိတ်
ကြိုက်ရိုက်ယူပါတော့သည်။

“ဒီပန်းချီကားကို မော်ဒယ်လ်ထိုင်ရေးထားတာ
လား။ စိတ်ကူးနဲ့ ဆွဲထားတာလားလို့ စဉ်းစားမရဖြစ်နေကြ
တယ်”

“ဆရာအထင်တော့ မော်ဒယ်လ်ထိုင်ရေးထားတာ
လို့ သုံးသပ်မိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

— ဆွဲဆောင် —

“အသက်ဝင်နေတယ်။ အဲဒီမျက်လုံးအကြည့်တွေ
က အသက်ဝင်နေတယ်”

“အဲဒီမျက်လုံးက ပြန်မာတစ်ယောက်နဲ့ မတူသ
လိုပဲနော်”

“အင်း . . . ဆရာလည်း ဒါကိုစဉ်းစားမိပါတယ်”

“ဟိုလေ . . . ဆရာ ရိုင်းတယ်လို့တော့မ ယူပါနဲ့။
မေးခွန်းလေးဆက်မေးချင်လို့ပါ”

“မေးပါ . . . မေးပါ”

“အဲဒီပန်းချီကားကို ဘယ်သူပေးခဲ့တာလဲဟင်”

“ဪ . . . ဒါလား။ ဆရာ ငယ်ငယ်က ရထား
တာပါ။ နယ်ကို ပန်းချီသွားရေးရင်း တည်းခိုတဲ့မိသားစုကို
ပန်းချီကားလက်ဆောင်ပေးတော့ သူတို့က ပြန်ပေးခဲ့တာပါ”

“ဆရာငယ်ငယ်ကဆို သိပ်ကြာပြီပေါ့နော်”

“အင်း . . . ကြာပြီ။ အဲထက်တောင် ဒီပန်းချီကား
ရဲ့အသက်က ကြီးရင်ကြီးနေဦးမှာ”

“ဟမ်း”

•—•—•—•—•

“အဲဒီပန်းချီကားကို သူတို့ဆွဲပြီးပေးတာ မဟုတ်
ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့မိသားစု
မှာ အဲလို ပန်းချီဆွဲတတ်သူ မရှိလို့ဘဲ။ အဲတုန်းက နည်း
နည်းဆန်းတယ်”

“ဘာလဲ ဆရာ”

“ဒီဆေးချက်တွေ”

“အဲဒါ ခဲပန်းချီမဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါပေမဲ့ ဒါခဲတံနဲ့ဆွဲခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို”

“ကျောက်တံသိလား။ ကျောက်တံမှာတောင်
အမျိုးမျိုးရှိတယ်။ ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့ကျောက်တံနဲ့ ဆွဲခဲ့
တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ခဲကျောက်တံ”

“အမှန်သာ ခဲကျောက်တံနဲ့ဆို ဒါ နှစ်တွေ တော်

•—•—•—•—•

တော်ကြာသွားခဲ့ပြီ”

ဟူသောဆရာရဲ့ သုံးသပ်ချက်များအရ သူတို့အဖွဲ့
မှာ ဘာမှထွေးဆမရနိုင်လောက်အောင် ဝါးတားတားထက်
ပို၍ ဝါးတားတားဖြစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

“ပိုပြီးစဉ်းစားစရာကောင်းလာပြီ”

“ဘာလဲ”

“နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီလို့ ဆရာက ခန့်မှန်း
ထားတဲ့ ပန်းချီကားက ဘာဖြစ်လို့ပြခန်းထဲ ရောက်နေရ
တာလဲ”

“ပန်းချီဆရာတင်ထားလို့ပေါ့ဟဲ့”

“အဲဒီက တာဝန်ရှိသူပြောတဲ့စကားကို နင်တို့ ပြန်
စဉ်းစားလိုက်စမ်း။ လူငယ်ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် ပိုမဖြစ်
နိုင်ဘူးလား”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူပြောတဲ့ပုံက အသက်
ကြီးသူတစ်ယောက်ကို ပြောနေတဲ့ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို အဲဒီပန်းချီဆရာဆွေတာရော ဖြစ်နိုင်ပါ

•—•—•—•—•

မလား”

“ဆရာမ”

“ဘာကြောင်တောင်တောင်နဲ့ တစ်ရေးနိုး ထ
အော်ရတာလဲ”

“ဆရာမ ပါမောက္ခဒေါ်သီတာမြင့်လေ”

“ဟုတ်တယ်။ ပါမောက္ခအိမ်မှာလည်း အဲလိုပုံရိ
တယ်”

“အဲတော့ ဆရာမအိမ်ပြန်သွားမယ်ပေါ့”

“ဆရာမက ခန့်မှန်းတာ တော်တယ်လေ။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့ကြားရမှာပဲ”

ဟုဆိုပြီး အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့်ပင် ဆရာမ
အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

ဆရာမအိမ်ရောက်တော့ ဆရာမက ထုံးစံအတိုင်း
မျက်မှန်ကြီးနှင့် စာအုပ်ကို သိမ်းဖတ်နေခဲ့ပါသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

“ဧည့်... မင်္ဂလာပါကွယ်။ ထိုင်ကြ”

•—•—•—•—•

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာမ”

“မင်းတို့သတင်းကို ဆရာမ ကြားလိုက်ပါတယ်။
ငါ့တပည့်တွေ အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆရာမ ဆန္ဒပြုတယ်
ကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေရင့်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေချ”

“ဒါနဲ့ ဆရာမဆီကိုလာ”

“အဲဒီပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ ဆရာမ”

ဟုဆိုပြီး နံရံတွင် တစ်ထီးတစ်နန်းကြီး နေရာယူ
ထားသော ပန်းချီကားကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်တွင်
ဆရာမက ပြုံးလာပါသည်။

“ဪ . . . ဒါလား”

“ဆရာမ သိပ်နှစ်သက်တယ်နဲ့တူတယ်”

“အင်း . . . လက်ရာကောင်းတာကိုး။ ပြီးတော့

ရှေးကျတယ်လေ”

“ရှေးကျတယ်”

•—•—•—•—•

“စာရွက်ပါ။ အဲလိုစာရွက်မျိုးက ဒီခေတ်ထဲမှာ
သိပ်ကိုရှားပါးသွားပြီ”

“ဟမ်”

“ကိုလိုနီခေတ်ကပဲ ဒီလိုစာရွက်မျိုးကို သုံးတယ်”

“ဟမ် . . . ကိုလိုနီခေတ်”

“ဒါ . . . ဒါဆို . . . အဲဒါက မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်
ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ မြန်မာ
လူမျိုးဖြစ်ဖို့နည်းတယ်။ မျက်လုံးအကြည့်က သိမ်မွေ့နူးညံ့
နေပေမယ့် အဲဒီဆံပင်ကွေးကွေးလေးတွေနဲ့ အဲဒီလိုဝတ်စား
ဆင်ယင်မှုအရ အနောက်တိုင်းသူလို သတ်မှတ်နိုင်တယ်”

“ဒါဆို ဒီပန်းချီကားက အနောက်နိုင်ငံက လာတာ
ပေါ့”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါ မြန်မာပြည်ထဲကပဲ”

“ဟမ်”

“ဒီမှာ ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ သစ်သားကိုတွေ့လား။

•—•—•—•—•

ကျွန်းသားနဲ့ ပြီးတော့ ကနုတ်တွေကို မြန်မာဆန်ဆန်
ခြယ်သတိထွင်ထားတယ်”

“နောက်တော့မှ ဘောင်သွင်းတာဆိုရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါရေးဆွဲတဲ့ပန်းချီဆရာ ကိုယ်တိုင်
လုပ်ခဲ့တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ တွေ့လား”

ဟု ဆရာမကပြလျှင် သူတို့မှာ ပို၍အံ့သြသွားရပါ
သည်။

အမှန်ပါပဲ။ ထိုသင်္ကေတမျိုးကို ဆက်ပြီး ကွင်း
ကလေးသဖွယ် ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာပါ။

“ဒါကိတရဲ့အမှတ်အသားကို ဆက်လျက်လုပ်ထား
တာပဲ”

“သတိထားကြည့်ရင်တော့ ဒီလည်ဆွဲလေးရဲ့ပုံစံ
အတိုင်း ပန်းချီကားဘောင်ကို ကွပ်ခဲ့တာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ လုံးဝသတိမထားမိခဲ့ဘူး”

•—•—•—•—•

“မြဲငုံလိုက်ရင် ဒီလည်ဆွဲကိုရော ဒီဘောင်ကိုပါ
ပန်းချီဆရာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ လုံးဝမသိချာသလောက် နီး
တယ်”

“အဲဒီပန်းချီဆရာက သိပ်တော်တာပဲ”

“အနုပညာသမား ပီသတယ်”

“အဲဒီပန်းချီဆရာရဲ့နာမည်မှာ ကကြီးပါရမယ်။ တ
ပါရမယ်”

“ဆရာမ ဘယ်အရာကိုကြည့်လိုက်တာလဲ”

“ဆိုင်းထိုးထားတယ်လေ။ ဒီမှာ”

“ကျွန်မတို့လည်း အဲဒီဆိုင်းကို စိတ်ဝင်စားတယ်။

သိပ်ကို အနုပညာဆန်တယ်”

“ဆရာမလည်း အဲဒါကို စိတ်ဝင်စားနေတာ”

“ဟမ်”

“မြန်မာတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းမိပေ
မယ့် နိုင်ငံခြားသားဖြစ်မယ်လို့လည်း စတွေးလိုက်ပြန်တယ်။
ဒီဆိုင်းက ဘယ်လိုနာမည်မျိုးကို ရည်ညွှန်းသလဲဆိုတာ

•—•—•—•—•

“ကျေးဇူးပြု၍ စုံစမ်းပေးပါရင်။ လုပ်ပါ . . . လုပ်ပါ”

“ခင်ဗျားတို့ သိပ်အရေးကြီးလို့လား”

“အရေးကြီးတာပေါ့။ ဘဝနဲ့ဆိုင်နေတယ်”

“လုပ်ပါ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီပန်းချီ
ဆရာကို နေ့တိုင်းလာစောင့်နေခဲ့တာ အစ်ကိုလည်း သိ
သားနဲ့”

ဟုဆိုတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ခေတ္တမျှတွေးဆဆ
လုပ်ပြီး . . .

“အဲဒါဆို ခဏစောင့်မှ ကျွန်တော် ရှာပေးကြည့်
မယ်လေ”

ဟုဆိုကာ အခန်းထဲဝင်သွားတော့မှ . . .

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ငါတော့ လမ်းစပျောက်ပြီ မှတ်နေတာ”

“ထူးဆန်းတယ်နော်။ ဒီကိစ္စမှာတော့ ငါတို့တစ်ဖွဲ့
လုံး အငြင်းမပွားဘဲ တညီတညွတ်တည်းပဲ”

“ကိစ္စက ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ”

—ရွှေအောင်—

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း အဲဒီပန်းချီရေးသူကို
သိချင်လာပြီ”

“နိုင်ငံခြားသားလား မြန်မာလား”

“ဘာဖြစ်လို့ မစွတာဂျော်နီမောလစ် ပိုရသလဲ”

“မော်ဒယ်လ်က မြန်မာလား၊ တိုင်းတစ်ပါးကလား”

“စိတ်ကူးနဲ့ပုံဖော်ထားတာလား၊ မော်ဒယ်လ်နဲ့
ပုံဖော်ခဲ့တာလား”

“တောတောင်ရွှေခင်းကရော အတုလား အစစ်
လား”

“ငါကတော့ အဲဒီရဲတိုက်ပုံကြီးကို စိတ်အဝင်စား
ဆုံးပဲ။ အဲဒါမျိုးက မြန်မာပြည်မှာ မတွေ့ဖူးဘူးလေ”

“အဲဒီပန်းချီကားက နိုင်ငံခြားက လာတာထင်
တယ်”

“ဆရာမ ပြောပုံအရဆို လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆရာမ
က ဓမ္မစပ်သေချာတယ်လေ”

“ပန်းချီကားက ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုတော့ ကြာနေ

—ရွှေအောင်—

လောက်ပြီ-

"အင်း . . . ပန်းချီရေးသူနဲ့ တွေ့နိုင်ပါဦးမလား"

"ငါလည်း အဲဒါပဲစိုးရိမ်တာ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ရင်တော့ တစ်ခုခုသိရမှာပဲ"

"လမ်းဆုံးတော့ ပန်းတိုင်ပေါ့ဟာ"

"အဲဒီပန်းတိုင်က ယိုယွင်းနေရင်ရော"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါပန်းတိုင်ပဲလေ။ အရေးကြီးတာက ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့ပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား"

"အကယ်၍ အဲဒါက နိုင်ငံခြားကလာတာ ဖြစ်ခဲ့ရင်ရော"

"နင်ပြောသလိုသာဆိုရင် ကံကောင်းရင် အဲဒီပန်းချီဆရာနဲ့တောင် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်လာနိုင်သေးတာပဲ"

"အသက်ရှင်လျက်မှ ရှိဦးမလား"

"ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ထက်သိတဲ့လူတွေက နှစ်တွေ

ကြာပြီလို့ ခန့်မှန်းထားတာနော်"

"ရှေ့နီဖောလင်"

—ရွှေသော—

"ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ မစ္စတာဂျော်နီများလား"

"ဒါဆိုသူ အဲဒီပန်းချီကားကို ဘာကိစ္စလာဝယ်ရမှာလဲ။ သူ့ဘာသာသူပြန်ဆွဲမှာပေါ့"

ဟု တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ထင်မြင်ချက်တွေကို သုံးသပ်နေကြစဉ် တံခါးရွက်မှာ ကလက်ခနဲဖွင့်လာကာ . . .

"ပေါ်နေတဲ့ဖုန်းနံပါတ်အရတော့ ကချင်ပြည်နယ် ဘက်တလို့ စုံစမ်းလို့ရတယ်။ ပန်းချီဆရာရဲ့ဇာတိကလည်း အဲဒီကချင်ပြည်နယ်ဘက်မှာပဲလေ။ သူ့ဇာတိ သူ ပြန်သွားတာ ထင်တယ်"

"အဲဒီဖုန်းနံပါတ်လေး ပေးလို့ရမလား"

"ရပါတယ်"

"လိုချင်ပါတယ်ရှင်။ အဲဒါက တစ်ခုတည်းသော မျှော်လင့်ချက်မို့ပါ"

"ဒါနဲ့ အဲဒီပန်းချီဆရာက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

—ရွှေသော—

“အင်း . . . သုံးဆယ့်ငါးလောက်ရှိပြီ ထင်တယ်”

“သုံးဆယ့်ငါး”

သူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ တအံ့တဩနှင့် ရေရွတ်လိုက်
ကြပါသည်။

အတ္ထာရီ

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အငြင်းပွားကြရာမှ
နောက်ဆုံးတွင် ထိုပန်းချီဆရာနောက်လိုက်ဖို့ အားလုံး
သဘောတူလိုက်ကြရာ တစ်ဖွဲ့လုံး ခရီးထွက်လာခဲ့ကြပါ
တော့။

လေ့လာရေးခရီးထွက်လာကြသယောင် ပစ္စည်း
ကိရိယာတွေ စုံစုံလင်လင်နှင့် အုပ်စုလိုက်ကြီးမို့ အချို့တွေ
က သူတို့အဖွဲ့ကို သတိထားမိနေကြပါသည်။

သို့သော် ထိုအဖွဲ့မှာတော့ ထိုပန်းချီကားကို အမျိုး
မျိုး တွေးခေါ်ပြီး ငြင်းခုံကြမြဲပါ။

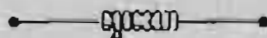
—ရွှေသော—

—ရွှေသော—

အခုတလောလေးတွင် ထိုပန်းချီကားအကြောင်း
မှ လွဲ၍ ဘယ်သို့သောအကြောင်းအရာကိုမှ မပြောနိုင်ကြရ
လောက်အောင်ပင် ထိုပန်းချီကားက သူတို့ သံစဉ်လေးများ
ကို လွှမ်းမိုး၍နေခဲ့ပါပြီ။

သူတို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားသော ပန်းချီကားကြီးဖြစ်
ပေါ်မှုရဲ့ လမ်းစက ထိုပန်းချီဆရာမှာပဲရှိနေတော့တာမို့ ခုလို
လိုက်လာခဲ့ကြခြင်းပါ။

သူတို့အဖွဲ့က စူးစမ်းမှုတစ်ခုဆိုလျှင် ရေကုန် ဓရ
ခန်း ပြီးဆုံးသည်ထိ လိုက်တတ်ကြပါသည်။ ဤအရည်
အချင်းက သူတို့၏အောင်မြင်မှုဆိုလည်းမမှားနိုင်ပေ။ ထိုသို့
စူးစမ်းမှုကြောင့် ဆရာဆီရောက်ခဲ့ပါသော်လည်း နှစ်များစွာ
က လက်ဆောင်မို့ ကွင်းဆက်ပြတ်သွားခဲ့ရသလို ဆရာမ
ဆီ ရောက်ခဲ့ပြန်တော့လည်း ဆရာမက ဒီပန်းချီကားဖြစ်
တည်မှုကို ရေရေရာရာမပြောနိုင်ပါ။ နောက်ဆုံးမှာတော့
ပြခန်းက လမ်းစမို့ ခုလိုလိုက်ခဲ့ကြရပါတော့သည်။ ခက်ခဲ
တာကိုမှ လိုချင်တပ်မက်တတ်ကြတာက လူတွေတွေ့ရဲ့

ရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့ နှလုံးသားပဲ မဟုတ်ပါလား။

“ဖုန်းနံပါတ်အရ စုံစမ်းသိရှိရသမျှဆိုရင်တော့
ဒီမြို့ပဲ”

ဟု ရထားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်းပင် ဒိုက ပြော
လိုက်ပါသည်။

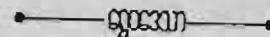
“ဒီဖုန်းနံပါတ်အတိုင်း လိုက်ရမယ်”

“လောလောဆယ် တည်းခိုခန်းလိုက်ရာမပဲ။
ရန်ကုန်က မန္တလေး၊ မန္တလေးက ဒီကချင်ပြည်နယ်၊ လူ
လည်း တော်တော်နွမ်းနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့တွေအားလုံး အင်အားဖြည့်ရ
မယ်။ ဒါထက် ဘယ်အထိ ခရီးဆက်ကြရဦးမလဲဆိုတာ
မပြောနိုင်ဘူး”

“နင်တို့မိန့်ကလေးတွေဟာ ပျော့တီးပျော့ဖတ်နဲ့”

“အံ့မယ် . . . အံ့မယ် . . . ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ နင်နဲ့ ရေ
ပဲ လုံးတာနော်။ ငါတို့က ငါးယောက်အဖွဲ့၊ ဆွဲဖြဲလိုက်လို့
ရတယ်”

“သွားမပြောနဲ့ နီရေ။ သူတို့က အာဂမယ်တွေ။
လူကို ဆွဲစီချင်ရတာနဲ့ ဆွဲဖြဲချင်ရတာနဲ့”

ဟု ပွစိပွစိပြောကြပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ အေး
ဆေးတဲ့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပါတော့
သည်။ အားလုံးမှာ ရေခိုးချိုးပြီး ပစ္စည်းတွေ နေရာချနေကြ
စဉ် လာန်က ပျောက်ချက်သားကောင်းနေရပါသည်။ သို့
သော် မကြာခင်မှာပဲ လာန်က ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ရပြီ”

“ဘာရတာလဲ”

“ဒီဇုန်းနံပါတ်ဟာ ဒီမြို့ထဲမှာပဲ။ လိပ်စာကို ငါသိခဲ့

ပြီ”

“အားလား . . . တော်လိုက်တာ”

“ညစာ စားထွက်ရင် သေချာအောင်လိုက်မယ်”

“အိုကေ”

အားလုံးသဘောတူလိုက်ကြပြီးနောက်မှာတော့
အိတ်တစ်လုံး ကိုယ်စီလွယ်ကာ ညစာစားထွက်လာခဲ့ကြပါ

— ဂျွနီယာ —

တော့သည်။

“အေးတယ်နော်”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့”

“နင် အကွက်စေ့တယ် မီး။ နင်သာ သတိမပေးခဲ့
ရင် ငါတို့အားလုံးက အနွေးထည်ဝယ်ဖို့ သတိရကြမှာ
ဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ . . . ထမင်းကြီးကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ။
တောက်ညှင်းကျနေတာပဲ”

“အရူးမ . . . ဒါ ရှမ်းဆန်လိုခေါ်တယ်ဟဲ့။ နင် မစား
ဘူးလား”

“ရေမြေကွာလို့ထင်တယ်နော်။ တို့အောက်ဘက်
ထဲ ဆန်နဲ့ ထွက်ကုန်ချင်းတောင် ကွာတယ်”

“ဒီဝက်သားဟင်းက အရသာရှိတယ်ဟ။ ဆီ
အများကြီးထည့်မထားဘူး”

“ဟင်းရဲ့အရသာကို ဆီက ပံ့ပိုးပေးသလို စုပ်ယူ
လေ့ရှိတယ်”

— ဂျွနီယာ —

"ဒါက ဘာဟင်းရည်လဲ။ ဝါကြန့်ကြန့်နဲ့"

"သောက်လို့ ကောင်းပါတယ်။ ချို၊ ချဉ်၊ ငန်၊ စပ်
အရသာစုံလို့"

"နာမည် ဘယ်လိုခေါ်မလဲ"

"ငါတို့ ဂုဏ်က မီးနူးမှာ ဆွမ်ထန်ဆိုလား။ အဲဒါ
မှာလိုက်တယ်လေ"

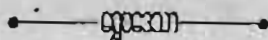
"ဪ . . . ဒါဆွမ်ထန်ဟင်းရည်ကိုး။ အာလူး
လည်း စားလို့ကောင်းတယ်နော်။ ဆွမ်ထန်နဲ့ ဓာတ်ပြုသွား
လို့ ထင်တယ်"

"ဒါက ဘာလဲ"

"ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ မကြားဖူးတာတွေ
ချည်း ရေးထားတော့ ငါလည်း တွေ့ကရာမှာလိုက်တာပဲ"

"မစားဖူးတာတွေချည်းဆိုပေမယ့် စားရတာ
အဆင်ပြေပါတယ်"

"ငါတို့မှန်သွားတယ်။ ပန်းချီဆရာကို မတွေ့ရစေ
ဦးတော့ မရောက်ဖူးတဲ့အရပ်ဒေသကို ရောက်ပြီး၊ မစားဖူး

တဲ့ အစားအစာကို စားရတယ်။ အဖွဲ့လိုက်လေ။ ငါတို့
ရှေးဘဝက ရေစက်ရှိလို့ပဲ"

"ဟင် . . . ဟိုမှာ လူတွေအုံနေကြတာ ဘာလဲ
မသိဘူး"

ဟု မိကဆိုလိုက်သဖြင့် သူတို့အားလုံး ထိုလူအုပ်
ကြားထဲ တိုးဝင်ဝင်ခဲ့ကြရာ . . .

"ဟင်"

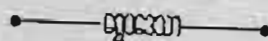
"အရိုးတွေ"

မြေကြီးထဲမှ အရိုးတွေကို တစ်ချပြီးတစ်ချ ဆွဲ
ထုတ်နေခြင်းကို တအံ့တသြတွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုအချိန်
မှာ ကင်မရာအမြဲကိုင်လေ့ရှိတဲ့ နီက ထိုပုံတွေကို တချပ်
ချပ်နှင့် ရိုက်ကူးပါတော့သည်။

"အံ့သြစရာကြီးပဲ။ ဒီလိုမြို့လယ်ခေါင်ကြီးမှာ ဒီလို
အရိုးပုံကြီးကို တူးနေတယ်"

"ဘယ်သူခိုင်းသလဲမသိဘူးနော်"

"လာ . . . စပ်စုရအောင်" ဆိုပြီး အနီးဆုံးရှိ အသုတ်

ဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်ကာ . . .

“လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲ၊ ဂျင်းသုပ်တစ်ပွဲ၊ ရှောက်
သီးသုပ်တစ်ပွဲ”

ဟု သီက မှာလိုက်ပြီး အသုပ်များကို လာချပေး
တော့ . . .

“အစ်မ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါက ဘာဖြစ်လို့တူးနေတာလဲဟင်”

“ဧည့် . . . ဒါလား။ အော်တိုအိတ်ချိန်းရပို့လေ။
မြေအောက်ကြိုးလိုင်း မတူးမနေရ”

“ဒီအရိုးတွေက”

“ကျွန်မတို့အဘိုးပြောတာတော့ အရင်က ဒီနေရာ
မှာ ဂျပန်တွေရဲသချိုင်းလို့ ပြောတာပဲ”

“ဂျပန်သချိုင်း”

“အင်း”

“ဒါ . . . ဒါဆို . . . ဒါတွေက ဂျပန်အရိုးတွေပေါ့”

— သူ့အသံ —

“ဟုတ်မှာပေါ့။ မနေ့က မားရှည်တစ်ချောင်း ရ
တယ်။ ဂျပန်တွေကိုင်တာတဲ့”

“တဲ့ . . .”

“အဘိုးပြောလို့ပါ”

ဟု ‘ပြီးစလွယ်ဖြေပြီး ထွက်သွားတော့ နီက
ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဂျပန်သချိုင်းတဲ့”

“ဘယ်ကသိလာတာလဲ”

“လူအုပ်ကြီးက ပြောနေတာလေ”

“အဲဒီစကားသာအမှန်ဆိုရင် ရတနာတွေ ရှိနိုင်
တာပဲ။ ဆက်တူးရင်တွေနိုင်တယ်”

“အရူးပဲ။ ဒါ မြို့ရဲ့အချက်အချာနေရာလေ မတွေ့
ဘူးလား။ တိုက်တာအဆောက်အဦးတွေ၊ ဘယ်သူက
ကိုယ့် အိမ်ကိုယ်ဖြိုမှာလဲ”

“အဆောက်အဦးတွေက တော်တော်ဟောင်းနေ
ပြီနော်။ ကြာပြီနဲ့တူတယ်”

— သူ့အသံ —

“အယ် . . . ငါ အတွေးရပြီ”

“ဘာလဲ”

“ငါတို့ စပ်စုလက်စနဲ့ အဲဒီအဘိုးကို သွားတွေ့ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဟုဆိုကာ လာန်က ထသွားပြီး တစ်ခုခုဆိုင်ရှင်ကို သွားပြောနေပြန်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဘာထူးသလဲ”

“ဥပုသ်နေ့တဲ့၊ မနက်ဖြန်မှတဲ့”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လိုက်မယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆက်၍ ခရီးဆက်ကြပြန်ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဆက်သွယ်ရေးရုံးတွင် ခရီးဆုံးသွား၏။

ရေက ဝင်ပြီးစုံစမ်းရာ . . .

“ဖုန်းပြောလာသူတွေက အများကြီးပဲ၊ အများသုံးဖုန်းဖြစ်နေလို့ သူတို့ မပြောနိုင်ပါဘူးတဲ့”

“ဒါဆို ပြီးပြီပေါ့”

————— ဖွဲ့ပေးပါ —————

“ခဲလေသမျှ သံရေကျပေါ့ဟာ”

“ငါးမရတော့လည်း ရေချိုးပြန်ပေါ့ဟာ”

“ဒါပေမဲ့ အကျိုးရှိပါတယ်၊ ဂျပန်သမိုင်းကို တွေ့ဖူးတာပေါ့”

“မနက်ဖြန် အဘိုးနဲ့တွေ့ပြီး ပြန်ရအောင်ကွာ”

“ဟု စိတ်ပျက်အားလျော့စွာပင် တည်းခိုခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။

————— ဖွဲ့ပေးပါ —————

တော့ လက်ရေမဆေးနိုင်ဘဲ ပြေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်
ရောက်တော့ သေတဲ့လူက သေ၊ ကျိုးတဲ့လူက ကျိုးနဲ့ မယုံ
နိုင်စရာပါပဲ။ ဂျပန်တွေက ကုက္ကိုရိပ်မှာ တပ်စွဲထားပြီတဲ့
ဟေ့ဆိုရင် အားလုံး ဝုံးကျင်းထဲမှာ ဘယ်နှရက်ကြာကြာ ဝပ်
နေကြရတော့တာပဲ”

“ဟင် . . . ဒါဆို ထမင်းက ဘယ်လိုစားတာလဲ”

“သေမှာနဲ့ ငတ်မှာကို သမီး ဘယ်ဟာရွေးချယ်
မလဲ”

ဟု အဘိုးရဲ့တုံ့ပြန်မေးခွန်းမှာတော့ လာန်က ငြိမ်
ကျသွားရပြန်ပါသည်။

“မီးခိုးတောင်မထွက်ဝံ့တဲ့အချိန်မှာ ဘာမှကို မစား
နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆို မီးကဘာနဲ့မွှေးတာလဲ”

“ကျွန်းသားပေါ့။ ကျွန်းသားတစ်မျိုးတည်းကိုပဲ
ခြောက်အောင်လုပ်ပြီး မွှေးတယ်။ အဲဒါက မီးခိုးမထွက်ဘူး
လေ”

“ကျွန်းဆိုရင် အဖိုးတန်သစ်ပေါ့။ နမ္မာစရာကြီး”

“အဲဒီထက်မက နမ္မာစရာများစွာကို ဆုံးရှုံးရ
သေးတာပဲ။ ကုလားတွေဆိုရင် နိုင်ငံရေးအပြောင်းအလဲဖြစ်
တာနဲ့ ကုလားပြည်ပြန်ပြေးကြတော့တာပဲ။ ချစ်တီးတွေဆို
တော့ ချမ်းသာတယ်လေ။ သူတို့ပြေးပြီဆို သူတို့နေခဲ့တဲ့
နေရာမှာ သွားရှာရင် ကပ်ပြား နပ်ပြားတော့ ရကြမမြဲပဲ။
ဘုရင်၊ ဘုရင်မ ကတုံးဆိုပြီး ပိုက်ဆံသုံးမျိုးရှိတယ်လေ။
ကတုံးငွေပြားသာရလိုက်ရင် ပျော်မဆုံးနိုင်ဘဲ။ အဲဒါက ပို
တန်ဖိုးရှိတယ်လေ”

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး ပြတိုက်ထဲမှာ အဲလိုအကြွေ
ပြားမျိုးကို တွေ့ဖူးတယ်။ သူက ငွေအစစ်နဲ့လုပ်တာနော်”

“အင်း . . . ငွေအစစ်နဲ့ တိုက်လေ ဖြူလေနဲ့
ပြောင်ဝင်းနေတာ။ ဒေါင်းဒေါင်းလောက်အရွယ်ရှိတယ်လေ”

“အဘိုးရဲ့မိသားစုရော အဲဒီတိုက်ပွဲတွေမှာ ပါသွား
သေးလား”

“မသိတော့ပါဘူး။ သေချင်လည်း သေမှာပေါ့။

သေနတ်သံတွေ ရွာထဲဝင်လာရင် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြရတာပဲ”

“ဒါဆို ဘယ်မှာပြန်ဆိုကြသလဲ”

“ခြေဦးတည့်ရာပေါ့။ ငြိမ်းသွားတော့မှ သတင်းဖမ်းပြီး ပြန်ဆိုကြရတယ်။ မဆံ့နိုင်ရင်တော့ သေလို့ပေါ့”

“ဪ . . . စိတ်မကောင်းစရာကြီးနော်”

“ဂျပန်နဲ့ အမေရိကန်နဲ့ နောက်ဆုံးစစ်ပွဲတုန်းက တော်တော်ပြင်းထန်တာ။ အဘိုးဆို ခြေဦးတည့်ရာပြေးရင်း အနောက်မြစ်ဘက်ရောက်ခဲ့ရတာ”

“အနောက်မြစ်”

“ဥရုချောင်းဆိုတာ ကြားဖူးလား”

“ဪ . . . မြေပုံထဲမှာ ပါတယ်။ ရွှေတွေ၊ ကျောက်တွေထွက်တဲ့ချောင်းလေ”

“အဲဒီချောင်းရဲ့နောက်ဆိုရင် ရှေးလူကြီးတွေက အနောက်မြစ်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

“အဝေးကြီးပဲ။ မြေပုံအရဆိုရင် တော်တော်ဝေးတာ”

•—•—•—•—•

“အဲဒီလောက်ဝေးတဲ့ခရီးကို သုံးရက်နဲ့ ရောက်သွားတယ်။ တော်သေးတယ်။ ကျေးဇူးရှင်က စားစရာနဲ့ စရိတ်ပေးခဲ့လို့။ ခုချိန်ထိ အသက်ရှင်နေနိုင်တာ”

“သဘောကောင်းတယ်နော်”

“နိုင်ငံခြားသားဆိုပေမယ့် သဘောကောင်းတယ်။ သဘောကောင်းသလောက်လည်း ချမ်းသာကြတယ်”

“ဗျာ . . . နိုင်ငံခြားသား”

“မြန်မာမျိုးလည်း စပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကတော့ အဖေမျိုးဘက်ကရတယ်နဲ့ တူတယ်။ အနောက်တိုင်းရှုပ် ပေါက်တယ်။ သိပ်ခန့်တာကွယ့်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးပဲ။ စိတ်ကလေးတွေက မြန်မာလူမျိုးပီသတယ်။ နူးညံ့တယ်”

“ဟမ်”

“အိမ်ကလည်း သိပ်ခမ်းနားတာ။ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလိုပဲ”

“ဟမ်”

•—•—•—•—•

“မနက်တိုင်း ညီက သေနတ်တစ်လက်နဲ့ တောထဲထွက်တယ်။ အစ်ကိုက စုတ်တံတစ်ချောင်းနဲ့ ပန်းချီရေးတယ်။ ကြာရုံပါပြီကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကတော့ ညီနဲ့ပိုခင်တယ်။ အစ်ကိုက ကောင်းနည်းတယ်လေ။ အဲဒီကျေးဇူးရှင်တွေကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်ပေမယ့် ကံက အခွင့်မပေးခဲ့ဘူး။ သုံးရက်လောက် ကျေးဇူးရှိဖူးတယ်ဆိုပေမယ့် ဒါက ထာဝရတာလေ”

“သုံးရက်”

“အဲဒီသုံးရက်တွင်းမှာ သိပ်အေးချမ်းခဲ့တယ်။ မိသားစု ငြိမ်းချမ်းမှုဆိုတာ အဲဒီမှာပဲရှိတယ်။ တောင်တန်းတွေရယ်၊ အဲဒီရဲတိုက်ကြီးရယ်၊ အဲဒီလူတွေရယ်ဟာ တကယ့်ကို မှော်ဝင်တဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပေါ့”

“ဟမ်”

သူတို့မှာ အံ့သြလွန်းလို့ မှတ်တက်သွားကြပါတော့သည်။

“ကိုယ့်မိသားစုကို လိုက်ရှာရမှာမို့ ပြန်ခဲ့ရပေမယ့်

•—•—•—•—•

သိပ်တော့ပြန်ချင်လှတယ် မရှိဘူး။ ပြည့်စုံတာကိုး။ နောက်တော့ စစ်ပွဲကြီးပြီးလို့ အဲဒီနေရာကိုသွားတော့ ရဲတိုက်ကြီးက ပြိုကျပျက်ယွင်းနေပြီလေ။ ကျေးဇူးရှင်တွေလည်း သူတို့ဌာနေကို ပြန်သွားကြပြီထင်ပါရဲ့။ အားလုံးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ပြီ”

“ရဲ . . . ရဲ . . . ရဲတိုက် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“တောင်တန်းလည်း ပါတယ်”

“အင်း”

“အဲဒီရဲတိုက်ကို အဘိုး ခုချိန်မြင်ရင်ရော မှတ်မိဦးမလား”

“မှတ်မိတာပေါ့။ သိပ်ကိုမှတ်မိတာပေါ့။ နှစ်များစွာက အမှတ်တရကြီးပဲ”

ဟုဆိုလိုက်တော့ သူတို့အားလုံးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ရေက အိတ်ကပ်ကြီးကို နှိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်လာပြီး အဘိုးကို ပြပါသည်။

•—•—•—•—•

“ဒီဓာတ်ပုံကို သေချာကြည့်ပါ အဘိုး”

ဟု ဆိုကာ မှန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်နှင့်မို့ ဒိုက
အိတ်ထဲမှ ဓာတ်မီးလေးကို ထုတ်ပြီး ထိုးပြလိုက်ရာ အဘိုး
ဖော်ပြရည်စက်လေးမှာ တုတ်ခနဲ ဓာတ်ပုံပေါ်သို့ ပြတ်ကျ
လာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဟင် . . . အဘိုး . . . ဒိုတယ်”

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါ . . . မင်းတို့ ဘယ် . . . ဘယ်
က ရခဲ့တာလဲ။ မင်းတို့ထဲမှာ အဲဒီမျိုးဆက်ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး အဘိုး။ ကျွန်တော်တို့က ပန်းချီ
ကျောင်းသားတွေပါ။ ဒီပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားလို့ ဒီနေရာ
ကို အနံ့ခံပြီး ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ”

“တူတာတော့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါ အဘိုးရဲ့
ကျေးဇူးရှင်တို့ရဲ့ The Sun စံအိမ်ကြီးမဟုတ်ဘူး”

“ဟမ်! . . . ချာ”

“ကျေးဇူးရှင်တွေကို အမှတ်ရလိုက်တာ”

“ဒါဆို အဘိုးက ဒီအိမ်ကိုရော သိလား”

•—————ဗျူး—————•

အာရုံထဲကသံပွင့်ကြွသံ

၆၉

“ဒါက တကယ်ရှိခဲ့တာပါနော်”

“အကူရီတစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါ တကယ်ရှိခဲ့
တာပါ”

“ဒီရဲတိုက်ကြီးကိုရော အဘိုးသိရဲ့လား”

“မရောက်ဘူးပေမယ့် သိပါတယ်”

“ဟမ်”

“ကျေးဇူးရှင်တို့ရဲ့ The Sun စံအိမ်နဲ့ တစ်မိုင်
လောက်ဝေးတယ်။ တောင်ကုန်းကြီးနစ်ချရဲ့ တစ်ဖက်တစ်
ချက်ပီမှာ ဆောက်ထားကြတာလေ။ အဲဒီအိမ်ပုံဖြစ်ဖို့ များ
တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အတိအကျမပြောနိုင်ရတာလဲ”

“မရောက်ဘူးလို့ပေါ့။ အဝေးကနေပဲ တွေ့ဖူးတာ။

သူလည်း The Sun လိုပဲ အကြီးကြီး”

“အဲဒီအိမ်ကရော နာမည်ရှိလား”

“ရှိတယ်။ The moon တဲ့”

“ဪ”

•—————ဗျူး—————•

“အဲဒီ The moon မှာ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ ဒေါမက်က ပြောဖူးတယ်”

“ဒေါမက်”

“ဒေါမက်ဆိုတာ . . .”

“အငယ်ကောင်၊ ညီဖြစ်သူပါ”

“ဪ . . . သေနတ်ပစ်တဲ့လူ”

“ဟင် . . . ဒါ . . . ဒါဆို ပန်းချီဆွဲတဲ့ အစ်ကိုက

ဒီပုံကိုဆွဲထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဲဒါတော့ အဘိုးလည်း မသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ ဂျူးဇက်က သူ ပန်းချီဆွဲနေရင် သိပ်ကို တည်ငြိမ်
တော့ အဘိုးက သွားမနေရဲဘူး။ လန့်တယ်လေ။ အဲတော့
သူ့လက်ရာကို မတွေ့ဖူးဘူး”

“အဲဒီရဲတိုက်ကြီးရှိနေသေးလားဟင်”

“အင်း . . . ရှိရင်လည်း ရှိမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုပြောရတာလဲ”

“အဘိုးက မရောက်တာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်

•—•—•—•—•

လောက် ရှိသွားပြီ”

“သွားကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“အဘိုးလိပ်စာပေးနိုင်မလားဟင်”

“ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကံကောင်းရင်တော့ ငါ့မြေးတို့

တွေ့ရမှာပဲ”

“ကံကောင်းရင်”

“အင်း . . . ဒီမြန်မာပြည်မြောက်ဖျားမှာ အံ့သြ

စရာတွေက အများကြီးရှိတယ်ကွယ့်။ အဲဒီရဲတိုက်က ပျက်
စီးနေမှာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲလိုအုတ်ပျက်တွေက
အပုံကြီးရှိနေနိုင်တာပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အဲဒါက ဆယ်စုပိုင်းပဲကြာခဲ့သေးတာကိုး။ ရာပိုင်း

လောက်ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ အာသောကရာမမင်း တည်ခဲ့တဲ့
ဘုရားတွေတောင် ခုထိရှိနေခဲ့သေးတာကိုး”

ဟူသော အဘိုးရဲစကားအဆုံးမှာတော့ သူတို့

မျက်ဝန်းတွေက နိုင်မာစွာ တောက်ပသွားရပါတော့သည်။

•—•—•—•—•

တွေ့ရတယ်။ ကြိုးကြာတွေလည်း ရှိတယ်”

“ကြိုးကြာ”

“ကြိုးတယ်ဗျ။ အရပ် တော်တော်ရှိတယ်။
မောက်ဖြူလေးလည်း ရှိတယ်ဗျ”

“မောက်ဖြူ”

“သူက တခြားမောက်တွေထက် ပိုလျင်တယ်”

“ဪ”

“ဒီက မြို့သူတွေ အဲဒီရေအိုင်ထဲ မဆင်းနဲ့နော်။
မျှောတွေရှိတယ်ဗျ။ နွားကို ကိုက်ထားတာကို လုံးနေတာပဲ”

“မျှော”

“အခုက နေသာနေလို့ဗျ။ မိုးရွာရင် ဒက်တွေ
တောင် အပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျလာတတ်တာ”

“ဒက်”

လန့်လန့်ပြီး ထောက်နေကြသော အနောက်
လှည်းပေါ်မှ မိန်းကလေးများကို ရေခဲဒီမှာ ပြုံး၍ ကြည့်နေ
ကြပါသည်။

•—•—•—•—•

“ဒီ girl တွေ ပင်ပန်းနေကြပြီနဲ့တူတယ်”

“လာန်ကတော့ အသေစိတ်ဝင်စားနေပြီနဲ့ တူ
တယ်။ ထမင်းမမှ ဟင်းမမှပဲ။ ဧရတောင်မျိုးရဲ့လား။ အဲဒီပုံ
ကိုပဲ အမြဲကြည့်နေတာ”

“လာန်က အာရုံစူးစိုက်တယ်လေ”

“ရွက်ချင်တာနဲ့ နှစ်လုံးပဲပါတာ။ ဒီ girl တွေ ခုပြု
ပြီး အိပ်ကြရတာ သနားပါရဲ့”

“အနာခံမှ အသာစံပေါ့။ ငါတို့ ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့
နီးနေပါပြီ”

“လုံးဝမထင်ထားတဲ့အရာတွေကို သိရတာမို့ ငါတို့
ဒီခရီးက တန်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်စဉ်တွင် . . .

“အစ်ကိုတို့ ရွာထဲတော့ ဝင်လာပြီ။ ဘယ်မှာ
တည်းကြမလဲ”

“ဘယ်မှာတည်းလို့ရနိုင်မလဲ။ ကူညီလက်စနဲ့
ကူညီပေးပါဗျာ”

•—•—•—•—•

“အသိမရှိတော့ ခက်တယ်ဗျ။ ဒီရွာက ရှမ်းကနူးရွာ။ သူတို့နဲ့စကားမပေါက်ရင် အပေါ့တောင် သွားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်လို့ ရနိုင်မလဲ”

“နောက်လည်းက လူကတော့ ရှမ်းကနူးပဲ။ သူ့ကို အကူအညီတောင်းကြည့်ပါလား”

ဟုအကြံပေးသဖြင့် သူတို့မှာ နောက်ဆုံးတွင် ထိုလအကူအညီဖြင့်ပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်း ယိုင်ယိုင်လေးတွင် တည်းခိုခွင့်ရသွားကြပါသည်။ နွမ်းပါးတဲ့ကျောင်းမို့ အလှူနှစ်သိန်းကျပ် ကပ်လိုက်တော့ ဘုန်းကြီးက ဆုတွေ တစ်သီးကြီးပေးသလို၊ ရွာသားများကလည်း သူတို့ကို ယုံကြည်လာကြပြီး ပျူငှာသွားကြ၏။ ဒီတော့မှ သူတို့ရဲ့စုံစမ်းရေး အစီအစဉ်ကို စတင်လာရာ နောက်ဆုံးတွင် ကပ္ပိယကြီးနှင့် ဆုံတွေ့လာရပါတော့သည်။

“ရှိတယ်။ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်အဆောက်အဦး ပျက်ကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်မိုင်လောက် လမ်းလျှောက်

—ရွာသွား—

သွားရမယ်”

ဟုပြောတော့ သူတို့မှာ ဝမ်းသာသွားခဲ့ရပါသည်။
သို့သော် . . .

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဆောက်အဦကို ဘယ်သူမှ မသွားရဲကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သရဲခြောက်တယ်တဲ့။ သရဲရှိတယ်”

“ဟမ်”

“ဟုတ်တယ်။ အသံတွေကြားရတယ်။ သရဲအိုကြီးရှိတယ်။ ဘယ်သူမှမသွားရဲကြဘူး”

“မဖြစ်နိုင်တာ။ သရဲဆိုတာ ဝိညာဉ်ပဲ။ လူကို ဘာလုပ်လို့မှမရဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရန်ကုန်ကနေ ဒီအထိကြီး ခရီးပေါက်လာခဲ့ကြပြီးမှ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဒီသရဲဆိုတဲ့ ဘာမရှိတဲ့အကောင်ကြောင့် နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး”

“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီသရဲအိုကြီးကို

—ရွာသွား—

မြင်ပြီးရင် မကြာခင်မှာ သေရတာပဲ။ လိပ်ပြာနုတ်သွားတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သွေးဖိအားမညီလို့ပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် သတ်တာပါ။ စိတ်ငြိမ်ရင် အဲလိုမဖြစ်ဘူး”

“မသွားတာ ကောင်းပါတယ်။ မင်းတို့က နုနယ်
နယ်နဲ့”

“သွားရမယ်။ သွားမှဖြစ်မှာမို့ သွားကိုသွားရမယ်”

“ပြောမရလည်း သွားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ
လမ်းပြပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အရင်တစ်ခါကလည်း လူတစ်
ယောက် အဲလိုပဲရောက်လာပြီး မသွားမနေနိုင် သွားတာ။
ပြန်ကို ပေါ်မလာတော့ဘူး”

“လူငယ်တစ်ယောက်”

“သူ့ကိုယ်သူ ပန်းချီဆရာလို့ ပြောတာပဲ။ ပန်းချီ
ရေးမလို့တဲ့”

“အသက်က ခုဆို သုံးဆယ့်ငါးဝန်းကျင်လောက်
ရှိပြီလား”

“မင်းတို့က သူနဲ့သိလို့လား”

•—•—•—•—•

“ကဲ . . . သူငယ်ချင်းတို့ရေ ဇာတ်လမ်းက ပိုလို့
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာပြီ။ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်မှုတွေ
များနေပြီ။ အခန့်မသင့်ရင် ငါတို့ လိုက်ရှာနေရတဲ့လူတွေ
တွေ့နေနိုင်တယ်။ ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ”

“သွားမယ်”

“ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီနေရာကို သွားတဲ့
မြေပုံဆွဲပေးနိုင်မလား”

“ငါမှ မဆွဲတတ်တာ”

“ဆောရီး . . . ပြောပြတယ်ဆိုရုံပဲ ရပါပြီ။ ကျွန်
တော်တို့ ဆွဲပါ့မယ်”

“ရတယ်လေ”

ဟူသောစကားရဲ့အဆုံးမှာတော့ ပြည့်စုံတဲ့မြေပုံ
တစ်ခုကို ရရှိလိုက်ပါသည်။

“ကဲ . . . ပြည့်စုံသွားပြီ။ ငါတို့ နောက်ဆုံး
ကျည်ဆန်ကို လွှတ်ရတော့မယ်”

ဟုဆိုကာပြောလျှင် . . .

•—•—•—•—•

“ချီတက်”

ဟု ပြိုင်တူအော်ပစ်မိကြပါသည်။

Handwritten signature

ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ တောကြီးကို ဖြတ်
ကျော်ပြီးကြချိန်မှာတော့ ချုံနွယ်တွေ အပင်အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း
ကြီးတွေနောက်မှ ရေညှိတက်နေပြီဖြစ်သော အုတ်ကျိုး
အုတ်ပဲ့များကို စတုရန်းတွေရှိလိုက်ရပါသည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

“နောက်ဆုံးတော့ ငါတို့ရှာတွေ့ပြီကွ”

“သ . . . သရဲခြောက်တယ်ဆို”

“အလကားတွေကို အယုံအကြည်မထားစမ်းပါနဲ့

သိ”

— ရွှေသော —

— ရွှေသော —

“ဟုတ်တယ်။ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ဘာမှမရှိတာဘဲ”

“လေထဲကအရာကိုသာ ကြောက်နေရင် တိုးတက်နေတဲ့ကမ္ဘာဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်မလာတော့ဘူး”

“အခုလောလောဆယ် နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ ဘာကိုမှချောက်ချားမနေကြပါနဲ့တော့လား။ မယုံကြည်ကြနဲ့။ ဒါကို ငါတို့ စိတ်ဝင်စားနဲ့ မြန်မာပြည်တောင်ပိုင်းက မြောက်ဖျားထိ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ လာခဲ့ကြပြီးပြီပဲ။ အဆုံးထိ လိုက်ကြဖို့ အားတင်းကြပါ။ ဒါမှ ငါတို့ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားမယ်။ အသက်ကြီးမှ မပြတ်သေးတဲ့ကိစ္စကို ထပ်မံလုပ်ခွင့် မရှိတော့ဘူး။ နောင်တတွေ တစ်လှကြီးနဲ့ ဘဝကူးတောင် လှနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲ ရှင်းတဲ့ထိလုပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ရင်ထဲ ရှင်းတဲ့ထိလုပ်ပါ့မယ်။ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါကိုထားပါဦး။ ခု အရေးကြီးတာက ငါတို့ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာပြီး ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“အိမ်ကြီးကို ဒီအတိုင်းတော့ ကြည့်ပြီး မပြန်မှာလုံးဝသေချာတယ်”

— ဆွေမျှ —

“မယုံနိုင်စရာပဲ။ ဒါ အရင်က သိပ်ကိုခမ်းနားထည် ခါခဲ့တဲ့ ရဲတိုက်ကြီးတဲ့”

“ငါ စဉ်းစားတာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဒါ . . . The moon လား။ The Sun လား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါတွေစရာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဘိုးပြောတဲ့အရာဆိုရင် The Sun ပဲ”

“ဒါဆို ဒါနဲ့ တစ်ပိုင်းပတ်လည်မှာ The moon ဆုံးဝရှိနေနိုင်တာပဲ”

“အခုလို အုတ်ပုံကြီးအဖြစ်နဲ့လေ”

“The moon ကို ရှာရမယ်”

“ဒီလောက်ချုံ့နွယ်တွေနဲ့ ပိန်းပိတ်နေတာ။ နင် ရူးနေပြီလား သိ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးရှူးကြတာပဲ။ ရူးလို့သာ ဒီနေရာကို ရောက်လာကြတာပေါ့”

“ကဲ . . . ထားပါတော့။ ဒီညကို ငါတို့ ဘယ်နေရာ

— ဆွေမျှ —

“ဘယ်တူမလဲဟာ။ ဒါက တောထဲမှာလေ။
ပြတင်းပေါက်က တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံက ဝင်ချင်တိုင်း ဝင်၊ ထွက်
ချင်တိုင်း ထွက်။ နွယ်က ရှင်းလင်းမယ်လို့မရှိတော့ အုပ်
ချင်တိုင်းအုပ်”

“ဒီမှာ မီးလင်းဖို့ကြီး”

“အင်း . . . ငါတို့ရဲ့ပန်းချီဆရာနေခဲ့ပုံရတယ်နော်”

“သေနတ်သမားလေးလည်း နေခဲ့နိုင်တာပဲ”

“ခုံတွေဘာတွေ ရှိမနေတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“နှစ်တွေ ဒီလောက်ကြာနေပြီ။ ရှိဦးမလားဟဲ့။

သူများယူလို့ ကုန်လောက်ပေါ့”

“မြေအောက်ခန်းတွေ ဘာတွေ မရှိနိုင်ဘူးလား”

“ရဲတိုက်ဆန်ဆန် ဖွဲ့ထားမှတော့ ရှိနိုင်တာပေါ့”

“မပြိုကျဘူးလား မသိဘူး”

“လက်ရာကကောင်းတယ်ကွ။ စိတ်ချနေစမ်းပါ။

ဘီလိပ်မြေခိုထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှေးအိမ်လေ”

“အပေါ်ထပ်တက်ကြည့်ရအောင်”

•—•—•—•—•

“နဲ့လိုက်တာ”

“လင်းနို့တွေရှိတယ်နော်”

“မြေရှိမှ ဒုက္ခ”

“မပြောနိုင်ဘူး။ နွယ်တွေ ဒီလောက်အုပ်နေတာ
ရှိနေနိုင်တာပဲ”

ဟု အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့
ကြပြန်ရာ . . .

“အမလေး”

“ဘာဖြစ်တာလဲဟယ်”

“ချောတယ်ဟ။ ဒီလှေကားက ချောတယ်။ ရေညှိ
တွေနဲ့”

“သတိထားပေါ့”

“အယ် . . . အခန်းတွေ အများကြီးပဲနော်”

“အခန်းတွေက အကျယ်ကြီးတွေပဲ”

“ဒီနံရံမှာ ရေညှိတက်နေပုံက လှတယ် သိလား။
အစုလိုက်ကလေး”

•—•—•—•—•

“အပေါ်ဆုံးထပ်ကို ဆုံးအောင်ရှုပြီးမှ မြေအောက်
ခန်း ရှာရအောင်။ အဘိုးပြောပုံအရဆိုရင် The moon ကို
မြင်ရပုံရတယ်”

ဟု ရေကဆိုလိုက်တော့ သူတို့အားလုံး တက်ညီ
လက်ညီပင် တက်လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ အမှန်တကယ်ပင်
အပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်တော့မှ တောင်တန်းကြီးကို ထီးထီး
ကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။

သူတို့က လေတဖြူးဖြူးတိုက်နေသော ထိုနေရာ
တွင် ရပ်ကာ သဘာဝရှုမျှော်ခင်းကို ချုံနွယ်တွေကြားမှ ဝေး
ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ခါလှပတဲ့ပန်းချီကားပဲ။ အကျိုးရှိအောင် ငါတို့
ပန်းချီရေးပြီး ပြန်ရအောင်”

“ငါလည်း အဲ့လိုစိတ်ကူးရှိတယ်”

“The moon ကို မမြင်ရဘူးနော်”

“ဒီလောက်တောထူနေတာကို”

“ငါ The moon ဆီ ရောက်ဖူးချင်လိုက်တာ”

•—•—•—•—•

“အဲဒီမှာ နှလုံးသားရှိနိုင်တယ်”

“ဂျိုးဇက်”

“ဘာထကြောင်တာလဲ”

“The moon မှာ မိန်းမလှလေးရှိတယ်လို့ အဘိုး
က ပြောဖူးတယ်နော်”

“အဲ့တော့”

“ငါတို့ရဲ့ မော်ဒယ်လ်က The moon ရဲ့ သခင်မ
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“နင်က အဲ့လိုအတတ်ပြောနိုင်ရင် ငါက တစ်ခုကို
ပြောနိုင်တယ်”

“The moon ရဲ့ သခင်မနဲ့ ဂျိုးဇက်တို့ရဲ့ ဆက်
နွယ်မှုမဟုတ်လား”

“နင်လည်း တွေးမိသလား”

“အတိအကျမသိပေမယ့် ရေးရေးလေးတော့ သိ
မြင်လာပြီ”

“ကံကောင်းရင် အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို

•—•—•—•—•

ထိုရုပ်အင်္ဂါကြီးကြောင့် နောက်ဆုတ်ချင်နေမိသော လာန်ရဲမြဲထောက်တွေကို လာန်ရဲစိတ်က ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ပါ၏။

မကြောက်နဲ့။ ဒါလည်း လူပါပဲဆိုပြီး အားတင်းထားရပါသည်။

ထိုလူကြီးက သူမထံ စာရွက်ကို ဖြန့်ပြလာခဲ့ပါသည်။

“ဒါ သူမရေးဆွဲခဲ့သော ပန်းချီကားထဲက အမှတ်အသားလေးပေါ့”

“ဒါ...”

ဟုဆိုတော့ သူမ လန့်သွားရပါသည်။ အမှန်တကယ် သရုပ်ဖော်ပါစေနဲ့။

“ဒါကို မင်း ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“ရှင်”

“ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်လာတာလဲ”

“ရှင်”

— ဂျွနီယာ —

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ရှင်”

“ဂျော်နီရဲလူတွေလား”

“ရှင်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်းတို့ ပြန်ကြပါတော့”

“ကျွန်မတို့က အဝေးကလာခဲ့တာပါ”

“ဂျော်နီရဲလူဆို ပြန်ကြတော့။ ငါ့ဆီက ဘာသတင်းမှရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမရင်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်နေခဲ့သော မျှော်လင့်ချက်ကြီးက ဘွားခနဲ ပွင့်ထွက်သွားရသလို ကျန်ခြောက်ယောက်ပါ ဂျော်နီဆိုသောနာမည်ကြောင့်တိုးကပ်လာခဲ့ကြပါသည်။ သည်တွင် သိပ်ဉာဏ်ကောင်းသော လာန်က...

“ကျွန်မတို့က ပန်းချီကျောင်းသားတွေပါ။ လာမယ့် အရှေ့တောင်အာရှပန်းချီပြပွဲမှာ မြန်မာ့လက်ရွေးစင်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံထားရတဲ့အဖွဲ့တွေထဲက တစ်ဖွဲ့ပါ”

— ဂျွနီယာ —

“ဘယ်လို”

“ဒီလိုပါ အဘိုး။ လူငယ်တွေအဖွဲ့လိုက် ယှဉ်ပြိုင်မှု
ပါ။ ကျွန်မတို့က မြန်မာပြည်ကိုယ်စား ဝင်ချင်တယ်”

“ဪ . . . ခေတ်တွေက ငါလိုက်မပီနိုင်တော့
ပါဘူး။ ဒါဆို မင်းတို့က ဂျော်နီလွတ်တို့လူ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မစ္စတာဂျော်နီဖောလပ်ကို ပြောတာလား”

“မင်းတို့က သူလူတွေကိုး။ ဂျော်နီ . . . မင်းရဲရန်
က ခုထိ မစနိုင်သေးပါလား”

“အထင်လွဲနေပြီ အဘိုး။ ကျွန်မတို့က ဂျိုးဇက်၊
မစ္စတာဂျိုးဇက်ကို ရှာဖို့ရောက်လာတာပါ”

“အီ . . . !”

“ဂျိုးဇက်၊ ပန်းချီဆရာ ဂျိုးဇက်ပါ”

ထိုအခါမှာတော့ အံ့သြသွားသူက ခါးကိုင်နေတဲ့
အဘိုးအိုသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဝိုင်ကျသွားသော အဘိုးအိုကြောင့် သူတို့လည်း
အကွက်ထဲဝင်ပြီဟု တွေးမိကာ . . .

—ရွှေသွယ်—

“ကျွန်တော်တို့က The Sun ကို စိတ်ဝင်စားလို့
ရောက်လာကြတာပါ”

“The Sun ဆိုတာ သိတယ်”

“ကျွန်မက The Moon ဆိုတဲ့အိမ်ကို ပိုစိတ်ဝင်
စားပါတယ်။ အဲဒီမှာ သိပ်လှတဲ့ နတ်သမီးလေးရှိတယ်လေ”

“ဘာ . . . မင်းတို့ ကိုရိုနာဖောလပ်ကိုလည်း သိ
တယ်”

“ကိုရိုနာဖောလပ်”

“အမှန်အတိုင်းပြောပါ။ မင်းတို့ကို ဂျော်နီ လွတ်
လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတို့စကားထဲမှာ လိမ်ညာထားတာ တစ်ခု
မှ မပါပါဘူး အဘိုး။ ဂျော်နီဖောလပ် . . . မစ္စတာဂျော်နီ
ဖောလပ်ကို တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။ နာမည်ပဲ အမှတ်
မထင်ကြားခဲ့ဖူးတာပါ။ ကျွန်မတို့က တကယ်ပဲ ပန်းချီဆရာ
ဂျိုးဇက်ကို လာရှာကြတာပါ”

ဟုဆိုတော့ အဘိုးအိုက စူးစမ်းသလိုကြည့်လာခဲ့

—ရွှေသွယ်—

ပါသည်။ ပြီးတော့ ပြန်လည်ငိုငါးကျသွားရပါသည်။ သူတို့
အဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်တော့ အဘိုးအိုက ငိုနေခဲ့ပါသည်။

“အဘိုး”

“အဘိုး . . . ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ”

“အဘိုးက မစ္စတာဂျိုးဖက်များလား။ ဒါမှမဟုတ်
မစ္စတာ ခေါ်မက်လား”

“မနှိုင်းပါနဲ့။ အဘိုးက သခင်တွေနဲ့ မနှိုင်းသာပါ
ဘူး။ မနှိုင်းပါနဲ့”

ဟု ဝမ်းနည်းထိရှသံကြီး ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။
သူတို့မှာ စိတ်ဝင်စားသည်ထက် ပို၍စိတ်ဝင်စားလာရပါ
တော့၏။

— သူ့အသံ —

“အဘိုး . . . ဒါလေး စားပါဦး”

ဟုဆိုကာ ပါလာသောကိတ်မုန့်အချို့ကို လှမ်းပေး
လိုက်သည်တွင် တုန်ချည့်သောလက်အုပ်နှင့် အဘိုးအိုက
ဆိုက်တိုက်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ပါးစပ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါတွေနဲ့ ကင်းကွာခဲ့တာကြာပြီပဲ”

ဟုဆိုကာ သူတို့ပန်းချီကားမှ ရိုက်ယူခဲ့သော ပုံ
များကို မီးပုံမှ မီးရောင်လေးနှင့် ကြည့်ကာ . . .

“ကိုရိုနာ . . . လှတယ်။ သိပ်ကိုလှတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က အဲဒါစိတ်ကူးနဲ့ဖော်ထားခဲ့တယ်

— သူ့အသံ —

ထင်နေကြသေးတာ”

“အဲဒီပန်းချီကို သခင်လေးဂျိုးဇက်ရေးဆွဲချိန်က ညနေခင်းပေါ့။ ငါက အဖော်အဖြစ်လိုက်ပါသွားခဲ့တယ်လေ။ ပင်ကီက တောအုပ်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ချိန်လုံး ဟောင်နေခဲ့တယ်”

ဟုဆိုပြီး ရေနေ့ပူပူကို တစ်ကျိုက်မှုတ်သောက်လိုက်ပါသည်။

“ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ”

“အဘိုးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီတောထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာလဲ”

“လူ့ဘဝကြီးဟာ သိပ်ကို ရှုပ်ထွေးတယ်ဆိုတာ အဲဒီအဖြစ်ကို ကိုယ်တွေ့မြင်ရပြီးနောက် ရှုပ်ထွေးတဲ့ဘဝဆိုတာကြီးထဲ ပြန်မဝင်ချင်တော့ဘူး။ အခုတော့ သရဲဆိုပြီး ဘယ်သူမှ ဒီလိုမလာကြတော့ဘူး။ သိပ်ကို အေးချမ်းနေခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်ကြမ္မာမရှိဘူး။ အချစ်၊ အမုန်း ကင်းရှင်းတယ်”

—ရွှေသော—

“အဘိုး အဖော်မရှိဘဲနေလာခဲ့တာပေါ့”

“လင်းနို့တွေနဲ့၊ ကျေးဇူးတင်တွေက အကောင်းဆုံးအဖော်ပါပဲ။ ပြီးတော့ မကြာခဏရောက်လာတတ်တဲ့ မောင်စစ်မင်း”

“ပန်းချီဆရာမဟုတ်လား အဘိုး”

“သူက အဘိုးရဲ့အသက်သခင်ပါ။ မြင်စက အဘိုးကို လန့်ပေမယ့်၊ သူက ကယ်တင်ထားတယ်”

“သူ ပြန်သွားပြီပေါ့”

“မနေ့ကပဲ”

“နည်းနည်းလွဲသွားပြန်ပြီ”

“အဘိုးက ကျေးဇူးတင်လို့ သူ့ကို ကိုရိုနာဖောလစ်ရဲ့ ပန်းချီကားပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟင် . . . !”

“မအံ့သြပါနဲ့ အဘိုး။ ဆက်စပ်တွေးကြည့်တာပါ”

“မင်းတို့ သိပ်ကိုစိတ်ဝင်စားကြတယ်နဲ့ တူတယ်”

“စိတ်မဝင်စားကြရင် ဒီလိုနေရာမျိုးကို စွန့်စွန့်စား

—ရွှေသော—

အမှတ်တရ ဒဏ္ဍာရီ

— သွယ်သော —

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ဝုတ်”

ခွေးဟောင်သံလေးက တောတောင်တစ်လျှောက်
ညံ့၍ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲတိုက်ပမာ ခမ်းနားတဲ့ အနီရင့်
ရောင်အိမ်ကြီးထဲမှ ခန့်ညားစမတ်ကျတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်မှာ ဂါဝန်ဖားဖားကြီးနှင့် ကျက်သရေရှိစွာ ထွက်
လာခဲ့ပါသည်။

“ဂျိုး . . . ညစာစားဖို့ အချိန်တန်ပြီ”

“ငါးမိနစ်ကြာရင် ရောက်မယ် မာမီ”

— သွယ်သော —

၁၀၆

မယ်နိုင်

ဟုပြောကာ ဆွဲလက်စ ခဲကျောက်တံလေးများကို သိမ်းဆည်းကာ အသင့်ရှိသော စားပွဲလေးပေါ် တင်လိုက်ပါသည်။

“ပင်ကီ”

ဟု သူက ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အသံပြုလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အမွှေးစုတ်ဖွားဖွားလေးနှင့် နားရွက်ရှည်တုံးခွေးဖြူပုလေးမှာ ဝက်ကပ်လေးဖို့ လိမ့်ပက်လိမ့်ပက်နှင့် သူထဲသို့ အပြီးလေးယမ်းကာ ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

သူက ပြေးလာသော ပင်ကီလေးရဲ့ခေါင်းလေးကို ခပ်ဖွဖွလေးပုတ်ကာ . . .

“အဲလောက်အော်နေရတာ လည်ချောင်းမနာဘူးလား”

ဟုဆိုလိုက်ပါသည်။ သည်တွင် ခွေးကလေးက သူ့စကားကို နားလည်နေသည့်ယောင်ပင် သူ့ခြေသလုံးလေးနား ဝေ့ဝေ့ပြေးလွှားနေလိုက်ပြန်ပါ၏။

“ပင်ကီ”

•—•—•—•—•

ထိုအချိန်မှာ သေနတ်လေးထမ်းကာ ပြန်လာသော ဒေါမက်က ခွေးကလေး နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ထိုခွေးကလေးမှာ မြက်ခင်းပြင်လေးအတိုင်း ဖြတ်ပြေးပြီး သခင်ကို ကြိုဆိုလိုက်ပြန်ပါသည်။

သည်တွင် ဒေါမက်က သေနတ်ကိုချကာ ပင်ကီကို ပွေ့ချီလိုက်၏။

“မင်း ဒီနေ့စောသားပဲ”

“မာမီမှာလိုက်တယ်လေ။ ညစာအမီပြန်ခဲ့ဖို့”

“မာမီစကားနားထောင်တာ ဒါ ပထမဆုံး ထင်တယ်”

“ငါက ဒီတစ်ကြိမ်ရှိတယ်။ မင်းက ဘယ်အခါမှ ရှိလာမှာလဲ”

“တစ်နေ့နေပေါ့”

“မင်း အခုဘာပုံဆွဲနေတာလဲ”

“အသေအချာ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး”

“ရှုမျှော်ခင်းပဲလား”

•—•—•—•—•

“မဆွဲချင်တော့ဘူး၊ မိန်းကလေးချောချောရဲ့ပုံဆို
ရင်တော့ မပြောနိုင်ဘူး”

“မင်းလှုပ်ရှားလာပြီပဲ”

“အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်လေ”

“ငါက နှစ်ဆယ်၊ မင်းက ဘာကြောင့် ငါ့ထက်
နှစ်နှစ်ကြီးရတာလဲ”

“ငါက မင်းရဲ့အစ်ကိုဖြစ်နေလို့ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့လောက်မရင့်ကျက်သေးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ခဲကျောက်တံကိုတော့ ငါ့လောက် မင်း
မကျွမ်းကျင်ဘူး”

“ငါက သားကောင်တွေရူးတယ်လေ”

“တစ်မျိုးစီပေါ့”

စကားတပြောပြောနဲ့ ဝင်လာခဲ့သော ထိုညီအစ်
ကိုမှာ ကောဇောနီကြီးများ ခင်းကျင်းထားသော ခမ်းနားလှပ
တဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးကိုဖြတ်ကာ ရှည်လျားပြီး ပေါလပ်
ရောင်ကြွနေတဲ့ ကျွန်းစားပဲကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင်

•—•—•—•—•

နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။

“ဘိုကွန် မာမီတို့ ဘာလို့မရောက်သေးတာလဲ”

ဟု နောက်နားမှာရပ်နေသော အသက်နှစ်ဆယ်
ကျော်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ပျက်ဝန်းလေးငွေ့ကာ ဂျိုးဇက်က မေး
လိုက်သည်တွင် တိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဦးလေးညွတ်ပြီး

“မစ္စတာပြန်ရောက်နေပါတယ်၊ မိနစ်အနည်းငယ်
တွင်း ဆင်းလာကြလိမ့်မယ်”

“ဒီတစ်ကြိမ် ဒယ်ဒီ ခရီးဆက်တာ ဆယ်ရက်နဲ့
လေးနာရီကြာတယ်”

“မင်း တိကျတတ်လာပြီ မက်”

“မင်းဆီက ကူးစက်ခံရတာလေ”

“ဟယ်လို ဖိုင်ဆမ်း”

“ဟယ်လို . . . ဒက်ဒီ”

“နေကောင်းကြရဲ့လား”

“ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ”

“ဘာတွေကို ကြိုးစားနေကြသလဲ”

•—•—•—•—•

“ရှင်သားတွေအကြောင်းကို ရှင်သိမှာပေါ့ ဒါလင်”

“ဟား . . . ဟား . . . ခုချိန်ထိ ဝါသနာကို မစွန့်
လွှတ်ကြသေးဘူးပေါ့”

“နိုင်ငံရေးကို မုန်းတယ်လေ”

“မက်ရော”

“သားတစ်ကောင်ရရင် ဝမ်းသာစရာတွေ အများ
ကြီးပေါ့”

“ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ်။ လူတော်ဆို
တာ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်တယ်”

“Thank you. ဒယ်ဒီ”

ထိုမိသားစု၏ ညစာပိုင်းမှာ အနီရောင်အလုံးကြီး
များနှင့်ကိတ်မျိုးစုံ ထောပတ်နှင့်ပေါင်မုန့်များသာ ဖြစ်တတ်
၏။

စားသောက်ပြီးကြချိန်မှာတော့ ဖခင်ဖြစ်သူ မစွတာ
ဂျက်ဇာလီမှာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခဲ့ပေမဲ့ မိခင်ဖြစ်သူ
ကွန်းမြညှာမှာတော့ အဝေခံတစ်တစ်ဦးနှင့်အတူ သိမ်း

•—•—•—•—•

ဆည်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ . . .

“မာမီ”

“ပြောပါ”

“သား ဝမာစာသင်ချင်တယ်”

“ဘုရားရေ”

“စီစဉ်ပေးပါ မာမီ”

“သားဒယ်ဒီက သဘောတူပါ့ မလား။ သားကို
ကြောခင်ဘဲ အနောက်ပြန်ပို့လိမ့်မယ် အခြေအနေ မငြိမ်
ဘူး”

“မာမီက မြန်မာလူမျိုးပဲ။ ဘာကြောင့် အဲလိုပြော
ရတာလဲ”

“ဂျိုး . . . မာမီစကားကိုနားထောင်ပါ။ ဂျိုး ဒယ်ဒီ
အကြောင်းသိသားနဲ့ ကျန်တာကို ကြိုက်သလို ခွင့်ပြုနိုင်ပေ
မယ့် ဒီကိစ္စကိုတော့ လုံးဝတားလိမ့်မယ်”

“မာမီက ဂျိုးဘက်ကဆိုရင် ဒယ်ဒီမသိနိုင်ပါဘူး”

“သိပ်ဆန္ဒရှိနေသလား”

•—•—•—•—•

“ဒေါမက်ဇရာ”

“သားတော့ အဲဒီမြန်မာတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး။
သားကောင်တွေ ပစ်ပြီး သိပ်ကောင်းတဲ့ အရာတွေကို
အနောက်ဆီသယ်သွားပြီးပြခန်းဖွင့်မယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ”

“ဂျိုး မင်း ပန်းချီဆက်ရေးဦးမှာလား”

“အင်း”

“တို့မိသားစုပုံကို ဘာကြောင့်မရေးတာလဲ”

“သတိမရလို့”

ဟုပင် ရင်ထဲရှိသည့် အတိုင်းဖြေလိုက်ပါသည်။

“ဂျိုး အခုဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဂျိုး။ သား အခုတစ်လော တွေဝေး
ဝေးမိုင်နေတယ်”

“The Moon အကြောင်းစဉ်းစားနေတာပါ”

“နိုး . . . နိုး အဲဒါက မစဉ်းစားကောင်းဘူး။ ဟာမီ
လုံးဝတားမြစ်တယ်”

•—————•

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သားရဲ့ဒယ်ဒီနဲ့ The moon ရဲ့သခင်က ပြိုင်ဖက်
ရှိတယ်”

“The moon မှာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေနေသလဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့ ဂျိုး။ ဒါ ဒယ်ဒီနဲ့ အဓိကပြဿနာပဲ
မို့ပါ။ အေးရမ်းတာ သုခပါပဲ”

“Thank you မာမီ”

ဟုသာပြော လိုက်ရပေမယ့် ထိုအိမ်ကြီးကို ပို၍
စိတ်ဝင်စားသားမိပါသည်။

သူ ဒီမြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်နေတာ ခုဆို
ခြောက်လတိတိရှိနေပြီ ဖြစ်ပါသော်လည်း ခေတ်ကာလ
မကောင်းဘူး ဆိုပြီးစံအိမ်၏ အပြင်ကို မတွက်ရပါ။

ပင်ကီရယ်၊ ဒေါမက်ရယ်၊ ဟာမီရယ်၊ ဒယ်ဒီရယ်၊
ဘိုကွန်ရယ်၊ အိမ်အစေခံ မိတောက်ရယ်ကလွဲပြီး ရံဖန်ရံခါ
အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ ရောက်လာတတ်သော ဘာဘူကြီး
ကလွဲရင် ခုချိန်ထိအခြားလူတွေကို မတွေ့ရသေးပါ။

•—————•

သူစိတ်ပျက်ရပါသည်။ မြန်မာပြည်က ဒီလောက်
ပျင်းစရာကောင်းလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်ထားခဲ့တာ အမှန်
ပါ။

သူကသာ ပျင်းနေရပေမယ့် ဒေါမက်ကတော့
လုံးဝ ပျင်းနေပုံမရပါ။ ပင်ကီနှင့်ပင် မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ဆော့
ကစားနေသေး၏။

သူက ပျင်းပျင်းနှင့်ပင် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ဆုံးထပ်
ကိုတက်ကာ သာယာလှပသော ရွှေမျက်ခင်းများကို ဝေး
ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့နားလေးဆီမှ ရေအိုင်ကပြာလွဲနေ
ပြီး စိမ့်ညှို့သော မြက်ခင်းပြင်နှင့်မို့ ထည်ဝါနေခဲ့ပါသည်။
အိမ်ကြီး၏ အနောက်ဘက်မှာတော့ လှပသောတောင်တန်း
ကြီးကကြည်နူးခြင်းရသကဲ့ သူ့ရှင်ထံထည့်ပေးပါ၏။ အဲဒါ
ကတော့ မြန်မာပြည်ရဲ့ သူ့အတွက် တစ်ခုတည်းသော
လက်ဆောင်ပါပဲ။

သူ ဝေးကြည့်နေကျအတိုင်း ထုံးစံမပျက်ပင်။
The moon ဆိုသော စံအိမ်ကြီးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ။

•—•—•—•—•

တောင်ကုန်းထိပ်တွင် အထီးကျန်စွာမင်းမူနေသော လှပတဲ့
အနီရင့်ရောင်အိမ်ကြီးကို တစ္ဆေတစ်ကောင်နယ် တွေ့မြင်
နေရပါသည်။ သူ ထိုအိမ်ကြီးကို ဝေးကြည့်နေခဲ့သည်မှာ
အချိန်ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ထိုအိမ်ကြီးက တစ်ကြိမ်မျှ
သက်ဝင်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိခဲ့ပါလေ။

သူစိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ထိုအိမ်ထဲမှာ တကယ်ပဲ
အယ်ဒီရဲ့ ဗြိုင်ဖက်ရန်သူ ရှိနေခဲ့တာလား။ သူ ပို၍စိတ်ဝင်စား
သွားမိ၍ ထိုအိမ်ကြီးကို မမှိတ်မသုန်ပင် စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့
ရာ ထူးဆန်းခြင်းကို ပထမဆုံးတွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ မှန်
ပါသည်။

သူနည်းတူ အိမ်ပေါ်ထပ်ဝရန်တာတွင် ရပ်နေ
သော အရိပ်တစ်ခုကို တွေ့ရလိုပါ။ ထိုအရိပ်ကို ဘာလဲဟု
သူက စူးစိုက်စွာပင် အာရုံပြုကြည့်လိုက်တော့ ဖြူဖြူအရိပ်
လေးမှာ လေထဲလွင့်နေရ၏။

သူပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားမိပါသည်။ အဲ့ဒီ အရိပ်က
ဘာကြီးလဲပေါ့။ ဘာကြောင့် အဲ့လို ငှက်တစ်ကောင်လို

•—•—•—•—•

မဟုတ် ဂျပန်လား။ မြန်မာလား ဆိုတာ မတွေ့တတ်ပါ။ သို့သော် သူမရဲ့ အပြင်အဆင်များအရ အနောက်တိုင်းသူဟုသာ သတ်မှတ်မိလိုက်ပါသည်။

သူဟာ ကျောင်းနေတဲ့ လူငယ်တစ်ဦးပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မြင်ဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ သူမက ဆွဲဆောင်မှုအရှိဆုံးဟု ထင်ပါသည်။ မျက်နှာကို ဝေဝေဝါးဝါးပဲတွေ့ရ၍ သူ စိတ်အားမရနိုင်ပါ။

သို့သော် သူ့ကြည့်နေစဉ်တွင်းမှာပဲ ခန့်ညားတဲ့ ရုပ်သွင်ရှိသော သူနှင့်မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်မျှ ရှိမည်ထင်ရတဲ့လူတစ်ဦးက အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး သူမကို တစ်ခုခုပြောကာ သူမပုခုံးလေးကို ကြင်နာစွာဖက်ပြီး သူမကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

သူ့မှာတော့ မှန်ဘီလူးကြီး တကားကားနှင့်ပင် မချီတင်ကဲလေး ဝရန်တာနဲ့ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါတော့၏။

“ဘယ်သူလဲ အစ်ကိုလား။ ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူလား။ ဒါမှမဟုတ် ဧည့်သည်တော်လား။ ဒါမှမဟုတ် မောင်

လား။ အမျိုးလား” သူ မတွေ့တတ်ပါ။ ရေရောသေချာခြင်း မရှိတဲ့အတွေးတွေထဲမှာပဲ မျောလွင့်နေခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ရေရောသေချာခြင်းတစ်ခုက သူ့ရင်ထဲ၌ ခိုင်မာသွားရပါသည်။

အဲ့ဒါကတော့ သူမကို သူ့ထပ်တွေ့ချင်တယ် ဆိုတာပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့၌လည်း သူမကိုတွေ့ရလို တွေ့ရ
ငြား ထိုအချိန်၌ပင် အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိဝရံတာမှနေပြီး The
moon သို့ အကဲခတ်နေမိပါသော်လည်း သူမကို မတွေ့ရပါ။

ဒီလိုနှင့် သုံးရက်မြောက်မှာတော့ ထိုဝရံတာ
တွင် အရိပ်တစ်ခုတွေ့ရ၍ သူမ မှန်ဘီလူးနှင့် ဆွဲကြည့်
လိုက်ရာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် သူမကိုဆွေးမြည့်စွာ
တွေ့လိုက်ရပြန်ပါသည်။

“ငြိမ်နေလိုက်တာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု မြည်တမ်းပြီး စူးစိုက်စွာကြည့် လိုက်တော့

•—•—•—•—•

မျက်ရည်သုတ်နေပုံရတဲ့ သူမကို စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့
လိုက်ရပြန်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့နီနေတာလဲ၊ ဘယ်သူဘာပြောလို့လဲ”

စိုးရိမ်တကြီးပင် နှုတ်မှပြောမိသည်ထိပင်။

သူကြည့်နေစဉ်မှာပဲ သူမက အိမ်ထဲသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေကို လျင်မြန်စွာသုတ်လိုက်ပါ
သည်။ မကြာခင်မှာပဲ အရင်တစ်ခါမြင်ဖူးသော တစ်ယောက်
က ကုတ်အင်္ကျီအနက်ရောင်ရှည်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်
အနက်ရောင်ကို စမတ်တကျ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပေါ်လာကာ
သူမရဲ့ပန်းလေးကို ဖက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွား ပြန်ပါသည်။
ဘာလဲ၊ ဘာကွာလဲ သူတွေ့ မရနိုင်အောင်မြင်ရပေမဲ့ The
Moon ကိုတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်ပါ
သည်။

“ဘာတွေ စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ ဂျိုး”

ဟု ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် သူ တွန့်
သွားရပေမယ့် . . .

•—•—•—•—•

“The Moon ကိုကြည့်နေတာ” ဟု အမှန်
အတိုင်း ပြောဖြစ်လိုက်ပါသည်။

သည်တွင် ဒေါမက်ကပါ The Moon ကို သူ
နည်းတူသေချာစွာကြည့်ပြီး။

“အဲ့ဒီမှာ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိ
နေတယ်”

“အဲ့ဒါကို မင်းလည်းသိတယ်”

“ခန့်မှန်းပုံအရတော့ မင်းသိတာ မကြာသေးဘူး
ထင်တယ်”

“သူမက သိပ်လှသလား”

“သီချင်းဆိုလည်း သိပ်ကောင်းတယ်”

“ဟမ် . . . မင်း သူမနဲ့ခင်နေပြီ”

“သူမ ငါ့ကိုမသိပါဘူး”

“ငါ့ကို ရှင်းပြလို့မရလား”

“မသိချင်ပါနဲ့။ ဒယ်ဒီက တားမြစ်ထားတယ်။ မာမီ

ကလည်း”

•—•—•—•—•

“အဲ့ . . . ဒါဆိုရင် မင်း အဲလောက်ထိ သိနေတာ
မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ခဲကျောက်တံထက် ပိုစိတ်ဝင်စားသွားပြီလား”

“ပြောပါ”

“မင်းက အနောက်မှာအနေများတော့ ဘယ်သိပါ
မလဲ။ ငါက ဒီမှာ အနေများတယ်လေ”

“အဲ့တော့”

“ငါသိထားသလောက်တော့ သူမက သိပ်ပြီး
သီချင်းဆိုကောင်းတယ်။ သိပ်ကိုလှတယ်”

“ပြီးတော့ရော”

“ငါက မပြောဘူးလို့ ရည်ရွယ်ထားပေမယ့် မင်း
ကိုပြောတော့မယ်”

“အစောတည်းက အဲ့ဒီလို ဖြစ်သင့်တယ်”

“သူနာမည်က ကိုရီနား ကိုရီနာဖောလစ်တဲ့။ သူမ
ကိုစောင့်ရှောက်တဲ့ လူကဂျော်နီ၊ ဂျော်နီဖောလစ်ဘဲ”

“မောင်နမပေါ့”

•—•—•—•—•

“အင်း . . . ဒါပေမဲ့ ဂျော်နီဖောလစ်က ငါတို့
ထက် အနောက်သားစစ်တယ်။ ကိုရိုနာဖောလစ်ကတော့
အနောက်သား လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ဂျပ်နီမလေးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒယ်ဒီ မကြာခဏ ပြောနေသလို
ကျွန်မလေးပေါ့”

“မြန်မာမလေးပေါ့”

“အင်း”

“သူရဲဝတ်စားပုံက ငါတို့အနောက်ကလိုပဲ”

“ငါတို့မာသီလိုပေါ့”

“အင်း . . . ဟုတ်မယ်။ သူမက သိပ်လှတယ်နော်။
သူမကို ငါအနီးကပ်တွေ့ချင်တယ်”

“ရမယ်မထင်ဘူး။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ရင် ဒယ်ဒီက
သိပ်ပြတ်သားတာ။ ငါတောင် ဒီကိစ္စသိရဖို့ လိုက်ပုံစမ်းမိ
တာ ဒယ်ဒီသိသွားပြီး ငါးရက် အခန်းထဲမှာ အပိတ်ခံထားရ
တယ်။ ဒယ်ဒီက မစွတာဖောလစ်ကို သိပ်မုန်းတာ”

•—•—•—•—•

“ဘာကိစ္စလဲ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပဲ”

“လုပ်ငန်းခွင်မှာ အပြိုင်အဆိုင်ရှိမှာပေါ့”

“အဲဒါ သူတို့ကိစ္စပါ”

“အဲတော့ မင်း သူမကိုသွားကြည့်မယ်ပေါ့”

“ဂျော်နီဖောလစ်နဲ့ သူမ”

“အခုချိန်ထိတော့ ရှင်းနေတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

“ဂျော်နီဖောလစ်တို့မိသားစုက မွေးစားထားတာ
ထင်တယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကိုရိုနာဖောလစ်လို့ မှည့်ခေါ်ပါ
မလား”

“ကိုရိုနာ . . . ကိုရိုနာဆိုတော့ သရဖူ”

“စိတ်မဝင်စားပါနဲ့ကွာ”

“မင်းလည်း စိတ်ဝင်စားနေပါတယ်”

“အမှန်ပဲ”

“ငါကတော့ မင်းလိုဆန္ဒကိုမချုပ်တည်းနိုင်ဘူး”

“မင်း ငါ့ထက်သတ္တိကောင်းတယ်”

•—•—•—•—•

“အဲတော့ ငါ့ကိုဘယ်လိုဂုဏ်ပြုမလဲ”

“သတင်းတစ်ခုပေးမယ်လေ”

“ဘယ်လိုသတင်းမျိုးမို့လဲ”

“The Moon မှာ ဒီညပါတီရှိတယ်”

“အိုကေ”

“မင်းသွားဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီထင်တယ်”

“အမှန်ပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကျိုး”

“ဘာကြောင့်”

“ဒက်ဒီ အဲဒီပွဲကိုသွားလိမ့်မယ်”

“ရတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး”

“မင်း တစ်ဝတ်ထိုးမလုပ်ဖို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်”

“မင်း ငါ့ဘက်မှာအမြဲရှိမယ်လို့ ငါ ယုံကြည်ပြီး

သားပါ”

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်တံခါးရွက်ကြီးက ပွင့်လာကာ

“ဒီကလေးနှစ်ယောက် အင်အားဝတ်သင့်တယ်လေ။

—ရွှေသီတာ—

လေကအေးတယ်”

“Thank you မာမီ”

“မာမီ . . . သားကို တစ်ခုပေးနိုင်မလား”

ဟုဆိုပြီး မာမီရဲ့ပါးလေးကို မွှေးကြူလိုက်ပါသည်။

“ပြောပါ”

“တန်ဖိုးရှိတဲ့အရာတစ်ခုခုပေါ့”

“ဘာကိုလဲ”

“မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုခုမှာ တစ်ခုခုပေးချင်တယ်။

သရဖူလိုဟာမျိုးလေ”

“ဪ . . . ဒါလား။ ဘာဘာလာရင် ပြောလိုက်။

သူ လုပ်တဲ့နေရာကောင်းကောင်းကို သိတယ်”

“Thank you မာမီ”

“သားတို့ဒက်ဒီက ပြောတယ်။ အခြေအနေမငြိမ်
ဘူးတဲ့။ သားတို့နဲ့ မာမီကို အနောက်ပြန်ဖို့တော့မယ်တဲ့”

“ကျေးဇူးပြုပြီး အချိန်ခွဲထားပေးပါ မာမီ။ ဒီမြန်မာ
ပြည်မှာ ရသမျှနေချင်ပါသေးတယ်”

—ရွှေသီတာ—

ဟု ဂျိုးဇက်ကလည်း တောင်းဆိုလိုက်သလို ဒေါ
မက်ကလည်း . . .

“ဒီတောမှာ သားကောင်တွေသိပ်ပေါတာ၊ ဒါပေမဲ့
သား တစ်ကောင်မှကြီးတာရမသေးဘူး”

ဟုဆိုတော့ မာမိက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြီး
ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုအပြုံးကို သူတို့လုံးဝသဘောပေါက်သွားရ၏။
မာမိက သူတို့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးတော့မည်ဆိုတာကို
ပေါ့။

သိပ်လှတဲ့မာမိရဲ့အပြုံးကို သူ နှစ်သက်ရပါသည်။
မာမိရဲ့အပြုံးက အန်တီတို့အပြုံးတဲ့ ပို၍ သိမ္မေ့
သည်ဟု ထင်ပါသည်။

အန်တီတို့နှင့် လူမျိုးချင်းမတူတဲ့ မာမိကို သူ သိပ်
ချစ်ရပါသည်။

ဒယ်ဒီအဖေ၊ သိပ်အလေးထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးတဲ့
မာမိက ဒယ်ဒီကို သိပ်ပြီးယုံကြည်အားကိုးသည်ဟု ထင်ပါ

သည်။ ဒါကြောင့် မာမိလိုအမျိုးသမီးမျိုးနှင့် ဖူးတဆုံရသည်
ဒယ်ဒီကို သူ သိပ်အားကျရပါသည်။

မာမိအပြုံးက သိပ်ကိုစိတ်ကြည်နူးစရာကောင်း
သည်ဟု ထင်ပါသည်။

သူ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒယ်ဒီနှင့်မာမိကြောင့် စိတ်
ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူက ဒယ်ဒီလို မိသားစုအပေါ်မှာ
ဦးဆောင်ပြီး လုံခြုံမှုပေးနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့။ အဲဒီ
အချိန်မှာ မာမိလိုနဲ့ညှိတဲ့အပြုံးမျိုးနှင့် သိမ်မွေ့ညင်သာပြီး
သူ့ကို အားကိုးယုံကြည်နေတဲ့ အမျိုးသမီးက သူ့နားမှာရှိနေ
ခဲ့မယ်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အချစ်တို့နှင့်သာယာပျော်ရွှင်စွာ၊
သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းစွာ ဘဝကို ကျော်ဖြတ်မည်ပေါ့။

ထိုသို့စိတ်ကူးမျိုးကို ဒေါမက်ကိုပြောပြချိန်တိုင်း
ဒေါမက်က သူ့ကို ပြောခဲ့သည်မှာ . . .

“မင်းမှာ မာမိသွေးတွေ လှည့်ပတ်နေတယ်”တဲ့။

ထိုသို့အပြောခံရချိန်တိုင်း သူ ပျော်ရွှင်ရပါသည်။

ကလည်း သွားစရာလည်း မရှိ၊ စားစရာလည်း မရှိလေ။
ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ငါ့ရဲ့တရားဝင်ဇနီးဖြစ်လာခဲ့တယ်။
ဘယ်သူတွေ့မိမလဲ။ ငါ သူမကို သိပ်ချစ်သွားခဲ့မယ်လို့

“ဒယ်ဒီစကားက မာမိုကို နှိပ်နေသလားပဲ”

“နီး . . . နီး . . . အဲလိုစိတ် လုံးဝမရှိဘူး”

“အခု ဒယ်ဒီ မြန်မာတွေကို ချစ်သွားပြီပေါ့”

“ကွန်းမြညှာကိုပါ၊ ကျန်တာတွေမပါဘူး”

“ဒယ်ဒီလိုပဲ သားတို့က မြန်မာမလေးကို ရှာလို့
ရတယ်လား”

“နီး . . . နီး . . . အဲဒါကြောင့် မင်းတို့ကို အနောက်
ပို့ခဲ့တာပဲ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို အချိန်
မကြာခင် မင်းတို့မာမိနဲ့အတူ အနောက်ပြန်ပို့တော့မှာပါ”

“သားကတော့ ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေသေး
တယ်”

“သားရောပဲ။ ရှုခင်းကိုကြည့်ရတာ မဝနိုင်သေးဘူး”

“မင်းတို့မာမိကို စောင့်ရှောက်ရမယ်။ သာယာနေ

•—•—•—•—•

တာကို ကြည့်ပြီး အသေမခံချင်စမ်းပါနဲ့”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောဒယ်ဒီကြောင့် သူတို့
နှစ်ယောက်က . . .

“ရမယ်မထင်ဘူး မက်”

“မျှော်လင့်ချက်ရှိပါတယ်။ မာမိလေ . . . ဒယ်ဒီက

အချစ်ကြီးတတ်ပါတယ်”

“ငါအဝတ်စားသွားလဲဦးမယ်”

“The Moon သွားဖို့လား”

“မင်းရောလိုက်မလား”

“အင်း . . . အပျင်းပြေတာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး အခန်းထဲ
အသီးသီးဝင်ပြီးမှ မကြာခင်မှာပင် ထွက်လာခဲ့ကြတော့ ခန့်
ခန့်ညားညားဝတ်စုံမျိုးနှင့် သန့်ပြန်၍ပါ။

“ငါတို့ ဘာနဲ့သွားကြမလဲ”

“တစ်မိုင်လောက်ရှိတယ်”

“ဘော်စကွန်ကို ဒယ်ဒီတို့ယူသွားပြီ။ အိမ်နောက်

•—•—•—•—•

မှာ ငနီနဲ့ငညှိရှိနေသေးတာပဲ”

“မင်းခေါင်းသိပ်ကောင်းတယ် မက်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက
မသင့်တော်ပါဘူး”

“ဘိုကွန်ကိုသုံးလိုက်ရင်တော့ တင့်တယ်ပါတယ်”

“ဪ . . . မေ့သွားလို့ လှည်းလုံးရှိနေတာပဲ”

ဟုဆိုကာ ဘိုကွန်ကိုခေါ်လိုက်ပြီး မြင်းလှည်းဆင်
စေလိုက်တော့ နာရီဝက်အတွင်း ပြီးသွား၍ သူ့ရော မက်ပါ
တက်လာလိုက်ခဲ့ကြပါသည်။

“အမှန်က ငါ့ဘေးမှာ မင်းမဖြစ်သင့်ဘူး မက်”

“မိန်းမလှလေးလို့ ပြောချင်နေတာ မဟုတ်လား”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်မိလိုက်ကြပါသည်။
တစ်မိုင်ဆိုသောခရီးမှာ တကယ်တမ်းတော့ ဘယ်လောက်
မှ မဝေးလိုက်ပါ။

လူတွေ တော်တော်စုံနေပြီဖြစ်သော ပါတီပွဲသို့
သူ့ရောမက်ပါ ရောက်ချိန်မှာ စန္ဒရားသံကို ရေစီးသံပမာ
ကြားလိုက်ရပါသည်။

•—•—•—•—•

သူ့ရော မက်ပါ မယောင်မလည်နှင့် ထိုပါတီထဲ
ဝင်ပြီး ချောင်ကျကျနေရာတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်ကာ အခြေ
အနေအရပ်ရပ်ကို အကဲခတ်နေလိုက်၏။

ခြံစောင့်က သားနားပြီးသန့်ပြန့်ကာ အနောက်
တိုင်းဆန်နေသော သူတို့ကို နည်းနည်းမှ သံသယရှိမနေခဲ့
ပါ။ ဒါကြောင့်ပင် ဖိတ်ကြားခြင်းမရှိထားတဲ့ သူတို့နှစ်
ယောက်မှာ အလွယ်တကူပင် ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြရ
ပါသည်။

“မက် . . . လူတွေက တော်တော်စုံတယ်နော်”

“မြန်မာမလေးတွေက တော်တော်လှတာပဲ”

“ဘာစိတ်ကူးတွေဝင်နေကုန်တာလဲ”

“ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်သာ တက်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်

မြန်မာမလေးနဲ့ ဝံ့ကချင်သေးတယ်”

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမိရယ် စကားပြောနေတဲ့လူက ဒယ်ဒီ

နဲ့ သူငယ်ချင်း အပီနဲ့ မဟုတ်လား”

“အခုမစွတာအပီနဲ့ ဒယ်ဒီက သူငယ်ချင်းဆိုတာ

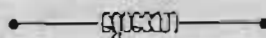
•—•—•—•—•

အချို့သိကြမှာပါ။ ကျွန်တော် အနောက်ကိုပြန်သွားရင် ကိုရိုနာက ကျွန်တော့်ရဲ့အနီးအဖြစ်ပါသွားမှာပါ။ ဒီပွဲဟာ ကျွန်တော်နဲ့ကိုရိုနာရဲ့အမှတ်တရပွဲလို ပရိသတ်တွေ မှတ်ယူပေးလို့ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒီအတွက် ကိုရိုနာက သူမရဲ့စန္ဒရားလက်သံလေးနဲ့ ပရိသတ်ရဲ့အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ခံယူမှာပါ။”

ဟု တည်ငြိမ်စွာရင့်ကျက်လှသောအပြုံးလေးနှင့် ဆိုပြီး အမြင့်ထက်မှ စန္ဒရားနားသို့ ကိုရိုနာကို ဆွဲ၍ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုရိုနာဟာ သူမလက်ကို မသိမသာရုန်းနေသည်ဟု ဒေါမက်နှင့်ကျိုးရက်က သိမြင်ခံစားရပါသည်။

ပြီးတော့ ဂျော်နီဖောလစ်ကလည်း ကိုရိုနာရဲ့လက်ကို ပို၍တင်းကြပ်စွာ မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ထားပါသည် ဟုလည်း ထင်မှတ်ရပါသည်။ ကိုရိုနာကို ခုံပေါ်ထိုင်စေပြီး ကိုရိုနာရဲ့လက်များကို စန္ဒရားခလုတ်များပေါ် တင်လိုက်ပါသည်။

အများအမြင်မှာတော့ ဂျော်နီဖောလစ်က သိပ်ကို ကိုရိုနာအပေါ် နူးညံ့ညင်သာနေခဲ့သည်ပေါ့။ တကယ်တမ်းတော့ ကိုရိုနာရဲ့လက်များမှာ နာကျင်လို့နေခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မ မတီးချင်ဘူး ဂျော်နီ”

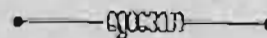
“မင်း မတီးလို့မရဘူး ကိုရိုနာ။ ငါ့ကို အရှက်မခွဲနဲ့။ ငါသာ ပရိသတ်အလယ်မှာ မျက်နှာပျက်ရရင် မင်းလည်း တန်ပြန်တဲ့သက်ရောက်မှုမျိုး ရှိလာမှာပဲ”

ဟု ဂျော်နီဖောလစ်က ခြိမ်းခြောက်လိုက်ပြန်တော့ ကိုရိုနာမှာ ထုံးစံအတိုင်း မသက်မသာနှင့်ပင် စိတ်ပင်ပန်းမှုများစွာတို့ဖြင့် ပီယာနိုကို တီးခတ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

စိတ်မပါပေမယ့်လည်း ပီယာနိုပေါ်မှာ လှုပ်ရှားနေခဲ့တဲ့ သူမရဲ့လက်ကလေးတွေကတော့ ပါရမီရှိသူပီပီ ပေါ့ပါးပြီး သံစဉ်လေးတွေက လှပနေရ၏။

“သိပ်တော်တယ်။ ဒီလိုလှတဲ့မိန်းကလေးက အဲ့လောက်ထိ တီးတတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိတာအမှန်ပဲ”

“သူမနဲ့ဂျော်နီဖောလစ်ကြားမှာ ပြဿနာရှိပုံ ရ

တယ်”

“ရှိပါစေလို့ပဲ ဆန္ဒရှိနေတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“သူမကို ငါ့ရင်ခုန်နေတယ်”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဂျိုး မရဘူးလေ”

“ဒီည ငါ သူမနဲ့ခင်ရအောင် တစ်ခုခုလုပ်ပစ်မယ်”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“အင်း”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါ ဝေးဝေးနေမှဖြစ်မယ်”

“ဒယ်ဒီရန်ကို ကြောက်လို့လား”

“ပြန်မာပြည်ထဲမှာ နောက်တစ်လလောက် အေး

အေးဆေးဆေးဆေးနေသွားချင်သေးတယ်”

“အဲဒါဆိုရင် မင်း ရထားလုံးလေးနဲ့ ပြန်လိုက်

တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မကြာခင် ငါတို့နှစ်ယောက်ပူးကြီးကို တခြားလူ

•—•—•—•—•

တွေနဲ့ ဒယ်ဒီ သတိပြုသွားနိုင်တယ်လေး မမြင်ဘူးလား။

ဒယ်ဒီက ဒီဘက်ကို လာနေပြီ”

ဟု သူက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်လျှင်
ဒေါမက်က သူ့ကိုမယုံသကဲ့ာကြည့်ပြီး . . .

“မင်းရော မပြန်ဘူးလား”

“ငါ့အတွက်က အချိန်စောနေသေးတယ်”

“ငါပြန်သွားရင် မင်းက ဘယ်လိုပြန်မလဲ”

“တစ်ခါတစ်ရံ အညောင်းပြေတာပေါ့”

“အဲဒါဆို ငါ ပြန်မယ်။ ငါ ဒီလိုပွဲမျိုးကို မကြိုက်
ဘူး။ မွမ်းကြပ်တယ်”

ဟုဆိုကာ ထသွားတော့ . . .

“မက်”

ဟု သူကပြန်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဒေါမက်က ငြိမ်နေ
လိုက်ပြန်စဉ် သူက ဒေါမက်ရဲ့ရှင်ဘတ်မှ ပန်းပွင့်လိုလို
ကြယ်လိုလိုနှင့် ရင်ထိုးကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ငါ့ကိုပေးနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

•—•—•—•—•

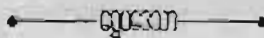
“တန်ဖိုးတော့ကြီးတယ်။ အဲဒါ ရှားပါးစိန်နဲ့ လုပ်ထားတာ။ အဘွားက ငါ့ကို တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ ပေးထားတာ။ အမှတ်တရ အမြဲတန်ဖိုးထားတဲ့ . . .”

“မပေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား”

“မင်းက ငါ့ရဲ့တစ်ယောက်တည်းသော မွေးချင်းပဲ”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောဒေါက်ကြောင့် သူက ပြုံးလိုက်ပါသည်။

သူက ထိုရင်ထိုးလေးကိုကြည့်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်ကာ သူမကို ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်သော ဒယ်ဒီတို့ မမြင်နိုင်သောနေရာကို ရွေးချယ်ကာ စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်လိုက်ပြီးမှ တီးခတ်နေသောသူမကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ငေးမောပါတော့၏။ သိပ်လှသော သူမမျက်နှာပြေပြေဖြစ်လေးမှာ ပြောင်ချောပြီး သွယ်လျလျလေး လျှောက်နေသော နှာခေါင်းစင်းစင်းလေးမှာ ထင်းခနဲ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် သေသပ်စွာလှပနေခြင်းကို ကပိုကရီခွေကျနေသော ဆံပင်လိပ်ကောက်ကောက်ကလေးများက လှသည်ထက် ပို

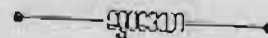
အောင် ပုံပိုးပေးနေသယောင်ပင်။

သွယ်လျနေသော ခန္ဓာကိုယ်ပိန်သွယ်သွယ်လေးမှာ ဝတ်စုံနှင့်လိုက်ဖက်ကာ ကြည့်ကောင်းနေသောကြောင့် သူ့ရင်ထဲသို့ ဦးနှစ်နှစ်သမီးလေး ခုန်ဝင်သွားရသလို သူ့နှလုံးသားမှာ နူးညံ့သွားရပါ၏။

တစ်ကြောင်းတည်းပြေးနေသော သူမရဲ့မျက်ခုံးလှလှလေးကို ဝိုင်းစက်ကြည့်စင်နေသော မျက်ဝန်းလှလှလေးက တန်ဆာဆင်ထားသေးတာကြောင့် သူမရဲ့စိတ်သဘောထားကြောင့် သူမရဲ့စိတ်သဘောလေးက သိပ်ကို နူးညံ့ဖြူစင်နေပါလိမ့်မည်ဆိုတာ သူ့ရင်ထဲ အလိုလိုသိနေရပါသည်။

သူမကို ချက်ချင်းပင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ကာ စကားပြောချင်လှပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို စိုးထိတ်နေရပါသည်။

အဲဒါကတော့ ဒယ်ဒီလည်းမဟုတ်သလို၊ မာမီလည်း မဟုတ်။ များပြားလှသောစဉ်းပရိသတ်များလည်း

မဟုတ်သလို ရှေ့နီဖောလစ်လည်း မဟုတ်ရပါ။

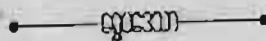
သိပ်လှသောသူမကြောင့်ပါ။

သူသာ မိတ်ဆွေဖွဲ့လို့ စကားစခဲ့ပါလျှင် သူ့ကို အရေးမစိုက်ပါဘဲ သူမက မှင်သေသေနှင့် ခံစားချက်မဲ့စွာ တုံ့ပြန်ခဲ့ပါလျှင် သူ ခံနိုင်ရည်ရှိပါမလားဟုစိုးရိမ်မိ၍ပါ။

သူက ဘယ်တော့ကမှ စဉ်းစဉ်းစားလုပ်တတ်သူ မဟုတ်ခဲ့ပါသော်လည်း အခုတော့ သူမကြောင့် ချင့်ချိန်နေ တတ်ပါပြီ။

အကယ်၍ သူမကို စကားသွားပြောခဲ့ပါလျှင်ဆိုပြီး သူမရဲ့တုံ့ပြန်မှုကို စဉ်းစားနေမယ့်အစား အခုလို စိတ်ရှိ လက်ရှိစိတ်ကြိုက်ငေးနေရသည်က ပို၍ကောင်းပါလိမ့်ဦး မယ်ဟု စဉ်းစားမိပြီး ဆက်လက်၍ ငေးမောနေခဲ့ပါတော့ သည်။

အခုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ထင် တိုင်းကြည့်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှတာမို့ ဒါသိပ်ကောင်းသော အခွင့်အရေးဟု သတ်မှတ်နေမိပါသည်။ သူကြည့်နေစဉ်မှာ

ပဲ သူမရဲ့တေးသွားက ပြီးဆုံးသွားတော့ လက်မုပ်သံများကို ကျိုးတိုးကျဲတဲ ကြားလိုက်ရပါသည်။

သို့သော် ထိုလက်မုပ်သံတွေထဲတွင် သူ့ရဲ့လက်မုပ် သံက အကျယ်ဆုံးဆိုတာ ဘယ်သူသိနိုင်မလဲ။

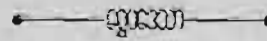
“ပရိသတ်ကို ဧည့်လက်ခံရအောင်”

“သန့်စင်ခန်းမဝင်ထားရလို့ ခဏ ခွင့်ပြုနိုင်မလား”

“အလွန်ဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်နော်”

ဟု ရှေ့နီဖောလစ်က ဆိုလိုက်သဖြင့် သူမက အပြုံးတုကိုဖန်တီးလိုက်ပြီးမှ ရှည်လျားပြီး အံ့ကြွနေသော ဂါဝန်ကြီးကို မ.ကာ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်ကို သူ့အမြင်မှာ ထူးဆန်းနေ၍ သူ့ပါ ရုတ်တရက်ထရပ်ပြီး အိမ် ၏ အနောက်ဘက်ဆီသို့ မယောင်မလည်ချဉ်းကပ်လာခဲ့ပါ သည်။

သူမက ထိုနေရာနားလေးမှာပဲ ဖျောက်သွားခဲ့ပါ သည်ဆိုတာ လုံးဝသေချာနေတာမို့ မှောင်ရိပ်နားတွင် လ ရောင်မှိန်မှိန်ကို အားပြု၍ လှပသောအရိပ်သဏ္ဌာန်ကို သိမ

ရှာဖွေမိလိုက်ပါသည်။

“အဟင့် . . . အဟင့် . . . အဟင့်”

အကွယ်လေးတစ်နေရာမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြား
လိုက်ရ၍ သူက စိတ်ဝင်တစားနှင့် တိုးကပ်လာခဲ့စဉ် . . .

“ဘာထူးလို့လဲ။ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့မယားပဲ လုပ်
ရမှာပဲ။ အနောက်တိုင်းသားတွေ ဘာမှကောင်းတယ် မရှိ
ဘူး။ သူတို့စိတ်ပဲ။ ခုချိန်မှာ ငါသေဖို့တစ်ခုတည်း စဉ်းစား
သင့်တော့တယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ
ဆယ်နှစ်လုံးလုံး သမီးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ။ ဂျော်နီ . . . ရှင့်ကို အစ်ကိုလိုပဲ
သဘောထားလို့ရတာမို့ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟုတီးတိုးဆိုကာ တောင်ကုန်းလေးအတိုင်း ဆင်း
စပြုနေသော သူမကြောင့် သူ စိုးရိမ်သွားရပါသည်။

သူမ ဘာလုပ်မလို့လဲ။

သူ ထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် သူမ ဒီတောင်ကုန်းက
စနေ လှိုမ့်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ချင်လို့ပဲ ဖြစ်

မယ်။

ဒီတောင်ကုန်းက လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သေ
စေလာက်ရဲ့လား။

သူမ မသိပေမယ့် သူမကိုတားရမည်ဆိုတာကို
သတိဝင်မိကာ . . .

“Please ...!”

ဟု အသံပြုလိုက်သည်တွင် သူမက စိမ်းခါးသော
မျက်ဝန်းမျိုးနှင့် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲမနှစ်မြို့ဖွယ် ကြည့်လာခဲ့ပါ
သည်။

“Stop!”

“လာပြန်ပြီ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေ”

စိတ်ပျက်နေသောအသံနှင့် မြန်မာစကားကို ပီပီ
သသကြီးဆိုခဲ့သည်တွင် သူက ဘာပြော၍ပြောရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားပြီး . . .

“မြန်မာလူမျိုးဆိုလည်း ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ! မြန်မာလိုတော့ တတ်သားပဲ”

“ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မြင်မြင်ထင်ထင် တွေ့လိုက်ရရင်တော့ ခင်ဗျားလက်ခံသွားမှာပါ။ ကျွန်တော်က ဒေါမက်ထက် မြန်မာနဲ့ပိုတူတယ်”

“ရှင် . . . ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ၊ ပါတီက ဒီမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုရှေ့မှာ”

“ကျွန်တော်က ပါတီကိုလာသူမဟုတ်လို့ ပါတီက ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ရှင်က ဂျော်နီရဲ့ဒိတ်ဆွေမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ဒိတ်ဆွေပါ”

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ဖူးပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို နှစ်ကြိမ်တွေ့ဖူးတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က တစ်ကြိမ်၊ ဒီပနက်က တစ်ကြိမ်၊ ခုဆို သုံးကြိမ်။ ဆိုရိုးမကားအရတော့ သုံးကြိမ်ဆို ခရစ်ကပ်တဲ့။ ခရစ်ကပ်ရုံတုလူတွေဟာ ကံကြမ္မာက သတ်မှတ်ပေးတဲ့ ဒိတ်ဆွေတွေပဲ”

•—•—•—•—•

“ရှင် လူမှားနေပြီနဲ့တူတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကျွန်မ အပြင်မထွက်တာ တစ်လထိထိရှိနေလို့

မ

“အဲဒီအကျိုးကို မင်းဆိုတာ ကိုယ်မပြောလို့ရတယ်။ ထေပတင်ကြိမ်မှာ မင်းကအဖြူရောင်ဝတ်စုံနဲ့၊ အဖြူရောင် ခေါ်ရည်ကြီးကို လည်ပင်းမှာပတ်ထားတယ်။ နုတ်ယာ တစ်ကြိမ်တော့ အနက်ရောင်ကို ဝတ်ထားတယ်”

“ရှင် ဘယ်ကလဲ”

“The Sun ကပါ”

“ရှင် မုန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်နေတာလား”

“ကိုယ့်ကို ခင်နိုင်ရဲ့လား”

“ရှင်နဲ့စကားပြောရတာ မဆိုးပါဘူး။ ရှင့်ကို ခင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့ကြာကြာမခင်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နောက်ထပ် တွေ့ရအောင်လည်းငယ်အတွင်းမှာ ကျွန်မ

•—•—•—•—•

ဘဝကူးတော့မှာမို့ပါ”

ဟုဆိုပြီး ခြေလှမ်းကိုနောက်တစ်ဆင့် ပြန်တိုးလိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရကာ . . .

“လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဒုက္ခပေးပြီး အဆုံးမသတ်သင့်ဘူး”

ဟု သူက တိုတိတိပြောလိုက်တော့ သူမက သူ့ကို ဆတ်ခနဲစိုက်ကြည့်လာပြန်ပါသည်။

သူ့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိနိုင်အောင်ပင် စိတ်ထဲ မွန်းကျပ်သွားရပါသည်။ သူမကို မိုက်ရှူးရဲမဆန်စေဖို့ စကားလုံးက ရှားပါးနေပေမယ့်လည်း . . .

“မင်းကြောင့် ကိုယ် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့သိတာ မိနစ်ပိုင်းပဲ ရှိနေသေးတယ်”

“မင်းကို စွဲလမ်းမိလို့ သောကရောက်နေတာ စုဆိုလေးရက်မြောက်သွားပြီ။ မင်းက လေးမိနစ်တောင် ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေး မပေးနိုင်တာ ကိုယ်ခံစားရတယ်”

•—•—•—•—•

“ဆောရီးပါ။ အဲဒီအကြွေးကို နောက်ဘဝမှ ကြုံရင်ဆပ်သွားပါမယ်”

ဟုဆိုကာ မိုက်ရှူးရဲဆန်စွာပင် နောက်ရှေ့တစ်လှမ်းပြန်တိုးလိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲ ပို၍ပျာသွားရပါသည်။

တောင်ကုန်းက မတ်စောက်သည် မဟုတ်ပါလား။

“နေဦး”

ဟုသူက နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မံ၍တားလိုက်ပြန်ကာ . . .

“ကိုယ့်ဆန္ဒကို တစ်ခုလောက်လိုက်လျောပေးနိုင်မလား ကိုရီနာ”

“ကိုရီနာမဟုတ်ဘူး။ သရဖူဖြူပါ။ ကျွန်မနာမည် သရဖူဖြူ”

“ဘာကွာလို့လဲ”

“အဲဒီအင်္ဂလိပ်နာမည်ကို မကြိုက်ဘူး”

“ဘာထူးသလဲ။ ခင်ဗျားနေတော့လည်း အင်္ဂလိပ်အိမ်မှာပဲ”

•—•—•—•—•

“မလွဲသာလို့ပါ။ ရှင်ပြောချင်တာ ဒါအကုန်ပဲလား”

“နေဦး”

“ရှင်က သိပ်စကားများပါလား”

“မင်းကို လက်ဆောင်တစ်ခုပေးချင်လို့ပါ။ အဲဒီ လက်ဆောင်က သိပ်ကိုလေးမြတ်တယ်။ မင်းကို ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာမို့ပါ”

“သေတော့မယ့်လူမှာ ဘာမှမတပ်မက်ဘူး”

“လက်ခံပေးပါ”

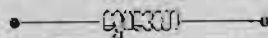
ဟု သူကတောင်းဆိုလိုက်တော့ သူမက သူ့ကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ပြီးမှ . . .

“ရှင် . . . အဲဒါပေးပြီးသွားမှာလား”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုဆန့်ထုတ်လာတော့ သူက သူမနားတိုးကပ်သွားပြီး . . .

“အဲဒါအသွားရဲ့ပစ္စည်းပါ။ တန်ဖိုးကြီးတယ်။ ကိုယ့် ကို အမှတ်တရပေးထားတာ”

ဟု ဒေါမက်ပြောခဲ့သလို ပြောကာ သူမလက်ထဲ

သို့လည်း ထည့်ပေးပြီး သူမလက်ကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်လိုက် ပါသည်။

သူ ထိုလက်ကို ဘယ်ကော့မှလွှတ်တော့မည် မဟုတ်ပါလေ။

“ရှင် . . . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ်ထားတာလေ။ မင်းလက်ကိုကိုင်ထားတယ်”

“ရှင် ယုတ်မာလှသည်လား”

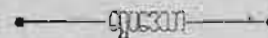
ဟုဆိုကာ သူမလက်ကို သူ့ထက်မှ ရုန်းလိုက်ပေ မယ့် သူက ပိုမိုစွာဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။

“ရှင်တို့လူမျိုးတွေက အဲလိုပဲလား”

“ကြိုက်သလိုပြောလို့ရတယ်။ ကိုယ့်ချစ်တန်ဖိုးကြီး တဲ့ ရတနာကို မင်းနဲ့အတူ မပျောက်ဆုံးစေရဘူး။ မင်း ပြန် တက်ပါ။ တောင်ကုန်းပေါ် ပြန်တက်ပါ”

“ကျွန်မလက်နဲ့ ရှင်လက်ကြားက ရှင်ပစ္စည်းကို ပြန်ယူသွားပြီး ရှင်သွားတော့”

“မင်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးကတည်းက ပြန်လွှတ်

ဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး”

“ကျွန်မ ခုန်ချမလို့”

“ကိုယ်လည်း အတူတူလိုက်ခဲ့မယ်လေ။ အဖော်

ရတာပေါ့”

“ဒီအောက်မှာ သိပ်နက်တဲ့ချောက်ကြီး ရှိတယ်။

သေမှာ ရှင်မကြောက်ဘူးလား”

“မင်းနဲ့ဆိုရတယ်

“ကျွတ် . . . ရှုပ်လိုက်တာ။ ရှင် သွားပါတော့”

“မင်းရောပါမယ်ဆို သွားဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ ခုန်ချမှာ”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံးက သေလူတွေ

ပေါ့”

သူမ ဘာမှပြန်မဖြေပါ။

သူဦးနှောက်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို အပြေးအလွှား စဉ်း

စားနေခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ် မင်းနဲ့တွေ့ပြီး စကားတွေပြောဖို့ အိပ်မက်

•—•—•—•—•

မက်ခဲ့ရတယ်။ သေလူတွေပဲ။ ဆန္ဒတစ်ခုကို လိုက်လျောဖို့
တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“ဘာလဲ”

“မင်းကို ဓဏလောက်ဖက်ထားခွင့် ရှိမလား။ ဒါဆို
ကိုယ် မင်းနဲ့အတူလိုက်သေနိုင်ပြီ”

ဟုဆိုလိုက်တော့ သူမထဲမှ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ သူ
က ဒါအခွင့်အကောင်းပဲဟု ယူဆကာ သူမလက်ကို အား
နှင့်ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး သူမကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်ကာ
ဦးတည်ချက်၏အခြားတစ်ဖက်သို့ လိုင့်ချပစ်လိုက်ပါတော့
သည်။

“အား”

“အိုး”

အာမေဍိတ်သံနှစ်ခုက ယှဉ်တွဲလျက်ထွက်ပေါ်
လာခဲ့ပြီးမှ နှစ်ယောက်သား ထွေးလုံးရစ်ပတ်ပင် တောင်
ကုန်းပြေပြေလေးအတိုင်း လိမ့်ကျသွားပါတော့သည်။

“အင့်၊”

•—•—•—•—•

“ရှင့်ကြောင့်လေ”

ဟု သူမက ပြုံးစိမ့်လေးပြောလိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲ
မှာ အပျော်ပိုးလေးများက ရွှံ့စိလာရတာ . . .

“ကိုယ် နေ့တိုင်းလာမယ်နော်”

“မကြာခင် ကျွန်မက ဂျော်နီနဲ့ . . .”

“နာရီနဲ့ဆို အများကြီးရှိသေးတာပဲ”

ဟု သူကခိုင်မာစွာ ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် . . .

“ကိုရီနာ . . . ကိုရီနာ”

“ဟော . . . ကျွန်မကို ခေါ်နေကြပြီ။ ကျွန်မ သွား
ရတော့မယ်”

ဟု သူမကဆိုကာ ဂါဝန်လေးကိုမက ထရပ်
လိုက်တော့ သူက သူမရဲ့လက်ကို ဆွဲလိုက်ပြီး . . .

“ကေ”

ဟုဆိုကာ သူပါထရပ်လိုက်ပြီးမှ လက်ထဲမှာ ခုထိ
ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော ရင်ထိုးလေးကို ကိုရီနာရဲ့ရှင်ညွန့်ဆီ
မှာ တပ်ဆင်ပေးလိုက်၏။

— အုန်းသွား —

ကိုရီနာရောသူပါ။ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားမိပြီးမှ
ကိုရီနာက အကြည့်ကို ချက်ချင်းလွှဲကာ ပြေးထွက်သွားပါ
တော့သည်။

သူကပြေးထွက်သွားသော ကိုရီနာကို မျက်စိတစ်
ဆုံးဝေးနေခဲ့သည်မှာ ဝိညာဉ်မှရှိသေးရဲ့လား သံသယဝင်
စရာကြီးပင်။

အပြန်လမ်းကို လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နှင့် ပြန်နေသော
သူက ဘာကြောင့် အဲ့လောက်ထိ ပျော်နေရတာပါလိမ့်။

— အုန်းသွား —

“မင်းလွန်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား ဂျော်နီ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဒက်ဒီ”

“ငါတို့ကို မတိုင်ပင်ဘဲ အဲလိုကြီးအားလုံးရှေ့မှာ
မကြေညာသင့်ဘူး”

“ကြေညာသည်ဖြစ်စေ မကြေညာသည်ဖြစ်စေ
သား တစ်နေ့တော့ ကိုရိုနာကို လက်ထပ်မှာပဲ”

“အဲဒါ အနောက်ရောက်မှလေ”

“ပြန်မာကမိတ်ဆွေတွေကိုလည်း သိစေချင်လို့ပါ”

“နည်းလမ်းမကျသေးဘူး ဂျော်နီ။ ခုချိန်မှာ ဒါတွေ

— သူ့အား —

မင်းရှေ့တန်းမတင်သင့်ဘူး။ အခြေအနေက နေ့လား၊ ည
လားပြောင်းလဲနေတယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဒယ်ဒီ။ ဘယ်အရာမှ မလစ်ဟင်းစေ
ရပါဘူး”

“မင်းလိုသားရှိတာ ကောင်းတယ်ပြောရမလား၊
မကောင်းဘူးပြောရမလား ငါ မသိတော့ဘူး”

“ဒယ်ဒီ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

“ကိုရိုနာနဲ့ပတ်သက်ရင် မင်းကို အပြစ်တင်ချင်
တာပါ”

“ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူပါ့မယ်။ ကိုရိုနာသာ
အနားမှာရှိနေရင် ဘာမှမလိုအပ်ဘူး။ ကိုရိုနာမရှိရင်တော့
အရူးလိုပဲမို့ ဒယ်ဒီက သိနားလည်ပါ”

“လုပ်ငန်းတွေပျက်စီးရင်တော့ ငါက ခွင့်လွှတ်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“Thank you ဒယ်ဒီ”

ဟုဆိုကာ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့

— သူ့အား —

ကော်ဖီဝန်းကိုကိုင်ကာ အခန်းဝ၌ ငူငူကြီးရပ်နေခဲ့သော
ကိုရိုနာနှင့်တန်းတိုးပါသည်။

“ကိုရိုနာ”

“ဂျော်နီ . . . နင် ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ငါက ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

“ဒယ်ဒီက ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သူတို့ သဘောမတူ
ရင် . . . ငါ . . . ”

“ငါတို့လိုလူမျိုးတွေက ကျေးဇူးမရှိဘူး မင်း
မှတ်ထားပါ။ မင်းအပေါ် ဘာကျေးဇူးမှမရှိဘူး။ လူတိုင်းဟာ
ကိုယ်ကျိုးမရှိရင် ဘယ်အရာကိုမှ မလုပ်ကြဘူး။ အဲဒါ
ကြောင့် မင်း ဘယ်သူ့အပေါ်ကိုမှ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုဘူး”

“အဲဒါဆို နင်တို့ ဘာလို့ငါ့ကိုကျေးဇူးမွေးစောင့်
ရှောက်ထားသလဲ”

“ငါ ကစားဖို့ပေါ့။ ငါက သက်မဲ့တွေနဲ့ ကစားရ
တာ မပျော်ဘူးလေ။ ငါ ကစားဖို့ မင်းကို ဖြစ်တည်ပေးလိုက်
တာပဲ”

“အခု နင်ကစားလို့ဝပြီမဟုတ်လား။ ငါ့ကို လွှတ်
ပေးတော့”

“ဟင့်အင်း . . . အခုမှ ကစားဖို့ကြံတုန်း”

“ဘာ . . . !”

“ဆောရီး။ တကယ်တော့ ငါ့ရင်ထဲ မင်းကဝင်သွား
ပြီ။ မင်းကို မိန်းမအဖြစ်ပဲ ကစားတော့မယ်”

“ငါက သွေးနဲ့သားနဲ့ ခံစားချက်နဲ့ တည်ဆောက်
ထားတဲ့ လူစင်စစ်ပါ ဂျော်နီ”

“တစ်ခါမှမကြားဖူးတဲ့စကားတွေ ကြားနေရပါ
လား။ မဆိုးပါဘူး။ ပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

ဒါကြောင့် သူမ ဂျော်နီဖောလစ်ကို စိတ်ပျက်ရ
တာပါ။ ကြာလာလေ ဂျော်နီကို လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး
လို့ ခံစားရလာလေပါပဲ။

ထိုသို့သောလူနှင့် သူမတစ်သက်လုံး အတူနေဖို့
ဆိုတာ စိတ်ကူးထဲ၌ပင် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

“နင် ငါ့ကို ဘယ်အခါမှလွှတ်လပ်ခွင့်ပေးမှာလဲ

ဂျော်နီ-

“တစ်သက်လုံးပဲ။ တစ်သက်လုံး ငါ့နားကနေ မင်း ဘယ်ကိုမှမသွားရဘူး”

“ငါက နင့်ရဲ့ကျွန်လား”

“အယူအဆတွေ လွန်နေပြီ ကိုရီနာ။ မင်းကို ငါ ဘယ်တုန်းကမှ အဲလိုမသတ်မှတ်ခဲ့ဖူးဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေ တည်းကပဲ”

“ကျွန်တစ်ယောက်လောက်တောင် ငါ စိတ်ချမ်းသာမှု မရဖူးဘူး ဂျော်နီ”

“မင်းကို ငါ အသည်းခံခဲ့ဆုံးပဲဆိုတာ မင်း သိပါတယ် ကိုရီနာ။ ငါ မင်းကို ခြေသည်းလည်း ညှပ်ပေးဖူးတယ်။ ဆံပင်လည်း ထုံးပေးဖူးတယ်။ ဒါတွေက ငါ့အတွက် သိပ်ခက်ခဲတဲ့အလုပ်တွေပါ”

“နင့်ကိုငါ တစ်ခါမှမခိုင်းခဲ့ဖူးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ငါက အလုပ်ပေးချင်တာပါ။

ဒီထက်မကတောင် မင်းကို ငါက ယုယချင်ခဲ့သေးတာ။

—ရွှေသွေး—

အချိန်သိပ်မရလို့သာ”

ဟု ဂျော်နီဖောလစ်က ညည်းတွားသလို ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ အဲဒီအချိန်မတာကိုပဲ ပျော်နေမိပါသေး၏။

ဂျော်နီနဲ့အတူရှိနေရတာ သိပ်ကိုမွန်းကျပ်လွန်းရလို့ပါ။

သူမအပေါ် ဂျော်နီက သိပ်ကိုဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် သူမနှလုံးသားကမှ ဂျော်နီကို လက်မခံနိုင်တာ သူမ ဘယ်လိုလုပ် တတ်နိုင်မလဲ။

“ငါ မင်းအပေါ် သိပ်ပြီးဂရုစိုက်ချင်ပေမယ့် ငါ မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ရပြန်ဦးမယ်”

ဟု ဂျော်နီက ဆိုလိုက်သည်တွင် သူမမှာ ဝမ်းမြောက်သွားရပါသည်။ သို့သော် ဂျော်နီ၏ရှေ့မှာ ဝမ်းမြောက်သောပုံကို မပြရဲပါ။ ဂျော်နီက စိတ်ဆိုးပြီး ခရီ မထွက်တော့မှာ စိုးရိမ်၍ပါ။

ဂျော်နီက သူဆန္ဒရှိရင် ဘာကိုမှမသိတတ်တော့

—ရွှေသွေး—

သည့် တစ်ဖွတ်ထိုးစိတ်ရှိသူမှန်း သူမ သိနှင့်ထားပြီးပြီမို့ပါ။

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူပါနဲ့။ ဒီခရီးကပြန်လာရင် မင်းနဲ့ အတူ ငါအနောက်ပြန်တော့မှာပါ”

“ငါ မလိုက်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူး။ လုံးဝမရဘူး။ ပြင်ဆင်ထားပါ”

သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား၍ မျက်ဝန်းကို ပိတ်ချပစ်
မိပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဂျော်နီက သူမ၏ပါးလေးကို ငုံ့ဖွေး
လိုက်ကာ . . .

“သိပ်လွမ်းရတော့မှာပဲ။ ခေါ်သွားလို့မရလို့သာ”

ဟု မချီတင်ကလေးဆိုလိုက်ပြီး သူမကို သိုင်း
ဖက်လိုက်သောအခါ သူမမှာ မနှစ်သက်ပေမယ့် ငြိမ်သက်
နေရပါသည်။

ဂျော်နီက ငြင်းဆန်ရင် မကြိုက်တတ်သောလူမို့
ပါ။ သူမဘဝက ဒီလိုပါပဲ။ ဂျော်နီပြုသမျှ နုရသည့် ခပ်ညံ့
ညံ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါဆိုလျှင်လည်း မမှားပေ။

—ရွှေသွေး—

“ဟင်” “ဒါက”

ဟုဆိုပြီး သူမရင်ညွန့်ထက်မှ ရင်ထိုးလေးကို
သေချာကိုင်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။ ဒါက တစ်စုံတစ်ယောက်
ပေးသွားခဲ့သော ပစ္စည်းမို့ ဂျော်နီမေးလျှင် ဘယ်လိုဖြေရ
မလဲဆိုတာကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားနေမိပါသည်။

“ဒီဟာ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းပဲဆိုတာ မြင်လိုက်
တာနဲ့သိတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် မင်းဆီရောက်နေတာလဲ”

“ဟို . . . ဟို”

“ဂျော်နီက သူမ၏အဖြေစကားကို လုံးဝစိတ်ဝင်
စားနေသယောင် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ချိုးပြီး အာရုံစိုက်
လာသဖြင့် သူမမှာဝို၍ ဖြေရခက်သွားပါသည်။

“ချစ်တီးဆီကဝယ် . . . ဝယ်ထားတာပါ”

“မင်းလိပ်နေရင် မျက်လုံးက မငြိမ်တတ်ဘူး။
မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ငါက ဘယ်သူကရနိုင်ဦးမှာလဲ။ ဘာလဲ ရှင်တို့
ပစ္စည်းခိုးထားတယ်ထင်လို့လား”

—ရွှေသွေး—

“လိမ်ညာတာကို ဖုံးကွယ်ချင်တိုင်း တစ်ပါးသူကို
အပြစ်တွေအားလုံး မပုံချနဲ့”

သူက စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး ပြောလာခဲ့လျှင် သူမ
မှာ ပြေးပုန်းစရာနေရာမရှိရလေအောင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရပါ
သည်။

သူမ ဂျော်နီကိုကြောက်ရပါသည်။

သူမကို ဂျော်နီက အလိုလိုက်တတ်ပေမယ့် တစ်
ခါတစ်ရံတွင်လည်း နှိပ်စက်တတ်လို့ပါ။

ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ သူမ တွေးနိုင်ပါ။ သူမကို နှိပ်
စက်စေဦးတော့ ထိုရင်ထိုးလေးကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ချွတ်
ယူကာ လွှင့်ပစ်မှာကို တွေးမိပြီး ပို၍စိုးရိမ်မိလို့ပါ။

“သခင်လေး . . . သခင်ကြီးခေါ်နေပါတယ်”

ဟူသော အိမ်အကူ၏အသံက သူမအဖို့တော့
မကလာရှိစွာ ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

သူမက ထိုအသံကြောင့် စိတ်သက်သာရာရမယ်
ကြံစိုက် . . .

—ရွှေသော—

“မပြီးသေးဘူးနော်။ ပြီးရင် ငါ ထပ်စစ်မယ်။ ပီပီ
ရိရိမလိမ်နိုင်လို့တော့ အားလုံး သေပြီသာမှတ်”

ဟု သူမကိုရော အိမ်အကူကကီးကိုပါ သိမ်းကြုံး
ကြည့်ကာ မာန်မဲသွားလိုက်ပါသော်လည်း သူမမှာ . . .

“ဟူး”

နေပင် စိတ်ကိုဖြေလျော့ချပစ်လိုက်မိ၏။

—ရွှေသော—

ညနေစောင်းတော့ ဂျော်နီက အရေးတကြီးနှင့် ချက်ချင်းပဲ ခရီးသွားလိုက်ရပါသည်ဆိုသော သတင်းက သူမဆီ မင်္ဂလာရှိဖွယ်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဂျော်နီမရှိဘူး ဆိုသောအသိက သူမတစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းကာ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်စေရပါသည်။

ဂျော်နီရဲ့မေးခွန်းကို ဖြေဖို့အဖြေကိုလည်း လုံးဝ စဉ်းစားစရာမလိုတော့တာမို့ ဗိတ်လွတ်လက်လွတ်ပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကြီး ရေကို ရေနွေးဖြင့်စိမ်ကာ ချိုးပစ်လိုက်ပြီးမှ စိမ်းဖျော့ရောင်ဂါဝန်လေးကို ဝတ်ကာ ရင်ထိုးလေးကို ထိုး

— ဂျွနီယာ —

လိုက်၏။

ထိုရင်ထိုးလေးကိုကြည့်ပြီး သူမမျက်နှာမှာ ပြုံးချိုနေရပါသည်။

မိနစ်ဝိုင်းမျှသာတွေ့ခဲ့ရသော ထိုလူစိမ်းကို သူမ ရင်ထဲထည့်လိုက်မိပြီလား . . .

“ကိုရိုနာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

မာမီရဲ့ခေါ်သံကြောင့် သူမက ဖီးလက်စဘီးကျဲကြီးကိုချကာ ပြေးထွက်ခဲ့သည်တွင် အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးထွက်လာခဲ့သော မာမီနှင့်တန်းတိုး၏။

“မာမီနဲ့ဒက်ဒီ အပြင်သွားမယ်။ ကိုရိုနာရော လိုက်ဦးမလား”

“ကျွန်မ ဒီနေ့ ဝိယာနိုတီးချင်တယ်”

“အင်း . . . ဒါဆို မာမီတို့ သွားမယ်နော်။ မာမီတို့ နောက်ကျလိမ့်မယ်။ မစောင့်နဲ့ စောစောအိပ်နင့်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

— ဂျွနီယာ —

ဟုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ပြောလိုက်ရပေမယ့်
ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေက ရင်ထဲမှာ ဖုံးမနိုင်ဖိမရဖြစ်နေရပါသည်။

အိမ်ရှေ့မှထွက်သွားသော ကားသံလေးကို ကြား
လိုက်တော့မှ သူမမှာ ပျော်ရွှင်စွာပင် ခုတင်ပေါ်၌ခုန်ပေါက်
လိုက်မိပါသည်။ ပြီးနောက် လှေကားကို ရိုးရိုးမဆင်းဘဲ
လက်ရမ်းမှ လျှောချကာ လှေကားရင်းတွင် ကြမ်းတိုက်နေ
သော ကင်္ကားကိုပင် ဖက်နှမ်းပစ်လိုက်သေး၏။

“သခင်မလေး သိပ်ပျော်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဒါလွတ်လပ်ရေးရတာပဲ။ လွတ်လပ်ရေးရရင်
မပျော်တဲ့လူရှိလို့လား”

“သခင်မလေး ပျော်သလိုပဲ ကင်္ကားတို့လည်း
မကြာခင် ပျော်ရတော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လွတ်လပ်ရေးရရင် ကင်္ကား အိန္ဒိယခေတ်ပြန်မယ်
လေ”

“ခဏ”

•—•—•—•—•

“မြန်မာပြည်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေမိလို့ပါ”

“ငါလည်း ခဏပဲလိုက်သွားပြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ
လည်း လွတ်လပ်ရေးရမှ ပျော်ရမှာ။ အဲ . . . အဲဒါလည်း
မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါက လွတ်လပ်ရေးရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သခင်လေးက သခင်မလေးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

“ကိုရိုနာ ငါ့နာမည်ကိုရိုနာ။ အဲလိုပဲခေါ်လို့ရတယ်”

“သခင်လေးသိရင် ကြာပွတ်စာမိမှာပေါ့”

“တစ်ခါတစ်ရံမှာ မပြည့်စုံပြီး ငတ်ပြတ်နေတဲ့လူပဲ
ဖြစ်ချင်နေမိတယ်”

“ဟာ . . . သခင်မလေးကလည်း မပြောကောင်း
မဆိုကောင်းနဲ့။ ကင်္ကားတို့က သခင်မလေးကို အားကျနေ
ကြတာ”

“အားကျနေတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ သခင်မလေးက ချောလည်း
ချောတယ်။ ပြီးတော့ သခင်ကြီးတို့စုံတွဲကလည်း ချစ်ကြ
တယ်။ ပြီးတော့ သခင်လေးဆို သိပ်ချစ်တာ”

•—•—•—•—•

“အဲဒီအချစ်ဆိုတာကို ငါအကြောက်ဆုံးပဲ”

“ကောင်းတာလေး၊ သခင်လေးရဲ့ အဲဒါကောင်းတာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကိုခံရဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ် တာ။ သခင်မလေးမှာကြည့်စမ်း။ ဘာမှလိုလေသေးမရှိ အောင် ပြည့်စုံနေတာပဲ။ အလိုလိုက်မယ့်လူတွေရော၊ အလှအပေါ့၊ ဒဏ္ဍာရီတွေထဲက နတ်သမီးလေးကျနေတာပဲ”

“မှားနေပြီ ကဏ္ဍိး။ ငါက နတ်သမီးမဟုတ်ဘူး သဲပွင့်။ သူတို့က ငါ့ကိုစကားနဲ့အမွှမ်းတင်ပြီး ငါ့ဘဝကို နင်း ချေချင်တာ။ ငါက သူတို့ရဲ့အနင်းခံသဲပွင့်”

“သခင်မလေးရယ် . . . အားလုံးက သခင်လေးကို ချစ်ကြလို့ပါ”

“ငါလိုချင်တာ အဲဒါတွေမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချမ်းသာ မှုပါ။ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာရရင် လမ်းဘေးမှာ တောင်းစား ရလည်း ငါ ပျော်တယ်။ တော်ပါပြီ။ ငါ ဘာကိုမှတပ်မတ် တောင့်တပါစေ နင့်ကို ပြောပြလည်း ဘာထူးမှာမှမဟုတ် တာ။ ရတဲ့ခဏအခွင့်အရေးမှာပဲ ပျော်သလိုနေမယ်”

ဟုဆိုကာ ထရပ်လိုက်တော့ . . .

“သခင်မလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“စန္ဒရားတီးမယ်။ ပြီးရင် ခြံထဲဆင်းမယ်။ လေ ကောင်းလေသန့်ရှူမယ်”

“အဝေးကြီးမသွားနဲ့နော် သခင်မလေး။ သခင် လေး ပြန်လာရင် သခင်မလေးတစ်ခုခုဖြစ်နေလို့ကတော့ ကဏ္ဍိးတို့ ထမင်းအိုးကွဲနေပါဦးမယ်”

ဟု ကဏ္ဍိးကပြောလိုက်တော့ သူမ ပြုံးလိုက်မိပါ သည်။ ကဏ္ဍိးသိနေပါသည်။

သိပ်စိတ်ထားကောင်းတဲ့ သခင်မလေးက သူမတို့ ကို ဒုက္ခမပေးဘူးဟု။

ခဏအကြာတွင်မူ စန္ဒရားသံလွင်လွင်ကို ကြား လိုက်ရ၍ မီးဖိုခန်းတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော ကဏ္ဍိးမှာ ပြုံး လိုက်မိပါသည်။

သခင်မလေးက စန္ဒရားတီးနေပြီဆိုတော့ သူမ စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့။

နို့မဟုတ်ရင် သခင်မလေးက စိတ်ပေါက်ပေါက်
နှင့် အပြင်ထွက်သွားမှာကို စိတ်ပူရလို့ပါ။

သို့သော် စိတ်အေးမည်ကြံရခိုက် စန္ဒရားသံက
ရှက်ခြည်း တိတ်သွားသောကြောင့် ဣဏ္ဍိယမှာ လုပ်လက်စ
များကိုပစ်ကာထွက်လာခဲ့တော့ တံခါးမကြီးကို ဖွင့်နေသော
သခင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သခင်မလေး”

“ဪ... ဣဏ္ဍိယ”

“ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“လမ်းလျှောက်မလို့ပါ”

ဟုသာ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေပြီး မြန်မြန်ကြီး အိမ်
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

သူမ အဲလိုမြန်မြန်ကြီးမထွက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ
မလဲ။ လူစိမ်းကိုလူချောက သူမထွက်မလာတော့အထင်နဲ့
ထပြန်သွားရင် သူမ ဝမ်းနည်းရမှာပေါ့။ သူမက မြက်ခင်း
ပြင်ကြီးကို ဂါဝန်လေးမပြီးဖြတ်စပြီးကာ တောင်ကုန်းမြေ

ပြေလေးတိုင်း ဧပြေဆင်းလာခဲ့ပြီး ဘာဂျာမူတ်နေသော
သူနားတွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့် ထိုဘာဂျာသံမှာ ရုတ်တရက်
တိတ်ဆိတ်သွားပြီး . . .

“ကိုရီနာ”

“ကျွန်မမှန်း ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ရနံ့ . . . မင်းရဲရနံ့ကို ကိုယ် ခွဲနေတယ်”

“ရှင်က သိပ်ရယ်ရတာပဲ”

“ဘာကြောင့်တေးသွားမဆုံးသေးဘဲ ရပ်လိုက်ရ
တာလဲ”

“ရှင်ရော ဘာကြောင့်တေးသွားမဆုံးဘဲ ရပ်လိုက်
ရတာလဲ”

“မင်းရောက်လာလို့ပေါ့”

“ကျွန်မလည်း အဲလိုပဲပေါ့”

“ကိုယ်ရောက်နေမှန်း မင်း ဘယ်လိုသိသလဲ”

“မနေ့က ကျွန်မတီးခဲ့တဲ့တေးသွားအတိုင်း ရှင့်ဆီ
က ပြန်ကြားရတယ်လေ။ အဲတော့ ရှင့်လို ကျွန်မထင်ပြီး

ပြေးလာတာပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ။ မင်းနဲ့တွေ့ရဖို့ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရ
မှန်းမသိဖြစ်နေတာ”

“ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ်”

“အင်း”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မသိဘူး။ တွေ့တော့တွေ့ချင်နေတယ်”

“ရော်နီနဲ့တွေ့မှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

“ကိုယ်ကြားပါတယ်။ ရော်နီက ရက်စက်တတ်
မှန်း။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်မကြောက်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်မကတော့ ကြောက်ရတယ်”

“ရော်နီကိုလား”

“အားလုံးကိုပါ”

“အခု သူတို့မရှိကြဘူးလား”

“အလုပ်များနေကြတယ်နဲ့တူတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင့်ရော
အလုပ်မရှိဘူး”

—ရွှေသော—

“အလုပ်”

“အင်းလေ . . . ရှင်က နိုင်ငံခြားသားပဲ။ အမှုထမ်း

မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုယ့်ဒယ်ဒီပါ။ ကိုယ်က အဲဒါမျိုးတွေ စိတ်မဝင်

စားဘူး”

“ထူးဆန်းတယ်နော်။ ယောက်ျားတိုင်းက နိုင်ငံရေး

ကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဒေါမက်နဲ့ ကိုယ်မပါဘူး”

“ဒေါမက် . . . ဒီနာမည်ကို ရှင့်ဆီကကြားဖူးတာ

ဒါနဲ့ဆို နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ ရှင့်ချစ်သူလား”

“အင်း”

သူမရင်ထဲ ထိရုတ်စားသွားရပါသည်။ ချစ်သူ ရှိ
လျက်နဲ့ သူမဆီ ဘာကြောင့်လာရတာလဲ။

ချက်ချင်း အိုကျာသွားသော သူမရဲ့မျက်နှာကြောင့်
သူက ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူမအဓိပ္ပာယ်ကောက်လွှဲသွား
ပြီဆိုတာ သူ သိတာပေါ့။ ဒါကြောင့်ပင် . . .

—ရွှေသော—

“ချစ်သူဆိုတာကို သိလား”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူမထဲမှ အခြေစကားက ထွက်ပေါ်မလာခဲ့တော့ပါ။

သူက မျက်နှာလေးနှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်ပြီး . . .

“ကိုယ်က ချစ်ရတဲ့လူကို ချစ်သူလို့ပြောတယ်”

“ဒေါမက်က ရှင်ကိုပြန်မချစ်ဘူးလား”

“ချစ်ရင်လည်းချစ်မှာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး လှပစွာဝင့်ထည်နေခဲ့သော သူမရဲ့ ရင်ထိုးလေးကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

“အဲဒါ ဒေါမက်ဆီကလေ”

“ရှင်”

“သူ့ရင်ဘတ်က ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖြုတ်လာတာ”

ဟုဆိုလိုက်တော့ သူမရဲ့မျက်ဝန်းလေးများမှာ မှန်တိုင်းအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကာ ရင်ထိုးလေး ဖြုတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို ပြန်ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်မ မလိုချင်တော့ဘူး”

— သွေးသော —

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါ ရှင်ပစ္စည်းမှမဟုတ်တာ”

“ကိုယ့်ပစ္စည်းလို့ပြောလည်း ရတယ်လေ”

“ရှင်ပဲပြောတော့ ဒေါမက်ပစ္စည်းဆို”

“ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင် ကျွန်မကို လိုမိတယ်”

“ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှမလိမ့်ဖူးဘူး”

“ရှင်အဘွားက ပေးထားတာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ရှင်ဓမ္မလည်ကြောင်ပတ်မလုပ်နဲ့နော်”

“ဘယ်မှာလုပ်လို့လဲ၊ ဒေါမက်နဲ့ကိုယ်က ညီအစ်ကိုပဲ။ အဘွားလည်း တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဟော့ . . . ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ ဒေါမက်က ရှင်ချစ်သူဆို”

“ကိုယ်က ဒေါမက်ကိုချစ်တယ်လေ”

ဟု သူကဖြေလိုက်တော့ သူမနှင့်သူ့အကြားမှာ

— သွေးသော —

ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

ထိုတစ်ခဏတွင်းမှာ လေတိုးသံကလွဲ၍ အားလုံး
ပကတိတိတ်ဆိတ်နေရပါသည်။

သူမကိုလည်း သူက စူးရှစွာကြည့်နေရသလို
သူမကလည်း သူ့ကို ရှမ်းစိုသောမျက်လုံးလေးနဲ့ ကြည့်နေခဲ့
ပါသည်။

သူနှင့်သူမတို့ တဒက်မျှ အကြည့်ချင်းဖလှယ်ပြီး

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“ဟား . . . ဟား”

“ရှင်က အဲလိုပေါက်ကရပြောတယ်”

“မင်းလည်း ပေါက်ကရတွေ့တာပါပဲ”

ဟုဆိုပြီး သူမလက်ထဲမှ ရင်ထိုးလေးကို ယူကာ

သူမရင်ဘတ်ဆီမှာ ပြန်ထိုးပေးလိုက်ပြီး . . .

“မင်း သိပ်လှတယ် ကိုရီနာ”

“လူတိုင်း အဲလိုပြောတာ မပျော်ပေမယ့် ရှင်ပြော

တာတော့ ပျော်နေသလိုပဲ”

•—ရွှေဇယား—•

“မနေ့က ကိုယ်အိပ်မရဘူး။ မင်းအကြောင်းပဲ
တွေးနေတယ်။ ကိုယ် မင်းတို့အိမ်ကို မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်
သေးတယ်။ မင်းကို မတွေ့ရဘူး”

“ရှင်ဆီမှာ မှန်ပြောင်းရှိတယ်”

“ဒယ်ဒီဟာလေ။ ခိုးပြီးကြည့်တာ”

“အဲဒါ အဝေးကြီးကကို မြင်ရတယ်နော်”

“မင်းသုံးချင်ရင် ကိုယ်ခိုးယူလာပေးမယ်”

“အင်း . . . ဟိုးချောက်ထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲလို့
သိချင်တယ်”

“သိပြီးရင်”

“မှောင်မိုက်နေတာပဲ။ ဆင်းကြည့်ချင်တယ်”

“ဆင်းရဲလို့လား”

“ရှင်ပါရင် ဆင်းရဲတာပေါ့”

“အင်း . . . မင်းဆန္ဒရှိတယ်ဆို ကိုယ်ကူညီမယ်
လေ”

“သေသွားရင်ရော”

•—ရွှေဇယား—•

“နှစ်ယောက်လုံးအတူတူပေါ့”

“ရှင်မနောက်ပြောင်ပါနဲ့။ အဲဒါ သေသွားနိုင်တယ်။
ချောက်ကအနက်ကြီးပဲ”

“ကိုယ်လည်း မင်းသာရှိနေရင် မကြောက်တော့
ဘူး။ သရဲဖြစ်လည်း ပျော်တယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့။ ညကတောင် မင်းကို သတိရလွန်း
လို့ ပန်းချီရေးထားသေးတယ်”

“ဟင် . . . ရှင်က ပန်းချီလည်းဆွဲတတ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ပန်းချီကားက အသက်မဝင်ဘဲ ဖြစ်နေ
တယ်”

“ဘာကူညီရမလဲ”

“ကိုယ့်အရှေ့မှာ ခဏလောက်ထိုင်ပေးပါလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

—ရွှေသော—

“မင်းကို သေချာကြည့်ပြီး ရေးဆွဲမယ်လေ”

“ကျွန်မ မနေတတ်ပါဘူး။ အဲလိုကြီးတစ်ခုချင်း
စူးစူးကြီးကြည့်ရင် ကျေနပ် ရှက်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့နိုင်ငံက မိန်းကလေးတွေက
အဲလို မရှက်တတ်ဘူး”

“ဟင်”

“နေတတ်တာကိုပြောတာပါ”

“အင်း . . . ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးမယ်”

“မင်းဓမ္မဇနက ဘယ်တော့လဲ”

“ဟင့်အင်း . . . မသိဘူး။ ကျွန်မမိဘတွေ ဘယ်
သူဘယ်ဝါမှန်းတောင် မမှတ်မိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စစ်ဖြစ်တယ်။ သေနတ်သံတွေ အကျယ်ကြီးပဲ။

အိမ်တွေလည်း မီးတွေလောင်ကုန်တယ်။ လူတွေအများ

ကြီး ပြေးကြတယ်။ ကျွန်မလည်း ပြေးတယ်”

“ပြီးသွားတော့ မင်းမိဘတွေနဲ့ မတွေ့ဘူးလား”

—ရွှေသော—

“ဟင့်အင်း . . . သူတို့လာမရှာဘူး။ သေသွားကြလို့နေမှာပေါ့။ အဲဒီမှာ ကျွန်မငိုနေတယ်နဲ့ထင်တယ်။ ဝိုက်လည်း ဆာတယ်။ လူတစ်ယောက်က စားစရာတွေ ပေးတယ်။ ကျွန်မလည်း အဲဒီလူနောက်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မလိုက်နဲ့တဲ့။ သူတောင်နေဝရာမရှိတာ ကျွန်မကို မခေါ်နိုင်ဘူးတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း လမ်းဘေးမှာအိပ်ပြီး သူပေးတာကို စားနေရင် ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်နဲ့ ချမ်းရင်လည်း အကျီကမရှိဘဲ နင်းတွေထဲမှာနေ၊ သစ်ပင်အောက်မှာအိပ်နဲ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မဆီ ဂျော်နီရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ခွေးလေးနဲ့အတူ မုန့်စားခိုင်းတယ်။ ငတ်နေတဲ့ကျွန်မက ခွေးပါးစပ်ထဲကတောင် လှစားလိုက်တယ်။ အဲတုန်းက ရယ်လိုက်တဲ့ဂျော်နီရဲ့အသံက ခုထိ နှလုံးသားထဲမှာ စွဲနေတုန်းပဲ”

ဟုဆိုကာ ဝေလက်လာသောမျက်ရည်ဥလေးများကို မျက်တောင်ကျောကျောနှင့် ပုတ်ထုတ်ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး . . .

•—•—•—•—•

“မွေးနေ့ဆိုတာ ပျော်ရွှင်ရတဲ့နေ့လို့ ဂျော်နီက ပြောတယ်”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်။ ပြောလေ မင်းဘယ်နေ့ကို အပျော်ဆုံးလဲ”

“ရှင်နဲ့တွေ့ရမည့်နေ့တွေအားလုံးဟာ ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့တွေချည်းပါပဲ”

ထိုအသံလေးက သူ့ရင်ထဲ ဘာဖြစ်သွားကုန်မှန်း မသိပါ။

ရင်ထဲမှာ နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်နှင့်ပင် သူမကို မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါတော့၏။

•—•—•—•—•

ဏာဏီးက ဘယ်တုန်းကချဉ်းနင်းရောက်နေရတာလဲ။

“သခင်မလေးရဲ့အပြုံးက ဒီနေ့ ပိုလှလာသလိုပဲ”

“ဒီနေ့”

သခင်မလေးရဲ့မျက်နှာက အခုတလောမှ ကြည်လင်နေတာပဲ။ ပိုငယ်သွားတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ သခင်မလေးကို ဏာဏီးက အဲလိုပဲ အမြဲပျော်ရွှင်စေချင်တယ်”

“ပျော်ရွှင်စေချင်တယ် ဟုတ်လား။ ငိုပုံစံက အဲလိုပဲ သိသိသာသာကြီးပျော်နေတာလား”

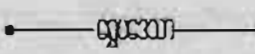
“အဲဒါတွေအားလုံး The Sun ရဲ့သခင်ကြောင့်မဟုတ်လား”

“ဟင် . . . ဏာဏီးက သိနေပါလား”

“သိသာနေတဲ့ဟာကို။ အင်း . . . သခင်မလေး သိရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

“အဲဒါတွေမစဉ်းစားချင်ဘူး ဏာဏီး။ ငါ လှလား”

“အင်း . . . အရမ်းလှတယ်။ သခင်ဂျိုးဇက်နဲ့ဆို

သိပ်လိုက်ဖက်ညီတဲ့စုံတွဲပေါ့”

“ဂျိုးဇက် . . . ။ ဂျိုးဇက်က ဘယ်သူလဲ”

“ဟောတော့ . . . The Sun က သခင်မလေ”

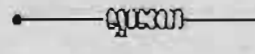
“ငါတောင်မသိတာ နင် ဘာကြောင့်သိနေရတာလဲ။ စဉ်းစားစရာပဲ။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ သူနာမည်မမေးဖြစ်တာလဲ”

“The Sun က သခင်တွေက နာမည်ကြီးပဲလေ။

ရွာထဲမှာ အသားတွေ၊ နို့တွေသွားယူတိုင်း ကြားနေရတာ”

“ဘယ်လို”

“သခင်ဂျိုးဇက်က သိပ်ပြီးစိတ်ထားနူးညံ့တယ်တဲ့။ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆရာတော်နဲ့လည်း သိပ်ကိုရင်းနှီးတာတဲ့။ အဲဒီမှာ မြန်မာစာသင်တယ်ဆိုလား။ မထူးဆန်းဘူးလား။ ထူးဆန်းလို့လည်း ပြောကြတာပေါ့။ အခုအခြေအနေမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေက မြန်မာကို အထင်မကြီးကြဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ဂျိုးဇက်က နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး မြန်မာစာတွေသင်တယ်။ ဒေါမက်က အကြမ်းဆန်ပေမယ့်

ကူညီတတ်တဲ့ နှလုံးလှလှလေးနဲ့တဲ့။ မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ။
သခင်ဂျိုးဇက်ကတော့ သခင်မလေးကြောင့် မကြာခဏ
မြင်ဖူးပေမယ့် သခင်ဒေါမက်က ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ။ သခင်
ဂျိုးဇက်လိုပဲ သိပ်ချောတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

“ဟင်း...ဟင်း... ချီးပြီ။ ငါနဲ့တွေ့တာ ဂျိုးဇက်
မှန်း ရှင် ဘယ်လိုသိသလဲ”

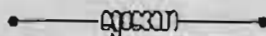
“သခင်ဂျိုးဇက်ရဲ့မျက်လုံးက သိမ်မွေ့တယ်တဲ့။
အနုပညာသမားလို့ ပြောတယ်။ သခင်ဒေါမက်က မျက်လုံး
ရိုင်းလေးနဲ့ သေနတ်တစ်လက်ကိုကိုင်ပြီး လျှောက်သွားနေ
တဲ့လူတဲ့ အဲဒါဆိုရင် ခွဲရသိပ်မှမခက်တာ။ ခန့်မှန်းလို့ရတာ
ပေါ့”

“သူတို့က အဲလောက်ထိနာမည်ကြီးတာကိုး”

“ဟေ့... သခင်မလေး သခင်ဂျိုးဇက်ဧရာက
လာပြီ”

“ဘယ်မှာလဲ”

“လေရွှန်သံ။ သူက ဘာဂျာမမူတ်ခင်အမြဲ လေ

အရင်ချွန်တတ်တယ်”

“နင်က အလွတ်ရနေပါလား”

“ဝိတဆိုတာ လူတိုင်းရဲနှလုံးသားထဲမှာ ရှိတယ်
လေ။ သူက ဝိတသမားမို့ပါ”

“ဝိတ”

သူမတီးတိုးလေး ရေရွတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“ဂျိုးဇက်”

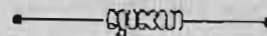
သူမတီးတိုးလေးပြောပြီး ကဏ္ဍိကို ကြည့်ကာ . .

“ဘာလိုသေးသလဲ ကဏ္ဍိ”

ဟု ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ပြလိုက်ပါသည်။

“ပြည့်စုံပြီ”

ဟူသောစကားပင်ဆုံးအောင် နားမထောင်နိုင်
တော့ဘဲ ဂါဝန်ဖြူလေးကိုပင့်ကာ လှေကားအတိုင်း ပြေး
ဆင်းခဲ့ပြီးမှ ခမ်းနားလှပသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်
ကာ ကနုတ်များနှင့်မွမ်းမံထားသော ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီးကို
ဖွင့်လိုက်ပြီး မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကာ တောင်ကုန်း

ပြေပြေလေးအတိုင်း ပြေးဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။

သည်တွင် ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသည့်
ဂျိုးဇက်မှာ ဘာဂျာမူတ်နေရာမှ ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားရ
ပါသည်။

သူမကတော့ အစွမ်းကုန်လှပနေသော အပြုံး
လေးများနှင့် သူ့ထံ တစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်၍ လာခဲ့ရာ သူနှင့်
နှစ်ကိုက်မျှအကွာတွင် ရပ်လိုက်တော့ အနီးကပ်မြင်လိုက်
ရသော နတ်သမီးလေးနယ် သူ့ရင်ထဲ ငြိမ့်ခနပ် ပင် သူမအပြုံး
က သူ့စိတ်ကို ညှို့ပျူဖမ်းစားခဲ့ရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ဆက်မမူတ်တော့တာလဲ”

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် ကိုရိုနာ”

“ဟမ်”

“မင်းသာ ကိုယ့်ကိုလက်မခံဘူးဆိုရင် ကမ္ဘာမှာ
ကိုယ့်ထက်ကြေကွဲသူ ရှိနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟမ်”

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

— သူမသော —

သူနောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ပြောပစ်မိပါသည်။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောနေရတာလဲ”

“ပါးစပ်ထဲမှာ ပြောလို့ကောင်းနေလို့ပါ။ ချစ်တယ်
သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ရှင်က သိပ်ရယ်ရတာပဲ”

“ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါလား”

“ရှင်က ချစ်ဖို့ကောင်းလို့လား”

“သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာကြောင့် အဲလိုပြောတာလဲ”

“ဒေါမက်ကပြောတယ်။ ကိုယ်က ချစ်ဖို့ကောင်း
တယ်တဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ . . .”

“ရှင့်ချစ်သူဒေါမက်လား”

“အင်း . . . ဒေါမက် . . . မက်”

“ဒေါမက်အတွက်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့”

“တစ်ခုခုကိုနှစ်သက်မိရင် နှစ်ခြိုက်သွားတတ်

— သူမသော —

၁၉၆

မယ်ခိုင်

တယ်တဲ့။ မင်း ဘာကိုနှစ်သက်သလဲ။ ကိုယ် ဘာလုပ်မရလဲ။ ချစ်ဖို့ကောင်းအောင် မင်းအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ မင်းအမြင်မှာ ကိုယ်က ဘာလုပ်ပေးရင် ချစ်ဖို့ကောင်းနိုင်မလဲ”

“အရမ်းရင်ခုန်စေအောင်လုပ်ရင်ပြန်ချစ်မယ်”

“မင်းညာပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟင့်အင်း”

“ရင်ခုန်သွားမိရင်လည်း ရင်မခုန်ပါဘူးလို့ မညာ

ရဘူး”

“အင်း”

“မကြာခင် ဘိုကွန်ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ပင်ကီနဲ့လည်း မင်းကို မိတ်ဆက်ပေးချင်သေးတယ်”

“ပင်ကီ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ကိုယ့်ရဲ့အချစ်တော်ပါ”

“ဝုတ် . . . ဝုတ်”

“ဟော့ . . . လာပြီ”

—•••—

အဝေးမှခွေးဟောင်သံကြောင့် သူ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ပင်ကီဆိုတာ ခွေးကို ရည်ရွယ်မှန်း သူမသဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

ခွေးဟောင်သံကြားရာဘက် သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမတို့နှင့်မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်မျှရှိမည် ထင်ရသော လူတစ်ယောက်နှင့် သူမတို့ဆီ အဟုန်နှင့် ပြေးလာသော ခွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ခွေးက ပြေးလာရာမှ သူ၏ခြေသလုံးများကြားတွင် တိုးဝှေ့လိုက်တော့ သူက ခွေးလေး၏ခေါင်းကို ဖွဖွပုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ပင်ကီလေး”

ဟုဆိုကာ သူမ၏လက်ကိုဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးမှ ခွေး၏ခေါင်းကို ထိစေလိုက်သည်။

“ချစ်စရာလေးပဲနော်”

“ကြိုက်လား”

“ပုပုလေး။ အမွေးကအရှည်ကြီးပဲ”

•••—

ဟု သူမကဆိုတော့ သူက သူမကိုပြီး၍ နူးညံ့စွာ
ကြည့်ပြီးမှ သူတို့နားရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော ထိုလူဘက်
ကြည့်ကာ . . .

“ရခဲရဲလား”

“ရခဲပါတယ် သခင်”

ဟုဆိုကာ သူ့ထံ တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်
ပြီးမှ ထိုလူက တုတ်ခေါင်းတွေကို စီရင်ဖွဲ့နေလိုက်သည်ကို
သူမက စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေခိုက် သူက သူမထံ တစ်စုံ
တစ်ခုကိုပြကာ . . .

“မင်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေ”

“ဟင်”

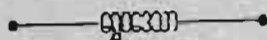
သူမ အံ့သြထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဖြူရောင်စိန်ပွင့်လေး

များနှင့် စီခြယ်ထားသော သရဖူလှလှလေးမို့ပါ။

“မင်းနာမည်က သရဖူဖြူဆို”

ဟုပြောကာ သူမခေါင်းတွင် ထိုသရဖူလှလှလေး

ကို ဆင်ယင်လိုက်ပါသည်။

“သိပ်တန်ဖိုးကြီးမှာပဲ”

“မင်းက ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဒီထက်မကတန်ဖိုးရှိနေ
ပါတယ်”

ဟုဆိုပြီးမှ သူမ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ သူမကို
သေချာအနီးကပ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ . . .

“သိပ်လှတယ်။ အရမ်းကိုလှတယ်”

“ရှင် အဲဒီလိုစိတ်ကြိုက်ကြည့်ချင်လို့ ကျွန်မကို
ဒီလိုဝတ်စုံဝတ်ခိုင်းခဲ့တာလား”

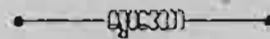
“ကိုယ် မင်းကို ဒီနေ့ပန်းချီရေးချင်တယ်။ ခွင့်ပြု
မှာလား”

“ရှင် အားလုံးပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးမှ ကျွန်မကို အသိပေး
တာ မဟုတ်လား”

“မင်း ဒီနေ့ ရင်ထိုးလေး မသုံးခဲ့ဖူးပဲ”

“သုံးရောမှမလိုတော့တာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ခေါင်းမှာရောက်နေပြီလေ”

“မင်းက ခဏလေးနဲ့သေချာကြည့်လိုက်တာပဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“မင်းက သံစဉ်လေးတွေကို ဖန်တီးတဲ့မိန်းမလှလေးဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ဘာဂျာလေးမှတ်လိုက်ရင် မင်းက ကိုယ့်ဆီအပြေးလေးရောက်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ်သိပ်ကြည်နူးရတယ်။ အဲတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သံစဉ်လေးက အမှတ်တရကြီးကြီးရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် သံစဉ်ရဲ့အမှတ်အသားလေး ထည့်ထားတာ”

“ရှင်က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“မင်း လက်ခံလာပြီပဲ”

“ရှင်ကို အများကြီးချစ်ဖို့ နည်းနည်းပဲလိုတော့တယ်”

“မင်းအများကြီးချစ်လာအောင် အများကြီးကြိုးစားလိုက်မယ်”

ဟုဆိုပြီးမှ သူမ၏လက်ကလေးကို ဆွဲကာ

•—•—•—•—•

တောင်ကုန်းလေးပေါ်တက်လာပြီးမှ ဘိုကွန်ဆင်လာခဲ့သော ခုံလေးပေါ်ထိုင်စေလိုက်၏။

“ဘာလုပ်မယ်”

“အဲဒီတိုင်းထိုင်နေ။ ကိုယ် မင်းကို ပန်းချီရေးတော့မယ်”

“ဒီနေရာကို ဘာဖြစ်လို့ရွေးရတာလဲ”

“The Moon ပါတယ်လေ။ ပြီးတော့ မင်းကို ဟိုးလေသာဆောင်ပေါ်မှာ တွေ့ဖူးခဲ့တာ။ အမှတ်တရပေါ့”

ဟုဆိုပြီး သူက ခဲကျောက်တံ ပြင်ဆင်ကာ စာရွက်ဖြူလေးပေါ် ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီးမှ ရေးဆွဲပါတော့၏။

“ကျွန်မ ထိုင်ရတာညောင်းနေရင်ရော”

“ကိုယ့်ကို ကြည့်နေလိုက်ပေါ့”

“ကျွန်မ ထိုင်နေရတဲ့ပုံက အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မင်းနေတတ်သလိုနေပါ”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုပဲကြည့်နေချင်တယ်”

“ကိုယ်လည်း မင်းကိုပဲကြည့်နေတယ်”

•—•—•—•—•

“ဪ... ဒါနဲ့ မင်းကို ကိုယ် အဲဒီလိုကြည့်နေတာ နေတတ်သွားပြီလား”

“အင်း”

“မရှက်တော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ရှင် အဲဒီလိုမကြည့်မှာကိုပဲ ပိုလို့ စိုးရိမ်နေပြီ”

ဟုဆိုလိုက်တော့ သူ ပြုံးသွားခဲ့တဲ့ ထိုအပြုံးလေးက သူမရဲ့နှလုံးသားနံရံကို ဆွဲလှုပ်သွားခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့ နှလုံးသားနံရံတွေကို တိုက်ဖြိုသွားခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမနှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို တိုက်ဖြိုတော့မှာလား ဂျိုးဇက်ရယ်။

ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မနှလုံးသားကို ချုပ်ကိုင်နိုင်ရတာလဲ။

သူမ၏နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို မကြာခင်မှာ ဂျိုးဇက်က ချုပ်ကိုင်ပါတော့မည်ဆိုတာ သိနေပေမယ့်လည်း သူမ ထိုကွန်ယက်မှ ရုန်းထွက်လိုစိတ်မရှိပါ။ ဂျိုးဇက်၏

—ရွှေအေး—

အချစ်တွေအောက်မှာ သာယာမိန့်မှုးချင်လှပါပြီ။ ဂျိုးဇက်ရယ်... ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို အဲ့လောက်ထိလှမ်းမိုးသွားရတာလဲ။

“မင်း တစ်ခုခုကိုတွေးနေတာ မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“မင်းမျက်လုံးလေးတွေမှာ အရည်လေးတွေ လှဲမိနေတယ်။ မင်းရင်ထဲကို မင်းမြင်လိုက်ရပြီလား”

ဟုရေးဆွဲနေရင်း သူမပြောလျှင် သူမက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ သူ့ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုကြည့်နေတာလဲ”

“ရှင် ချောလို့ပေါ့”

ဟု သူမကပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်လျှင် သူမ ဆွဲလက်စကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး သူမထံ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

ပြီးနောက် သူမ၏ရှေ့တွင် ဌားထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ သူမပါးကလေးကို ထိရုံထိကာ...

—ရွှေအေး—

တဲ့အတွက် အနီးမှရှိနေသော The Moon ရော အဝေးမှ
ရိုးကြည့်နေသော The Sun အပါအဝင် ဘုံကွန်နဲပင်ကီပါ
ကျေနပ်နေကြပါလိမ့်မည်။

“သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးပါလား”

ဟုဆိုကာ ပန်းချီကို ဘောင်ကွပ်နေသော သူ
အနားသို့ ဒေါမက်က ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

“ပုံက ငါ့ကိုပါဖမ်းစားနိုင်တယ်။ သိပ်ကို သက်ဝင်
တယ်။ ပြော . . . ကျိုးဇက် မင်း ဘာစိတ်နဲ့ဆွဲခဲ့တာလဲ”

“အချစ် . . . အချစ်နဲ့ပါ”

“ဒီနေ့ရော အချစ်နဲ့ရေးဆွဲဦးမှာလား”

ဟုဆိုလိုက်တော့ သူက ဘေးနားမှာ သိုက်ကလေး
နှင့်ထားသော ရွှေရောင်တုတ်ကောက်လေးကို ဒေါမက် မြင်
အောင် ပြလိုက်ပါသည်။ ဒေါမက်က ထိုရွှေရောင်တုတ်
ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် . . .

“ကုန်ပါပြီ၊ စည်းစိမ်တွေတော့ ကုန်ပါပြီ”

“မင်းအမွေရထားတဲ့ စိန်ပွင့်တွေကိုလည်း သုံးပြီး
ပြီ၊ ဒီတုတ်က ဘယ်လောက်ကုန်သွားပြန်ပြီလဲ”

“ငါ့အတွက် သူတန်ဖိုးက အံ့ထက်ကြီးတယ်”

ဟု သူကဆိုတော့ ဒေါမက်က ခေါင်းကိုခါကာ

“ဆရာတင်တယ် ဂျိုး။ မင်းကို တကယ် ဆရာ
တင်တယ်”

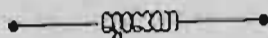
ဟုပင် အံ့အားတကြီးပြောလိုက်မိပါ၏။

“ဒီနေ့ရော မင်းသွားဦးမလား”

“အင်း”

“ငါ့ရော လိုက်လို့ရမလား”

“မင်းခြေထောက်ကို ငါမှ မပိုင်တာ”

“အင်း . . . ဒီနေ့ ငါတော့မဝင်တော့ဘူး”

“မင်းလိုက်ရှုပ်မလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“နည်းနည်းတော့”

“ခဏပဲရမယ်”

ဟုပြောပြီးမှ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူကြီး ရယ်မိလိုက်
ကြပါသည်။

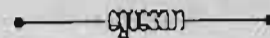
ဂျိုးဇက်က သူလုပ်နေသော ဘောင်ကို အပြီး
သတ်လိုက်ပြီးမှ ပန်းချီဘောင်ကို သေချာစွာ ပီတိပြုံးကြီး
နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ နံရံတွင် ချိတ်လိုက်ပါသည်။

“အခုမှပဲ ငါ့အခန်းက ကျက်သရေရှိသွားတော့
တယ်”

ဟုဆိုပြီးမှ ပစ္စည်းထည့်ထားသော သိုက်ကလေး
ကို ကောက်ယူပြီး . . .

“လိုက်မှာမဟုတ်လား”

ဟုဆိုပြီး အိတ်ကြီးကိုကောက်လွယ်ကာ ထွက်
လာခဲ့ပါ၏။

၂၁၂

မယ်ခိုင်

ဖြစ်လိုက်ရာ . . .

စိမ်းညိုရောင်ဂါဝန်လေးနဲ့ မြက်ခင်းပြင်တွင် ပိုပို
လေးထိုင်နေခဲ့သော သူမကို မြက်ကလေးများ၏ဧကရီ
သဖွယ် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သည်တွင် သူက ဘူးကလေးကိုဖွင့်ကာ တုတ်တံ
လေးကိုကိုင်လိုက်ပြီး သူမထံသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုရီနာ”

ခေါ်သံကြောင့် သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ . . .

တုတ်တံလေးကို ကိုင်ထားသည့် ဂျိုးဇက်ကို
အညှို့ငြင်ဆုံးသော စွမ်းအားရှင်လေးနယ် တွေ့လိုက်ရပါ
သည်။

“ဂျိုးဇက်”

“ဟမ် . . . ကိုယ့်နာမည်ကို ကိုယ်မပြောမိသေး

ဘူး”

ဟု ကျီစယ်ကာ တုတ်ကောက်လေးကို သူမထံ
လှမ်းပေးလိုက်ပါ၏။

•—•—•—•—•

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“သရဖူဆိုတာ ဧကရီတွေမှ ဆောင်းတာ။ ဧကရီ
ဖြစ်မှတော့ ပါဝါလေးလည်း ရှိဖို့လိုတာပေါ့”

“ဧကရီ”

“အင်း . . . မင်းက ကိုယ့်ရင်ထဲက သံစဉ်တွေရဲ့
ဧကရီပဲ”

ဟုဆိုတော့ ပြုံးခဲ့တဲ့ သူမအပြုံးက ရင်ထဲမှာ စွဲ
ထင်ကျန်ရစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

အခုတော့လည်း ရွှေရောင်တုတ်တံလေးကို ကိုင်
ထားတဲ့သူမက မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ဝံ့ထည်လို့ရယ်ပါ။

“ဒါကြောင့် ဂျိုး ရူးရတာထင်တယ်”

ဟုဆိုပြီး ဂျိုးဇက်၏နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသူကို
သူမက ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက . . .”

“ဒေါမက်။ ရှင့်ရဲ့ ညီအစ်ကိုဒေါမက်”

“ဘယ်လိုကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

•—•—•—•—•

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပုံက သိပ်ကိုရင်းနှီးနေကြတယ်။ ပြီးတော့ သူကမှတ်ဆိတ်မွေးနည်းနည်းရှိတယ်။ ဒါသေနတ်တစ်လက်နဲ့ သွားနေတဲ့ ဒေါမက်ကလွဲရင် တခြားမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကဲ . . . မက် မင်းကို သူမ သိနေပြီ။ ငါ ဘာမှမပြောထားဘူးနော်”

“အခုလိုသိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုရီနာ”

ဟုဆိုပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ ကိုရီနာကလည်း လက်ကမ်းလိုက်သဖြင့် သူက ကိုရီနာရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး နမ်းရှုတ်လိုက်ပါသည်။

ကိုရီနာမှာ လုံးဝထင်မှတ်မထားခဲ့၍ အံ့သြမိခိုက်ဒေါမက်က . . .

“အဲလိုလုပ်ဖူးချင်နေတာ ကြာပြီ။ အခုမှပဲ ဆန္ဒပြည့်တော့တယ်”

ဟုဆိုပြီး ကိုရီနာ၏လက်ကို လွှတ်လိုက်၏။ ကြည်စင်သောမျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဒေါမက်ကို သူမ စိတ်မဆိုး

—ရွှေသော—

မိပါချေ။

“တကယ် ခဏလေးပါပဲ။ ငါ ပြန်တော့မယ် ကျီး။ မင်းတို့ကို နောင်ယှက်ဖို့ အစီအစဉ်မပါပါဘူး”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး ဒေါမက်”

“နောက်တာပါ။ ကိုယ် မင်းကိုတွေ့ချင်ရုံသက်သက် လာခဲ့တာပါ ကိုရီနာ။ မင်းက ညနေခင်းကထက် အခုလိုအချိန်မှာ ပိုလှတယ်”

“ညနေခင်း”

ဟု သူမကနားမလည်နိုင်စွာ ပြောတော့မှ ကျီးက . . .

“အဲဒီပါတီနေ့က မက်လည်းပါတယ်လေ။ သူက စောစောကပဲပြန်သွားတယ်”

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ သူမက သဘောပေါက်သွားရပါသည်။

သို့သော် ဒေါမက်ကတော့ ကျီးကရဲ့ပုခုံးကို ဖုတ်ကာ သူမကိုလည်း နှုတ်ဆက်သလို ကြည့်ပြီး ထွက်သွား

—ရွှေသော—

ပါသည်။

“ရှင်တို့ညီအစ်ကိုက သိပ်ရင်းနှီးကြပုံပေါ်တယ်”

“မက်က ကောင်းတယ်လေ”

“ရှင်လည်း ကောင်းပါတယ်”

“အဲဒါဆို ကိုယ်ပန်းချီရေးလို့ရပြီလား”

“အင်း”

“ကိုရီနာ မင်း အများကြီးလှတယ်”

“နားမလည်တာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဒီက ဂီတအမှတ်အသားတွေ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါက

ဘာလဲ”

ဟုဆိုကာ အောက်ခြေမှကြယ်လိုလို ပန်းလိုလိုပုံ

ကို ပြလျှင် သူက ပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ကြယ် . . . ပန်းလေးပေါ့”

“ကြယ်ပန်း”

“အင်း . . . မင်းက ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သိပ်ကို

•—•—•—•—•

တောက်ပတဲ့ပန်းကလေး။ အဲဒါ ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့ သင်္ကေတလေ”

“ဟိုရင်ထိုးလေးနဲ့တူနေသလိုပဲ”

“အင်း . . . ဆိုရိုးရှိတယ်လေ။ အဲဒါ ကိုယ့်အဘိုးက အတွားကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းစဉ်က ပေးခဲ့တာ။ နှလုံးသားသင်္ကေတပေါ့”

“အဲဒါဆို ရှင်က ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတာလား”

“မင်းကပေးမှာလား”

သူမထံမှစကားသံတို့က ထွက်ပေါ်မလာတော့ပေမယ့် သူကတော့ သူမပုံလေးကို ပန်းချီရေးနေခဲ့ပါပြီ။

“ပြုံးဦးလေ။ ကိုယ့်ကိုကြည့်နေပါလား။ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“ရှင် တကယ်ပဲ ကျွန်မကိုလက်ထပ်ချင်တာလား”

“မင်း စိတ်ရှုပ်ရတယ်ဆို ဒီကိစ္စကို မတွေ့ပါနဲ့။ ကိုယ်က မင်းကိုပျော်ရွှင်စေချင်တာ”

•—•—•—•—•

ဟု သူကဘာမှမဖြစ်သလို ပြောပေမယ့် သူမ
မျက်နှာက မသာယာတော့၍ ပန်းချီကားတွင် အပြုံးတို့က
ပျောက်ဆုံးနေရပါသည်။

သို့သော် သူကတော့ သိပ်နှစ်သက်သည်တဲ့လေ။

“မင်း ညက ဘာလို့စန္ဒရားမတီးတာလဲ”

ဟုဆိုကာ သင်္ကေတပါသောလည်ဆွဲလေးကို ဆွဲ
ပေးရင်း သူက ဆိုပါသည်။

“ရှေ့နီ ပြန်လာတော့မယ်လို့ သတင်းပါးခဲ့တယ်”

ဟု စိတ်ပျက်ညှိုးငယ်စွာဆိုတော့ သူက ပြုံးလိုက်
မိပါသည်။

“ဘာလို့ပြုံးတာလဲ”

“ရှေ့နီက သရဲမို့လား”

“သရဲထက်ဆိုးတာပေါ့”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းမှာပဲ”

“သူက အနောက်ကိုပြန်တော့မှာ။ အဲဒီဒါဆိုရင်

ကျွန်မလည်း လိုက်သွားရလိမ့်မယ်”

“ကိုယ်လိုက်လာမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ သူနဲ့လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါမှာတော့ ဂျိုးဇက် မပြုံးနိုင်တော့ပါ။

“ကျွန်မ ဂျော်နီနဲ့လက်မထပ်ချင်ဘူး”

“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ထွက်ပြေးချင်တယ်။ ဂျော်နီမမြင်နိုင်တဲ့နေရာကို

ထွက်ပြေးချင်တယ်”

“ကိုယ့်လက်ကိုဆွဲကိုင်ထားပေါ့”

“ရှင်က ခေါ်မှာလား”

“မကြောက်နဲ့နော်။ ကိုယ်ရှိနေတယ်”

“ဂျော်နီကို ကျွန်မ ကြောက်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ရှင်

ခုလိုရှိနေတာကို သူသိရင် ကျွန်မကို သတ်လိမ့်မယ်။ ပြီး

တော့ အမှောင်ခန်းထဲမှာတံခါးပိတ်ထားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့

—ရွှေသီတာ—

ကျွန်မကို ချက်ချင်းအနောက်ကိုခေါ်လိမ့်မယ်။ သူက

ကျွန်မကို အရပ်လိုပဲ သဘောထားတယ်”

“တော်တော်သည်းခံခဲ့ရသလား”

သူ့ရဲ့အမေးကို သူမ မဖြေနိုင်တော့အောင် မျက်

ရည်ကြည်လေးတွေ ဝေ့သိ၍လာခဲ့ရပါသည်။ အချိန်တိုတို

အတွင်းမှာ သူမ ဂျိုးဇက်ကို သိပ်ချစ်မိသွားခဲ့ပါပြီ။

ချစ်သူလက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး အပြည့်အဝအားကိုး

ပစ်ချင်မိ၏။

“ဂျော်နီ အဲလိုလုပ်ရင် ကိုယ့်ဆီသတင်းပို့လိုက်

ဟုတ်လား။ ကိုယ် မင်းကို လာခေါ်မယ်”

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“မယုံရင် အခု ကိုယ့်နောက်တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့

ပါလား”

“ဂျော်နီပြဿနာရှာရင် မလိုအပ်ဘဲ မိသားစုနှစ်ခု

ပိုအချင်းများကြလိမ့်မယ်။ မစ္စတာဂျက်ဖာလီနဲ့ ဒယ်ဒီတို့

မကြည်ကြမှန်း ကျွန်မ သိတယ်”

—ရွှေသီတာ—

“မင်းသိပ်ကိုစိုးရိမ်နေတယ်”

“ရှင်နဲ့မတွေ့ရတော့မှာကိုပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူပြန်လာရင် ကျွန်မ အိမ်ထဲကထွက်ရမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ်က အိမ်ထဲဝင်လာမှာပေါ့”

“ဟင်”

“ကိုယ်လည်း မင်းနဲ့မတွေ့ရင် မနေနိုင်တော့ဘူး”

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

“မင်းပဲ ကိုယ်နဲ့အတူ ဟိုးချောက်ထဲဆင်းကြည့်
ချင်တယ်ဆို”

“ကျွန်မ ရှင့်လက်မောင်းကို ခဏမှီချင်တယ်”

ဟုချစ်သူက ချစ်စဖွယ်စကားလေးဆိုလာတော့
သူက ကျေနပ်သွားရပါသည်။

အမှန်တကယ်ပဲ ချစ်သူက သူ့လက်မောင်းကို တွဲ
ခိုကာ မှီလာခဲ့ပါသည်။

— သူ့လက်မောင်း —

“ကောင်းလား”

“အင်း . . . သိပ်ကိုနွေးထွေးတာပဲ”

သူက ချစ်သူရဲ့ပခုံးလေးကို ဖက်တွယ်ပစ်လိုက်
၏။ အခုတော့ ချစ်သူက သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်နေခဲ့ပြီပဲ။ သူ
ဘာလိုသေးသလဲ။

ဘာမှမလိုတော့ဘူးပေါ့။ ချစ်သူသာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ
မှာ ရှိနေခဲ့ပါလျှင် သူ့အတွက် အရာအားလုံးဟာ ပြည့်စုံနေ
တတ်ပြီလေ။

ဒီကမ္ဘာမှာ သူဟာ အပျော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပေါ့။

Handwritten signature

— သူ့လက်မောင်း —

သို့သော် သူမက ယုတ္တိရှိရှိပင် . . .

“ဝယ်လာတာ။ လှလို့ဝယ်ထားတာ”

“အင်း . . . လှပါတယ်။ ဟန်တီက ဘာဝတ်ဝတ်
လှပြီးသား”

ဟုဆိုကာ သူမကို ပခုံးသို့ပြောင်းဖက်လိုက်ပြီး
လှေကားဆင်းစေခဲ့ပါသည်။

ဂျော်နီနှင့် စုလိုနေရသည်ကို ခါတိုင်းထက်များစွာ
စိတ်ပျက်မိသွားပါသည်။

“ဟန်နီ ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ နေမကောင်းဘူး
လား”

“ကောင်း . . . ကောင်းပါတယ်”

“လာ . . . မနက်စာအတူစားရအောင်လေ”

ဟုဆိုကာ ထမင်းစားခန်းထဲကို ဝင်ခဲ့တော့ ဒယ်ဒီ
နှင့် မာမီကို မတွေ့ရတော့ပါ။

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမီရော”

“သခင်တို့ အစောကြီးကပဲ ထွက်သွားကြပါတယ်

•—•—•—•—•

သခင်မလေး”

ဟု ကာကီးက ဖြေပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်
သွားခဲ့၏။ အဲဒါကတော့ ဂျော်နီကြောင့်ပါ။ ဂျော်နီက သူ
ထမင်းစားနေရင် သူမတစ်ယောက်တည်းသာ သူ့အနားမှာ
ရှိစေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ငါ့ကို ရေငွေပေးပါ ဟန်နီ”

ဟုဆိုတော့ သူမက စက်ရှပ်သဖွယ်၊ ကျွန်သဖွယ်
ပင် ရေငွေပေးရပြန်ပါသည်။

“အခြေအနေသိပ်မကောင်းဘူး ဟန်နီ။ ကိုယ်တို့
ချန်ကုန်ဆင်းရမယ်။ မင်းရောပဲ။ ပြီးတော့မှ အနောက်
တစ်ခါတည်း ပြန်ဖြစ်မယ်”

ဟု သူက ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူမကို အသိပေး
သလိုပြောလိုက်ပေမယ့် သူမရဲ့ရှင်ထဲမှာတော့ ကစဉ့်
ကလျားဖြစ်တည်သွားရပါသည်။

“ငါ . . . ငါ . . . မလိုက်လို့မရဘူးလား”

“ငါ့ကိုစိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့ ကိုရီနာ။ မင်း မှတ်

•—•—•—•—•

ထားရမှာက မင်းဟာ ငါ ဘယ်သွားသွား ငါ့နားမှာပဲရှိရမယ်”

“ရှင်က အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပဲ။ ကိုးပုံငါးပုံပြည် ကိုယ် ပြန်တာ ဘာအရေးမရှိလဲ။ ငါက ပြန်မလာလို့မျိုး ဂျော်နီ။ ငါ ပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး”

“ဘာ!”

“မလိုက်ဘူး။ ငါ လုံးဝမလိုက်ဘူး”

“ဘုန်း . . . ! ဂုန်း . . . ခလွမ်း”

ဆူညံသံများက ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာတာ ကြောင့် သူမမှာ တုန်သွားရပါသည်။

လက်ကမလေးများလည်း တဆတ်ဆတ်တုန် ယင်ကာ အခန်းနံရံထောင့်၌ ပြေးကပ်သွားမိ၏။

“မင်း စောစောကစကားကို ပြန်ပြောလိုက်စမ်း ကိုရီနာ”

သူမ ပြန်မပြောရဲတော့ပါ။

ကျားရိုင်းတစ်ကောင်လို နိုးထလာသည့် ဂျော်နီရဲ့ မျက်လုံးနီနီကို ကြောက်လန့်မိ၍ပါ . . .

•—•—•—•—•

“မင်း . . . ငါ့ကို ဘယ်တုန်းက အာခံခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ငါ့လက်က ခွေးဆာနေတာနော်။ မှတ်ထား ကိုရီနာ။ ငါက မင်းကို ချစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ မင်းကိုသတ်ပစ်နိုင် တယ်။ မင်း . . . ငါ မရှိတုန်း ဘာအားစေးတွေ သောက် ထားသလဲ ဟမ် . . . ပြောမယ်”

ဟုဆိုကာ မျက်လုံးနီနီကြီးများနှင့် သူမကို စူးစိုက် စွာ ကြည့်လာခဲ့တော့ သူမ ချစ်သူရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို တောင့်တလိုက်မိပါသည်။

ဂျိုးဇက်ရယ် . . . ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး။ ကျွန်မ သိပ်ကြောက်တယ်။

ဂျော်နီက ကျွန်ကို ရိုက်တော့မယ်နဲ့တူတယ်။ ဂျိုးဇက်ရယ် ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး။

“မင်း သတိထားနေပါ ကိုရီနာ”

ဟု သူမမျက်နှာနားကပ်ပြောကာ လှည့်ထွက် သွားတော့မှ သူမမှာ ကင်းခနဲသက်ပြင်းချလိုက်ခြင်းနှင့် အယူ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလည်း အပုံလိုက်ပင် စိတ်ပျက်စွာ

•—•—•—•—•

ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။

လဲကျနေသောခုံများနှင့် ကွဲအက်နေကြသော
ပန်းကန်၊ ပြန်ကျနေသော စားစရာများလည်း သူမကို
လှောင်ကြမှာကို သူမ မရှက်နိုင်တော့ပါ။ အိမ်နဲ့ငိုချပစ်မိပါ
၏။

ဒါ သူမဘဝတဲ့လား။ သူမကို သိပ်ချစ်ပါသည်ဆို
သောလူနဲ့ အတူရှိနေတဲ့ သူမရဲ့ဘဝတဲ့လား။

“သခင်မလေး”

“ကဏ္ဍိ”

“သခင်ဂျိုးဇက် ရောက်နေပြီ”

“ဟင်”

“သခင်မလေး စိတ်ထိန်းပါ။ သခင်က အပြင်
မသွားဘူး။ အပေါ်ထပ်မှာရှိနေတယ်။ သခင် သိရင် ကဏ္ဍိ
ပါ ချောင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် သူမမှာ . . .

“အီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

•—•—•—•—•

အသံထွက်၍ပင် အားပါးတရ ငိုပစ်လိုက်မိပါ
သည်။

“တိတ်ပါ သခင်မလေးရယ်။ သခင်က သခင်မ
လေးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ သူက အပြောပဲ။ တကယ်တော့
သူ သခင်မလေးကို ခြိမ်းခြောက်ရုံအပြင် ဘာလုပ်ခွင့်လို့လဲ”

“ငါ . . . ဂျိုးဇက်ကို တွေ့ချင်တယ်”

“မတွေ့ပါနဲ့။ ကဏ္ဍိကို သနားပါ”

“အီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

“မငိုပါနဲ့ သခင်မလေးရယ်။ ကဏ္ဍိ ဖန်တီးပေးပါ”

မယ်

“ဟင်”

“ဟော . . . ဘာလုပ်သံကြားလား သူရှိနေသေး

တယ်”

“ငါ ခဏ်ဖြစ်ဖြစ်သွားတွေ့မယ်”

“မတွေ့ပါနဲ့ သခင်မလေး”

“ဒါဆိုငါက ဂျိုးဇက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့

•—•—•—•—•

ဘူးလား”

“ကကီး စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“ဘယ်တော့လဲ။ ငါက အခုတွေ့ချင်တာ”

“သခင် မြင်သွားမှာပေါ့”

“သူက ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ်မြင်မှာပဲ”

“သူ အိပ်နေရင် မမြင်တော့ဘူးလေ”

“ဟင်”

သူမ ပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။

ထိုပျော်ရွှင်မှုကြီးက စောစောက ပြောခဲ့ကြောင့်

ရလိုက်တဲ့ ဝမ်းနည်းမှုကြီးကို ဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်ပါ၏။

— ထူးထူး —

ညသန်းခေါင်ယံကျချိန်ထိ သူမက ရင်တမမနှင့်

ချော်နေရသူမို့ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့သေးပါ။

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

တံခါးနှစ်ချက်ဆင့် ခေါက်လာသောအခါတွင်မူ

သူမက မဆိုင်းမငုံပင် တံခါးရွက်ကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ကလစ်”

ည ချိန်ပတော်ကြီးမို့ တံခါးဖွင့်သံက ကျယ်

လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာရပါသည်။

“ကိုနီနာ”

— ထူးထူး —

“ဂျိုးဇက်”

ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ ကြားလေသွေးမှာစိုးသည့်အလား
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ဖက်တွယ်ထား
မိပါသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲဟင်”

“ကကီးကျေးဇူးပေါ့”

“ကကီးရော”

“သူ အောက်ထပ်မှာရှိတယ်”

“ရှင်ကို သိပ်လွမ်းတာပဲ”

“မင်းကိုသိပ်ချစ်တယ် ကိုရီနာ”

“ရှင် ကျွန်မကို အဲလိုပဲ အကြာကြီးဖက်ထားပေး

ပါလား”

“အင်း”

“ရှင်ကိုယ်ငွေ့က သိပ်နွေးတာပဲ”

“ကိုရီနာ”

“အင်း”

—•— သွယ်သွယ် —•—

“သိပ်ချစ်တယ်။ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပြီးချစ်
လာပြီ။ ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် ကိုရီနာ”

“ကျွန်မလည်း ရှင်ကိုသိပ်ချစ်တယ် ဂျိုးဇက်။ ရှင်
ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ အများကြီးချစ်တယ်”

အလွမ်းသည်နေကြသော ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ ခပ်မှိန်
မှိန်လရောင်ရိပ်လေးနှင့်ပင် မသဲမကွဲတစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်
ကြည့်နေမိခဲ့ကြ၏။

“ကျွန်မ ရှင်ကိုကြည့်ချင်တယ် ဂျိုးဇက်”

ဟုဆိုကာ သူထဲပါးမှစွာလိုက်ပြီး မီးအိမ်ကို ထွန်း
ညှိလိုက်တော့ အိပ်ခန်းမှာ လင်းကျင်းသွားရ၏။

“ရှင်ကို ကျွန်မ မမြင်ရတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ”

“ကိုရီနာ”

“အင်း”

“မင်းကို ကိုယ်နှမ်းချင်တယ်”

သူမမျက်နှာလေးမှာ ရဲတက်သွားရပါသည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

—•— သွယ်သွယ် —•—

ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူမတို့
နှစ်ယောက်မှာ ထိတ်လန့်သွားရပါ၏။

“ကိုရိုနာ”

ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒါ ဂျော်နီရဲ့အသံပဲ။

“ကိုရိုနာ”

ထပ်မံထွက်ပေါ်လာချိန်မှာတော့ သူမမှာ ဘာလုပ်
ရမှန်းမသိဖြစ်သွားပါသည်။ သို့သော် . . .

“ပြော”

“မအိပ်သေးဘူးလား”

“အင်း”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မင်းအခန်းမှာ မီးရောင်တွေ
နေရတယ်”

“စာ . . . စာ . . . စာဖတ်နေတာ”

“အိပ်တော့လေ”

“အင်း . . . အိပ်တော့မှာပါ”

ဟု သူမက ပြန်ပြောလိုက်တော့ ထွက်ခွာသွား

—•••—

သော ခြေသံကိုကြားလိုက်ရပါသည်။

“ဂျိုးဇက် . . . ရှင်ပြန်တော့မှနဲ့တူတယ်”

“ခဏပဲတွေ့ရသေးတယ်”

“ဂျော်နီက ပြဿနာရှာတယ်။ သူ မကြာခင်
ရောက်လာပြန်တော့မယ်”

“သူ မအိပ်သေးဘူးလား”

“သူ အောက်ထပ်ဆင်းသွားတာ။ ကဏ္ဍိတော့
ပြဿနာဖြစ်တော့မယ်”

“အင်း . . . အဲဒါဆို ကိုယ်ပြန်မယ်။ ကိုယ် မနက်
ဖြန်မှ လာခဲ့မယ်နော်”

“အင်း”

ဟု သူမကဆိုလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျိုး
ဇက်မှာ ပြတင်းပတ်ဆင့် တွဲနီကာ ခုန်ဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။

“ကိုရိုနာ”

“အင်း”

“တံခါးဖွင့်ဝမ်း”

—•••—

ထိုသို့ အမိန့်သံကြောင့် သူမမှာ အခန်းလေးကို
အကဲခတ်ကာ . . .

“ကလစ်”

သူမတံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူမအခန်းထဲသို့
မယုသကာနှင့် ဂျော်နီက မျက်စိဝှေ့ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

သူမကလည်း သိပ်ဟန်ဆောင်မကောင်းသူမို့
မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်းနေခဲ့ရပါသည်။ ဒါကို ဂျော်နီက
အနည်းငယ်ရိပ်မိသွားသည်ထင်ပါရဲ့ သူမကို မသကာမှုက
ပို၍စိုးစိုးသွားရကာ . . .

“ညအိပ်ဝတ်မလဲသေးဘူးလား”

“ဪ! အင်း . . . လဲမယ်”

“ပြတင်းပေါက်တွေ သေချာပိတ်ပြီး အိပ်ပါ”

ဟုသာပြောပြီး ဘာမှဆက်မဆိုတော့ဘဲ ထွက်
သွားခဲ့တော့မှ သူမ ဟင်းခနဲသက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

ဒီနေ့တော့ သူမ အိပ်မက်တွေ သိပ်ကိုလှပနေ
လိမ့်ဦးမည်။

•—•—•—•—•

“ဂျိုး . . . မင်း ညက ပြန်အိပ်ရဲ့လား”

ဟုမာမီက နံနက်စာပိုင်းတွင် မေးလာတော့ ဒေါ
မက်က ပြုံးစိစိလုပ်နေပါသည်။

သူကတော့ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိပါ။

“မင်းကို မာမီ သတိထားမိနေတာကြာပြီ။ မင်း
ဒီည လေးငါးရက်မှာ ဘယ်တွေထွက်နေတာလဲ။ မင်းရဲ့
အိပ်ခန်းဟာ သိပ်ကိုသန့်ပြန့်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် မာမီ။ သား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့
သွားတွေ့နေတာပါ”

•—•—•—•—•

“မဖြစ်ဘူးနော်။ သားတို့ဒယ်ဒီက မြန်မာမလေးတွေနဲ့ ကြည်ဖြူမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ သားရဲ့ဘဝပါ မာမီ”

“သားက မြန်မာလူမျိုးပါ။ မြန်မာလူမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ရတာကိုလည်း ကြိုက်တယ်”

“ဘာ . . . ! သား ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာသင်နေတယ်”

“ဒီသုကာပါ သင်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ သူမ သားကို လက်ခံခဲ့တာ မာမို့ရဲ့အခြေအနေလို မဟုတ်ပါဘူး။ သူက မဝတ်ဘူး။ လှလှပပဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး အကောင်းကို စားနိုင်ပါတယ်။ သူက မာမို့အဖြစ်နဲ့ ပြောင်းပြန်ပါ”

“ဘယ်လို”

“သူက နိုင်ငံခြားသားထံက ရုန်းထွက်ချင်နေတာပါ”

“သူမက ဘယ်သူလဲဆိုတာ မာမီသဘောပေါက်

— သူမသား —

လိုက်ပြီ သား။ အဲဒါဆို သားကို မာမီတားမြစ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ဆို လုံးဝမဖြစ်ဘူး သား။ လောကမှာ ဒီထက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါ။ သား နောက်မကျသေးခင် နောက်ဆုတ်ပါလို့ မာမီ ပြောချင်တယ်”

“မရတော့ဘူး မာမီ။ သိပ်ကိုနောက်ကျသွားပြီ”

“ဟင် . . . ဂျိုး . . . မင်း”

“မာမီထင်သလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သား သူမကို အရမ်းကိုချစ်မိသွားတာပါ။ သူမ မရှိရင် သား လူဖြစ်မနေချင်ဘူး”

“သားရယ်”

“မာမီစိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့။ သူမက လူကောင်းတစ်ယောက်မို့ပါ”

“မစ္စတာအဘိနဲ့ မင်းဒယ်ဒီ နဂိုတည်းက ကြည်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ရုံးမှာဆို အမြဲလိုလို တကျက်ကျက်နဲ့။ အင်း . . . ဒီကြားထဲ သူ့သားနှစ်ယောက်က နိုင်ငံရေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ မစ္စတာအဘိနဲ့ တစ်ယောက်တည်းသားက

— သူမသား —

တော့ ခုဆို အရေးပိုင်မင်းတောင် ဖြစ်နေပြီ။ သားဒက်ဒီ
စိတ်ဆိုးရင်လည်း ဆိုးစရာပဲ”

“ရင်ထဲကဆန္ဒကို ဟန်ဆောင်လို့မှ မရတာ မာမီ၊
စိတ်မပါဘဲ နိုင်ငံရေးလုပ်လည်း ပြဿနာပဲတက်လာမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် မာမီ။ သားလည်း ဒီကိစ္စမှာတော့
ဂျိုးကို ထောက်ခံတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ် ဒီခါမှာတော့ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်
စိတ်ဝင်စားသင့်တယ်။ သား အခုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့အခြေအနေ
အရ သား ဒယ်ဒီ အိပ်မက်ပဲနိုင်တာပဲကြည့်လေ။ အပန်းဖြေ
ဖို့ ဆောက်ထားတဲ့အိမ်မှာ မနေနိုင်ဘဲ စစ်လေယာဉ်နဲ့
ရန်ကုန်ကို မကြာခဏ သွားနေရတာကိုသာ ကြည့်။ သိပ်
ကိုရှုပ်ထွေးနေတယ် သား။ မာမီတို့ကိုတောင် နေပြန်ရမယ်
ညပြန်ရမယ်ဆိုတာ သား ဒယ်ဒီ အမိန့်မချနိုင်ဘူး”

“သား လောလောဆယ်တော့ လုံးမဝပြန်ချင်
သေးဘူး။ အခုမှ မြန်မာစာကနေ ပါဠိပြောင်းတုန်း”

“ဘာ . . . ပါဠိဟုတ်လား”

— ဂျူးလား —

ဟုဆိုကာ သွားခနဲပေါ်လာခဲ့သော မစ္စတာဂျက်
ဖာလီကြောင့် သားအမိသုံးယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြ
ခိုက် မျက်လုံးကြီးနီရဲကာ ဒေါသဖြစ်နေသော မစ္စတာဂျက်
ဖာလီကတော့ ဂျိုးဇက်ရဲ့အကျိုးလည်ပင်းစကို ကိုင်ပြီးနေပါ
ပြီ။

“နောက်နှစ်ရက်နေရင် မင်းကို ပြန်လွှတ်မယ်
ဂျိုးဇက်”

“ဒယ်ဒီ”

“မင်းပြင်ဆင်ထားလိုက် ဟုတ်ပြီလား”

ဒယ်ဒီက ဒေါသတကြီးပင် ထွက်သွားတော့ မာမီ
က အနောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်သွားခဲ့ပါသည်။

ဒေါမက်ကတော့ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာ စိတ်
ဝင်စားမည့်ပုံဆိုပေမယ့် ကူညီမည့်ပုံမပေါ်သဖြင့် သူက
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၍ သူ့ဘဝသူ ရွေးချယ်ဖို့ပဲ ရှိပါတော့
သည်။

— ဂျူးလား —

တံခါးခေါက်သံနစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရတော့
သူမက မဆိုင်းမတွပင် ဖွင့်ချပစ်လိုက်ရာ အမှန်တကယ်ပဲ
ဂျိုးဇက်ဖြစ်နေပါ၍ သူမက ကြိုဆိုလိုက်ပါသည်။

“ကိုရိုနာ . . . မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်ချင်ပါတယ်”

“ဟင် . . . ဒီနေ့ ရှင် စကားဆန်းတွေ ပြောလာ
ပါလား”

“ကိုယ်မကြာခင် အနောက်ကိုပြန်ရတော့မယ်
ထင်တယ်”

“ဟင်”

•—•—•

“ကိုယ် မင်းနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး။ မင်းနဲ့ခွဲရပါပြီတဲ့လို့
ရင်ထဲမှာ တွေးမိလိုက်တာလေးနဲ့တောင် ကိုယ့်နှလုံးသား
တွေ ကျွမ်းမတတ်ပဲ။ ကိုယ်နဲ့မင်းနဲ့ လူတွေမရှိတဲ့နေရာကို
ထွက်ပြေးကြရအောင်”

“ရှင်”

“လူတွေမရှိတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်က မင်းကို စိတ်
ကြိုက်ကြည့်ပြီး ပန်းချီရေးလို့ရမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့နှစ်
ယောက် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ချစ်လို့ရပြီ။ မင်းကလည်း
The Moon က သခင်မဟုတ်တော့သလို၊ ကိုယ်ကလည်း
The Sun က မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုယ်လိုချင်တာ လွတ်လပ်
တဲ့ဘဝတစ်ခုပါ။ ခမ်းနားတဲ့သခင်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး”

“ဂျိုးဇက်”

“ကိုရိုနာ ကိုယ့်နောက် မင်းလိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“ဂျိုးဇက်”

“ရှားပါးတဲ့အသီးအနှံတွေကို ရှာဖွေစားသောက်
ကြမယ်။ သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စားနိုင်ရဲ့

•—•—•

လား။ ကိုယ့်နောက်ရဲ့ရဲလား။ မလိုက်ချင်ဘူးလား”

“လိုက်ရဲတယ်။ လိုက်ချင်တယ်။ သိပ်ကိုလိုက်ချင်ပါတယ်။ ရှင်သာ ကျွန်မနားမှာရှိနေရင် ကျွန်မ ဘာမှမလိုအပ်တော့ဘူးလေ။ ကျွန်မအတွက် ရှင်ကအရာရာပြည့်စုံနိုင်တယ်လေ”

“ဟာ . . . စိုးရိမ်လိုက်ရတာ”

“အိပ်ရာခေါင်းအုံးမရှိရင် ရှင်လက်မောင်းပေါ်မှာ အိပ်မယ်။ ဝတ်စရာအနွေးထည်မရှိရင် ရှင်ရင်ခွင်ကြား နေမယ်။ ဆာလောင်ရင်လည်း ရှင်ကိုပဲ ကျွန်မ ကြည့်နေမယ်။ ရှင်ကလွဲရင် ကျွန်မအတွက် ဘာမှမလိုတော့ဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုရိုနာရယ်”

ဟုဆိုကာ ကိုရိုနာရဲ့ပုခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်တွင် . . .

“ဝန်း”

ဆို ဆိုင်းမဆင့်ဝံ့မဆင့်ကြီး ပွင့်လာခဲ့သော တံခါး ရွက်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လန့်သွားရပါသည်။

•—•—•—•—•

“ဟင် . . . ဂျော်နီ”

“The Sun က ဂျိုးဇက်ဆိုတာ မင်းလား။ နာမည်တော့ ကြားဖူးပါတယ်”

“ဂျော်နီ”

ပြောရင်း ခါးကြားထဲမှ သေနတ်ကိုနှိုက်လိုက်သောကြောင့် သူမ ဟန့်တားလိုက်ခြင်းဖြစ်သလို ဂျိုးဇက်၏ ရှေ့တွင်လည်း ကာရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဂျိုးဇက်။ မင်း အကောင်းဆုံးဆုကို ပေးလိုက်တော့ ပြစ်မှုကတော့ ငါတို့ The Moon ကို အောက်ကျိုးမခံနိုင်တဲ့ The Sun ရဲ့သခင်ဖြစ်လျက်နဲ့ The Moon ကို ညအချိန်မတော် ခိုးဝင်တာက တစ်မှ၊ ငါ့ရဲ့ ငါက The Moon ရဲ့သခင်လေ။ အဲလိုရည်ရွယ်ထားတဲ့ The Moon ရဲ့သခင်မနဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့အမှက တစ်ခု။ ဒီအမှုနှစ်ခုက မင်းကို သေလောက်စေတဲ့ ပြစ်ချက်ပဲ”

ဟုဆိုကာ ဂျိုးဇက်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်စဉ်တွင် သူမ

•—•—•—•—•

မျက်ဝန်းများမှာ ပြာဝေသွားရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အတည်ပြောရင် တကယ်ရက်စက်တတ်သည့် ဂျော်နီအကြောင်း သိနေခဲ့လို့ပါ။

“ဂျော်နီ ရှင် သူ့ကိုဘာမှမလုပ်ရဘူး”

“မင်းအမိန့်ကို ငါ တစ်ကြိမ်မှမနာခံဖူးဘူး ကိုရိုနာ”

“ဂျိုးဇက် ရှင် ပြေးတော့”

“ကိုယ် မင်းမပါဘဲ မသွားဘူး”

“ကျေးဇူးပြု၍ ပြေးပါတော့ ဂျိုးဇက်ရယ်။ ရှင့်ကို သူ တကယ်ပစ်လိမ့်မယ်။ ရှင်သာ ဒီမှာသေသွားခဲ့ရင် ကျွန်မလည်း လိုက်သေမယ်”

ဟု သူမကပြောလိုက်တော့မှ သူမရဲ့နောက်ကျောလေးကို ငုံ့မွှေးကာ . . .

“ကိုယ် လာခေါ်မယ်နော်”

ဟုဆိုပြီး ပြတင်းပေါက်မှခုန်ချမည်ကြံစိုက် . . .

“ဒိုင်း”

“ဂျော်နီ”

•—•—•—•—•

“ဒိုင်း”

“မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒိုင်း”

သေနတ်သံက သုံးချက်ဆင့်ထွက်ပေါ်လာပြီးမှ တိတ်ဆိတ်သွားရပါသည်။

သေနတ်ကို ခါးကြားတွင် ပြန်နေရာချကာ . . .

“ဖြန်း . . . ဖြန်း”

ကိုရိုနာကို ပါးနှစ်ချက်မျှ ဆင့်ရိုက်ပြီးကာမှ စူးရှစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“မနက်ဖြန်မနက်စောစော မင်း ငါနဲ့အတူ ရန်ကုန် လိုက်ရမယ်”

“ရှင်”

“မင်း ပြင်ဆင်ထားပါ”

ဟုဆိုပြီး လှည့်ထွက်မယ်ကြံတော့မှ ဆံပင်တွေ ဖို့ဖို့ဖားလျားနှင့် ပြေးဆင်းလာသော မာမိက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနှင့်ပင် . . .

•—•—•—•—•

“ဘာဖြစ်တာလဲ သား။ စောစောက သေနတ်သံ
က ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သူခိုးပါ။ သိပ်သောင်းကျန်းလို့ အပြစ်ပေးလိုက်
တာ။ ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာထိသွားပြီ။ သူထပ်ပြီးလာခိုး
နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ဂျော်နီက ကျေနပ်စွာပြောလျှင် သူမရင်ထဲ ပူ
ထူသွားရပါသည်။

“မာမီဖြင့် ရင်ထိတ်သွားတာပဲ။ သား ဒယ်ဒီက
ခရီးထွက်နေရတာနဲ့ ရင်ထဲ မအေးလိုက်တာ”

မာမီက ရင်ထဲမအေးပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာတော့
ပူထူ၍နေခဲ့ပါပြီ။

“သူ အဆင်မပြေပါ့မလား”

ခုချက်ချင်းပင် သူ့ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး မေးလိုက်
ချင်ပါသော်လည်း ထိုအခွင့်အရေးက သူမထံတွင် ရှိမနေခဲ့
ပြန်ပါ။

—လှပသော—

“ဟင် . . . သွေး . . . သွေးတွေနဲ့”

ဟု အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာသော မာမီနှင့်တန်း
တိုးလျှင် မာမီက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ပင် သူ့အတွက် သိပ်
စိုးရိမ်နေပုံနှင့်ပါ။

“စောစောက The Moon ဆီက သေနတ်သံ
ကြားလိုက်တယ်။ မာမီဖြင့် ထိတ်သွားတာပဲ။ သား ဒယ်ဒီက
မရှိတာနဲ့ စစ်ဖြစ်ပြန်ပမလားလို့ ထင်နေတာ”

ဟုဆိုတော့ ဒေါမက်ပါ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသည်
နှင့် ကြုံပါသည်။

—လှပသော—

“ဟင် . . . ဂျိုး . . . ဒါက”

“ရှပ်ပါးလေးပါ။ ခဏဆို ကောင်းသွားမှာ”

“ဒါ ဟိုမိန်းကလေးကြောင့် မဟုတ်လားဟင်။

ပြောစမ်း ဂျိုး”

“ကဲပါ . . . မာမီ အရင်းအမြစ်က အရေးမကြီး

ဘူး။ ဒီမှာ ဂျိုး သေရတော့ သွေးတွေသိပ်ထွက်နေတယ်။

အသားထဲမှာ ကျည်ဆန်ရှိသေးလား မသိဘူး”

ဟု ဆိုကာ ဒေါမက်က စိုးရိမ်တကြီးနှင့်ပင် ဂျိုး
ဇက်ကိုတွဲကာ ထိုင်စေလိုက်ပြီးမှ သွေးထွက်နေသော
ဒဏ်ရာကို သေချာစွာလေ့လာကာ . . .

“တော်သေးတယ်။ အရိုးကို ထိသွားပုံမရဘူး။ ဒါ
ကြောင့် မင်း ဒီအထိပြေးလာနိုင်တာပဲ။ နို့မဟုတ်ရင် မင်း
ခြေထောက်တောင် ထောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုရင်း ဝှမ်းနှင့်ဆေးရည်ကို နှောပြီး သွေးများ
ကို အရင်သုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျည်က မင်းရဲ့ခြေသလုံးနားကို ဖြတ်ပြေးသွား

•—•—•—•—•

ဒဏ္ဍာရီထဲကသံပွင့်ကြွသံ

တာ။ တော်တော်ပြသွားတယ်။ ချုပ်ရမယ်။ မင်း ခံနိုင်ပါ
မလား”

“ရပါတယ်”

ဟုဆိုလိုက်တော့မှ ဒေါမက်မှာ ဆေးသေတ္တာထဲမှ
ပစ္စည်းများကို ရွေးချယ်ကာ အပုံလိုက် စီရံချထားလိုက်ပါ
သည်။

ပြီးနောက် သူ့ခြေသလုံးရှိ ပြဲနေသောအကြောင်း
ကြီးထဲသို့ ဆေးတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးထည့်ကာ လုပ်ငန်း
စတင်ပါတော့သည်။

“အား”

“အောင့်ထား ဂျိုး။ မင်းကို အနည်းဆုံး ငါးချက်
လောက်တော့ ချုပ်ရမယ်။ နို့မဟုတ်ရင် မင်း အတော်နဲ့
ကောင်းလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“Thank you”

“အား . . . အား”

အော်နေသောသားရဲ့ ဆိုညည်းသံက သူမနလုံး

•—•—•—•—•

သားကို နာကျင်စေရပါသည်။

သိပ်ကိုစိတ်ထားကောင်းတဲ့ သူမရဲ့သားက ဘာ
ကြောင့် ဒီလိုဒဏ်ရာရတာလဲဆိုတာ တွေးမိရုံနဲ့ မနာစဖူး
The Moon အပေါ် စိတ်နှာသွားမိပါသည်။

သားရဲ့ဆိုညည်းသံကြားရလေ သူမနှလုံးသားထဲ
မှာ အောင့်မျက်လေပါပဲ။

သူမ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ပါ။ သားကို နာကျင်စေတဲ့
The Moon ကလူတွေကိုပေါ့။

အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးဆိုက်ထားသော စစ်လေယာဉ်
က သူမကို ခြောက်လှန့်နေသော အကြီးမားဆုံး သရဲတစ်
ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သူမ အရှုံးတစ်ယောက်လို ခြေဦးတည့်ရာပြေးပစ်
ချင်မိပါသည်။ သို့သော် လူများစွာတို့၏ စောင့်ကြပ်မှုကို
ခံယူထားရသောကြောင့် သူမတွင် ထိုအခွင့်အရေးမျိုးက ရှိ
မနေခဲ့ပါ။ သူမ စိတ်မပါစွာပင် အင်္ကျီတွေကို သိမ်းဆည်းနေ
နိုက် . . .

“သခင်မလေး”

“ကဏ္ဍိ”

“ကဏ္ဍိကို သတိရနေပါနော်”

“ကဏ္ဍိ”

သူမမှာ ကဏ္ဍိ၏ပန်းခဲလေးကို ဖက်ကာ ကလေး
တစ်ယောက်လို ငိုချပစ်မိပါ၏။

“တိတ်ပါ . . . သခင်မလေးရယ် တိတ်ပါ။ ဒါတွေ
က ခဏလေးပါ။ ကြာလာတော့လည်း သခင်ဂျော်နီရဲ့ ဂရု
စိုက်မှုအောက်မှာ သခင်မလေး ပျော်သွားမှာပါ”

“နုလုံးသားမရှိတော့တဲ့လူဆီ အပျော်က ဘယ်လို
လုပ်ရောက်လာမှာလဲ ကဏ္ဍိ”

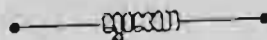
“သခင်ဂျိုးဇက် ဒဏ်ရာရသွားတယ်နဲ့တူတယ်”

“ဟင် . . . ! ဒါအမှန်တကယ်ပဲလား”

“ကဏ္ဍိတော့ အဲဒီလိုထင်တာပဲ၊ မြက်ခင်းပြင်မှာ
သွေးအမျိုးကိုတွေ့ရတယ်”

“ဟင်”

“ဒါပေမဲ့ ထွက်သွားနိုင်ပုံအရတော့ ဒဏ်ရာက

သိပ်ကြီးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကဏ္ဍိ။ သူ ငိုကြောင့် တစ်ခု
ခုဖြစ်သွားရင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

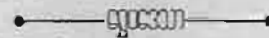
“ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး မမလေး။ ဘယ်သူပြောနိုင်
မလဲ။ အဲဒီလို သူတစ်ခုခုဖြစ်ရင် နင်က သူ့အစား ခံပေးမှာ
မို့လား”

“စိတ်ထိန်းပါ သခင်မလေး။ သခင်ဂျိုးဇက် အဆင်
ပြေမှာပါ။ ကဏ္ဍိရော သခင်မလေးပါ သက်တမ်းစေ့နေနိုင်
အောင် သခင်မလေး သခင်ဂျော်နီနဲ့ လိုက်သွားပါ”

“ငါ့ကိုသေခိုင်းလိုက်ပါလား ကဏ္ဍိ။ ကဏ္ဍိ နင်
ငါ့ကိုမကူညီနိုင်တော့ဘူးလား”

“သခင်ကိုကြောက်တယ်။ မနေ့ကတောင် ကဏ္ဍိ
ကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မလို ကြည့်တယ်။ ကဏ္ဍိ
လည်း ကြောက်ရပါတယ်”

“နင် သိသလား ကဏ္ဍိ။ ချစ်သူနဲ့ကွေ့ကွင်းရခြင်း
ဒုက္ခထက် မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ အတူနေရခြင်းဒုက္ခက

ဝိုကြီးတယ်။ ငါ ရှောင်နီကို လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု နာကြည်းစွာပြောချပစ်မိပါသည်။

“ကဏ္ဍိး ဘယ်လိုတတ်နိုင်မလဲ သခင်မလေးရယ်။

ကဏ္ဍိး ဘယ်လိုကူညီရမလဲ”

“ငါကတော့ အသက်မရှင်ချင်တာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဘာမှမသိတော့ဘူး။ ငါသာ ဂျိုးဇက်ရဲဒဏ်ရာကို ကူးပြောင်းယူလို့ရရင် ကောင်းမှာပဲ”

ဟု မျက်ရည်တွေပြည့်အိုင်နေခဲ့သော သူမက ဆိုလျှင် ကဏ္ဍိးမှာ တစ်ခုခုကို အကြံရသွားရတာ . . .

“သခင်မလေး ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဘယ်လိုလဲ”

“နေမကောင်းချင်ယောင်ဆောင်လိုက်”

“ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“သခင်မလေးသာ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ခဲ့မယ်ဆို

အချိန်ကိုရသလောက် ဆွဲထားနိုင်မှာပဲ”

ဟုပြောတော့ သူမမှာ တွေးစရာတွေ တစ်ပုံကြီး

•—•—•—•—•

ဖြစ်သွားရပါသည်။

အမှန်တကယ်ပဲ ဂျိုးဇက်မဟုတ်ဘဲ သူမသာ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ခဲ့ပါလျှင်ဆိုတာမျိုးကို သူမ တွေးပစ်မိပါသည်။

“ကဏ္ဍိး ဓားတစ်ချောင်းသွားယူပေးပါ”

“ဘာလုပ်မှာပါလဲ”

“သွားယူပါ။ ထိပ်ဖျားလေးမြည့်နေတဲ့ဓားမျိုး”

“သခင်မလေး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပါ ကဏ္ဍိး”

ဟုပြောတော့ ကဏ္ဍိးမှာ ကြောင်တက်တက်နှင့် မဝံ့မရဲလေး ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူမပေးလိုက်တဲ့အကြံက သိပ်ကိုဆိုးဝါးလွန်းသွားပါလားဟု ကဏ္ဍိးမှာ နောင်တများစွာနှင့် . . . ။

ဓားက သခင်လေး ဘာလုပ်မှာလဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်မလို့လား။

ဒီလောက်ကြီးလည်း သခင်မလေးက မမိုက်

•—•—•—•—•

လောက်ပါဘူးဟု ထင်ပါသည်။

ဒါဆိုပီဇာက ဘာလုပ်မလို့လဲ။

အန္တရာယ်ရှိလှတာမို့ မယူပေးချင်ပါသော်လည်း သခင်မရဲ့စေခိုင်းချက်မို့ ကဏ္ဍိမာ မငြင်းဆန်တတ်ပြန်ပါ။ ဟင်းလွှာသော ဓားရွှန်လေးတစ်ချောင်းကိုယူပြီး အပေါ်ပြန် တက်လာခဲ့တော့ သခင်မလေး ကိုရိုနာကို ပြတင်းပေါက်ကို ငေးမောနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သခင်မလေး”

“လူတွေဟာ သတ္တိအရှိဆုံးအချိန်ဟာ ဘယ် အချိန်လဲ ကဏ္ဍိမာ သိသလား”

“ရှင်”

“အဲဒါ အချစ်စိတ်ဝင်နေတဲ့အချိန်ပဲ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဂျိုးဇက်က နေရာအကြီးကြီး ရောက်နေခဲ့ပြီ။ ဂျိုးဇက်မရှိရင် လေထုကလည်း ငါ့အတွက် အလကားပဲ”

“သခင်မလေး”

“စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါက ဂျိုးဇက်ကို အလွမ်းတွေ

—ရွှေအေး—

ဘယ်တော့မှပေးမသွားဘူး။ မင်း သွားလို့ရပြီ ကဏ္ဍိမာ”

“ရှင်”

“ဂျော်နီဆီပြေးသွားပါ။ ငါ့ကို နှိုးလို့မရဘူးလို့ သွား ပြော။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

ဟုသာပြောလာလိုက်ရပေမယ့် ကဏ္ဍိမာ ဇဝေ ဇဝါရယ်ပါ။ သခင်မလေး ဘာလုပ်မှာလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင် စားမိသည်။

ပြီးတော့ တစ်ခွက်ထိုးလုပ်တော့မည့် သခင်မ လေးရဲ့မျက်လုံးရိုင်းများကိုလည်း ခိုးရိုင်းမိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် သခင်နဲ့ကျွန်ဆိုပေမယ့်လည်း သိပ်နလုံးလှပြီး သူမ အပေါ် ကောင်းပေးသည့် သခင်မလေးကိုရိုနာကို သူမ ချစ် ရပါသည်။

သူမချစ်ရသောသူမို့ ပို၍စိတ်ပူမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သခင်မလေး ကိုရိုနာကို ဘယ်သူရင်ခွင်ထဲမှာဖြစ် ဖြစ် သာယာအေးချမ်းစွာ နှစ်ပေါင်းအကြာကြီး အသက်

—ရွှေအေး—

၂၆၂

မယ်ခိုင်

ရှည်ရှည်နေထိုင်သွားစေလိုသည်က သူမ၏စေတနာအရင်း
ခံဖြစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့်ပင် မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရလေ
အောင် ကဏ္ဍိယာ အောက်ထပ်သို့ ကသောကမျောပြေး
ဆင်းပြီး အခြားဧည့်သည်နှင့် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စကား
ပြောနေသော သခင်ဂျော်နီဖောလစ်ထံ တံခါးပင် မခေါက်
တော့ဘဲ တွန်းဖွင့်ဝင်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“သခင်လေး . . . သခင်လေး . . . လုပ်ပါဦး”

“အဲ့လိုပုံစံမျိုးကိုပြင်ပါ ကဏ္ဍိယာ။ သိပ်ကို ရိုင်းလွန်း
တယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ် သခင်လေး။ သခင်မလေး
ကိုရိုနာလေ . . .”

ထိုအခါမှ ရေကြီးသုတ်ပျာနှင့် ပြောနေသော
ကဏ္ဍိယာကို သူက အာရုံစိုက်မိ၏။

“သခင်မလေး ကိုရိုနာ . . .”

“ကိုရိုနာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ခေါ် . . . ခေါ် . . .”

•—•—•—•—•

ထစ်အ ထစ်အနှင့်ဖြစ်နေသော ကဏ္ဍိယာကို
သံကို သူ စောင့်၍နားထောင်မနေနိုင်တော့ပါ။ အပေါက်ဝ
တွင် ရပ်နေသော ကဏ္ဍိယာကို တွန်းဖယ်ကာ လှေကားတိုင်း
ပြေးတက်လာကာ အနီရောင်တံခါးချပ်ကြီးကို ဖွင့်ပစ်လိုက်
တော့ မှင်တက်စရာ မြင်ကွင်းက သူ့ကို တခမ်းတနား
ကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။

“ကိုရိုနာ . . . ကိုရိုနာ”

လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးတွေ ဒလဟောကျနေ
သော ကိုရိုနာကို သူက ကြမ်းပြင်ထက်မှ ပွေ့ချီလိုက်ပါ၏။

“ကိုရိုနာ”

မေးရိုးကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ လှုပ်နှိုးပေမယ့်လည်း
နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ ဖြူဖြောင့်နေတဲ့ ကိုရိုနာကတော့ သူ့ကို
မျက်လုံးပင် ဖွင့်၍မကြည့်ခဲ့တော့ပါ။

“ကိုရိုနာ . . . ကိုရိုနာ”

သူ့ရင်ထဲ ပူပန်သွားရပါသည်။ ကိုရိုနာ သတိမရှိ
တော့ဘူး။ အသက်မှရှိသေးရဲ့လား။ ကိုရိုနာသာ တစ်စုစု

•—•—•—•—•

ဖြစ်သွားခဲ့လျှင်ဆိုသော အတွေးမျိုးကို သူ တွေး၍ပင်
မကြည့်ဝံ့တော့ပါ။

ကိုရိုနာကို သူ သိပ်ချစ်ရပါသည်။

သူသိပ်ချစ်သော ကိုရိုနာက ဘာကြောင့် သူမ
ကိုယ်သူမ သေကြောင်းကြံရတာလဲ။

“ကကီး . . . ကကီး”

“ရှင် . . . သခင်လေး”

“စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသေးတဲ့ ငါ့မိတ်ဆွေ
ဒေါက်တာ ဝီလျံကို မြန်မြန်ခေါ်လာခဲ့ပါ”

ဟု ကကီးကို အမိန့်ပေးပြီး သွေးများ အခုချိန်ထိ
ထွက်နေသေးသော သူမ၏ လက်ကိုမြှောက်ကိုင်လိုက်ပြီး
သူမကို ခုတင်ပေါ်တင်ပေးကာ . . .

“ကိုရိုနာ . . . မင်း သတိရရဲ့လား”

သို့သော် သူမထံမှ ဘာတုံ့ပြန်သံမှထွက်ပေါ်
မလာပါ။

“ကိုရိုနာ . . . ဒါ မင်း တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား။

•—•—•—•—•

ဒီလိုလုပ်ရင် မင်း သေသွားမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။ ငါ
ရင်ကို ဓားနှံခွဲနေတာလား ကိုရိုနာ။ ဒီပုံအတိုင်း မင်း ငါ့ကို
ပစ်သွားလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ငါ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး။ မင်းကို ငါ
မသေစေဘူး ကိုရိုနာ”

ဟု အံ့ကြိတ်ကာပြောလိုက်ရပေမယ့်လည်း သူ
ရင်ထဲမှာ နှင့်သည်းစွာ ခံစားနေရပါသည်။ ဒေါသဖြစ်နေ
တာလား။ ဝမ်းနည်းနေတာလားပင် ဝေခွဲမတတ်တော့။

•—•—•—•—•

သူမ သတိရလာတော့ သူမ၏လက်ကောက်ဝတ်
တစ်ခုလုံးမှာ ထုံကျင်နေရပါသည်။

ဪ... သူမ မသေခဲ့သေးပါလားဟု သိလိုက်
ရခြင်းနှင့်အတူ ချစ်သူဂျိုးဇက်ကို သတိရသွားရပြန်ပါသည်။

သို့သော် ပြတင်းပေါက်ကို ငေးကြည့်နေသော
ဂျော့နီကို မမြင်ချင်ဘဲ မြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ပွင့်နေသော
မျက်လုံးကို ပြန်ပိတ်ချပစ်လိုက်ပါ၏။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာလှုံနေခဲ့ရသည်မို့ ကျော
ရိုးတစ်လျှောက် ထုံကျင်၍နေခဲ့ပါပြီ။

— သူမ —

“ကိုရီနာ . . . မင်း သတိရနေပြီ မဟုတ်လား”

သူမ ပြန်မဖြေချင်၍ မျက်လုံးကိုသာ ပကတိ ပိတ်
ထားလိုက်၏။

“ဝီလျံပြောပုံအရဆို မင်းဟာ သုံးနာရီထက် ပိုပြီး
သတိမမေ့နိုင်ပါဘူး။ မင်း မျက်လုံးဖွင့်လိုက်စမ်း ကိုရီနာ”

ထိုအမိန့်သံကို သူမ မုန်းရပါသည်။

ထိုအမိန့်သံမျိုးနဲ့ သူမဘဝကို ဘယ်အချိန်ထိများ
ချုပ်ကိုင်နေဦးမှာလဲ။

“မင်း မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက်လို့ ငါ ပြောနေတယ်
လေ”

သူ မဖွင့်ပါ။ သတိမရချင်ယောင်ဆောင်ပြီးသာ
ပကတိငြိမ်သက်နေလိုက်၏။

“မဖွင့်ချင်လည်း ရတယ် ကိုရီနာ။ အခု မင်းမှာ
ဒဏ်ရာရနေချိန်မို့ ငါ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ခေါ်
သွားမယ့်ကိစ္စတွေ ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ မနက်ဖြန်သာ
ရာသီဥတု သာယာမယ်ဆို မနက်ဖြန်သွားမှာပဲ။ မင်း သိပ်

— သူမ —

သေချင်နေသလား ကိုရီနာ။ စိတ်ချပါ မင်းကို ငါသေခွင့်
မပေးနိုင်သေးဘူး။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့အရှင်ပဲ။ မင်းရဲ့သေခြင်း
ရှင်ခြင်းဟာ ငါ့လက်ထဲမှာပဲရှိတယ်။ မင်းကို ငါ လုံးဝ
သေခွင့်မပေးနိုင်သေးဘူး။ ငါ့ရဲ့ဇနီး မင်းလုပ်ရဦးမှာပါ။ မင်း
ပြင်ဆင်ထားပါ ကိုရီနာ။ ငါ မင်းကို တကယ်ပဲလက်ထပ်ယူ
တော့မယ်။ မင်းရဲ့မနက်ဖြန်ဟာ ဂျော်နီပဲ။ အဲဒါ မင်းစိတ်ထဲ
မှာ ထည့်ထား . . . ဟုတ်ပြီလား။”

ထိုအသံတွေကို ကြားနေရတဲ့ သူမနားကို သူမ
မုန်းသွားရပါသည်။

ထိုသို့သောအထက်စီးနင်းအသံတွေကို သူမ
ဘယ်အချိန်ထိ ကြားနေရဦးမှာလဲ။

ထိုတစ်ခဏတွင်းမှာပဲ သူမ အမုန်းဆုံးလူ ဂျော်နီ
ဖြစ်သွားရပါသည်။

ရင်ထဲမှာ တူးခါးနေသည်ထိပင် ဂျော်နီကို မုန်း
သွားရပါသည်။

သူမချစ်သူ ဂျိုးဇက်ကို ဒဏ်ရာရစေလို့လား။ သူမ

—ဗျာဠာ—

ဘဝကို ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးလွန်းလို့လား။ ထိုအထက်စီးနင်း
လေသံတွေကြောင်းလားဆိုတာ တိတိကျကျ မပြောတတ်
ပေမယ့် သူမ ဂျိုးဇက်ကို မုန်းမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

—ဗျာဠာ—

ထင်မှတ်စရာမကောင်းလောက်အောင်ပင် ဒီည
တော့ ကောင်းကင်ပြင်တွင် လျှပ်ရောင်တွေ သွယ်တန်းနေ
ခဲ့ပါသည်။

မိုးရွာတော့မယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း ည
မှောင်လာသည်နှင့်အမျှ ချစ်သူကို မျှော်နေတတ်ပါပြီ။

မိုး ဒီလိုရွာနေရင် ချစ်သူလာဖို့မှ အဆင်ပြေပါ
မလားဟု ရင်ထဲမှာ တထင့်ထင့်နှင့် မျှော်နေခဲ့ရသည်မှာ
အချိန်တွေကုန်လို့ကုန်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်ရပါ။

ညက မှောင်သည်ထက် နက်လာသည်နှင့်အမျှ

•—• ရွာသော —••

မိုးက တအံ့အံ့နှင့်သည်းထန်ဆဲပါ။

ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမထံ ချစ်သူမလာတော့ဘူးလား
ဆိုသည့်အတွေးနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ ရှင်သန်ခြင်းတို့က
ပျောက်ကွယ်စပြုလာခဲ့ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့သာ ချစ်သူလာခဲ့ပါလျှင် ဘာ
မှမစဉ်းစားနေတော့ဘဲ ချစ်သူနောက် ကောက်ကောက်ပါ
အောင် လိုက်သွားတော့မည်ဟု ရင်ထဲမှာ အခိုင်အမာ ဆုံး
ဖြတ်ပြီးကာမှ ဒီမိုးကြောင့်တော့ အခက်တွေ့ရပါပြီ။

မနက်ဖြန်ဆိုသောအချိန်ကာလကို သူမ မရောက်
ချင်ပါ။

သူမအတွက် အဲဒီမနက်ဖြန်ဆိုတာမျိုးက ရှိမနေ
စေချင်ပါ။

သူမရဲ့မနက်ဖြန်တိုင်းကို ဂျော်နီက ဆုပ်ကိုင်လွှမ်း
မိုးထားလို့ပါ။

ဒီညကို သူမ မကျော်ချင်ပါ။ ချစ်သူအလာကို
မျှော်နေချင်ပါ၏။

•—• ရွာသော —••

သို့သော် သူမရဲ့ချစ်သူက ဒီနေ့ ဘာကြောင့်
မလာတာလဲ။ မိုးရွာနေလို့လား။ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူမ
ချစ်သူက ဒါတွေကို ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမ
နလုံးသားက သိနှင့်နေခဲ့ပါ၏။

သို့သော် အချိန်အားဖြင့် မနက်နှစ်နာရီပင် ရှိနေခဲ့
ပါသည်။

ချစ်သူ ဘာကြောင့်မလာတာလဲဟု တွေးလိုက်စဉ်
မှာတော့ သူမရင်ထဲ ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

သေနတ်ဒဏ်ရာက ကြီးသွားလို့ ခြေထောက်များ
တစ်ခုခုဖြစ်သွားတာလားဟူသော အတွေးကြောင့်ပါ။

ထိုသို့အတွေးက သူမရင်တစ်ခုလုံးကို ပူပန်စေရ
ပါ၏။

သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ နောက်နာရီအနည်း
ငယ်ဆို မိုးလင်းတော့မယ်။ မိုးလင်းလာရင် သူမက ဂျော်နီ
ရဲ့ သားကောင်ဖြစ်ရတော့မယ်လေ။

ဒါဆို သူမ ဘာလုပ်သင့်သလဲ . . . ဟုတွေးလိုက်

စဉ်မှာတော့ သူမအတွေးထဲ အလင်းတန်းတစ်ခုက ဖြတ်
သန်းသွားရပါသည်။

သူမချစ်သူ မလာလည်း ဘာအရေးလဲ။ သူမမှာ
ခြေထောက်နှစ်ဖက်ရှိနေတာပဲ။ ချစ်သူက မလာရင် သူမက
ပဲ ချစ်သူဆီကို သွားလိုက်မှာပေါ့ဟူသော အတွေးကြီးက
သူမရင်တစ်ခုလုံးကို ပေါ့ပါးလန်းဆန်းစေရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမက ဂါဝန်ရှည်ကြီးကိုမကား
တံခါးကို အသံမမြည်စေဘဲ သာသယာယာဖွင့်လိုက်ပြီးမှ
လှေကားအတိုင်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် ဆင်းလာခဲ့ရာ ထင်
မှတ်မထားရလောက်အောင်ပင် အောက်ထပ်ဆီမှာ မီး
ရောင်မှိန်မှိန်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဆင်းနေသော ခြေထောက်
မှာ တွန့်သွားရကာ အသာလေးချောင်းကြည့်လိုက်တော့
ကျွန်းထိုင်ရုံရှည်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ချွန်ပိန်သောက်နေ
သော ဂျော်နီကို သရဲတစ်ကောင်နယ် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒါနှင့်ပဲ သူမအစီအစဉ်မှာ မအောင်မြင်ဖြစ်သွားရ
ပြီးမှ ခြေလှမ်းတွေကို နောက်ပြန်ဆုတ်၍ အခန်းထဲသို့ပင်

ညင်သာစွာ ပြန်ဝင်လာခဲ့မိ၏။

ဂျော်နီက ဒီလိုမအိပ်ဘဲနေတာ ထူးဆန်းနေပါ၏။

သူမ ထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် ဂျော်နီက ခုလိုမအိပ်ဘဲ ထိုင်နေတာ သူမကြောင့်မှလွဲရင် အခြားဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါ။

ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ဂျော်နီက သူမကို လုံးဝ အလွတ်ပေးတော့မည့်ပုံ မပေါ်ပါ။

သူမ ဂျော်နီလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ချင်ရပါ၏။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကို ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား၍မရနိုင်အောင်ကို ကြပ်ညှပ်နေရင်း နံနက်လေးနာရီသို့ ထိုးသွားခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် မိုးကတော့ အဆက်မပြတ်ပင် သည်းထန်စွာ အငြိုးနှင့်ရွာချနေသေး၏။ သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ တွေးတောရင်း သူမ စွန့်စားချင်စိတ် ပေါက်လာပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ချစ်သူဂျိုးဇက် ခုန်ချနေကျ ဖြစ်

သော ပြတင်းပေါက်ကို သူမ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

တော်တော်မြင့်နေ၍ သူမ ခုန်မချရဲပြန်ပါ။

ခုန်မချရဲတာနဲ့ပဲတော့ မဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ သူမ ခုန်ချခဲ့လို့ ခြေထောက်တွေ တစ်ခုခုဖြစ်သွားခဲ့ပါလျှင် ချစ်သူဆီမရောက်ဘဲ ဂျော်နီရဲ့စက်ကွင်းကတောင် လွတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဟု တွေးမိ၍ပါ။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သူမအကြံတစ်ခုရသွား၏။ မကြာခင် မိုးကလည်း လင်းတော့မှာမို့ သူမ မြန်မြန် အကောင်အထည်ဖော်မှ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိကာ သူမထံတွင် ရှိသမျှအင်အားကို တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဆက်ကာ ကြိုးသဖွယ်ပြုလုပ်လိုက်ပါ၏။ ဒီပုံစံအတိုင်း တွဲလွဲမိဆင်းပါလျှင် ထိုသို့အမြင့်ပုံနှင့် အန္တရာယ်ရှိသည်ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း သူမထံမှာ ရွေးချယ်စရာအခြားလမ်းက ရှိမနေပါ။

အဝတ်တွေကိုဆက်ကာ ထုံးဗွဲ့ရလွန်း၍ ဒဏ်ရာရထားသောလက်ကောက်ဝတ်ပင်လျှင် နာကျင်သည်ထက်

၂၇၆

ဗယ်ခိုင်

နာကျင်လာကာ ပတ်တီးဖြူဖြူပေါ်တွင် သွေးစများပါ ယိုကျ
စပြုနေခဲ့ပါ၏။

ထိုသို့ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့် နောက်ဆုံးတွင်
ကြိုးက အရှည်ကြီးဖြစ်သွားရတော့မှ ခုတင်ခြေရင်းတွင်
အစကိုချည်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို ကျစေလိုက်၏။ အဆုံး
မှာ မြေပြင်နှင့် နှစ်ကိုက်မျှအကွာတွင် ရပ်တန့်သွား၍ သူမ
ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ပြီးတော့ သူမ ဘယ်တုန်းကမှမလုပ်ခဲ့ဖူးသည့်
စွန့်စားခန်းကို စတင်ပါတော့သည်။ အားလုပ်ထားရ၍ သူမ
လက်ကောက်ဝတ်တွေ နာကျင်နေရပါသော်လည်း ကြိုးစ
ကို မြဲစွာဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့ပါ၏။

ကြိုးစကို အားလုပ်ရလွန်း၍ လက်ကောက်ဝတ်မှ
သွေးများမှာ ယိုစိမ့်၍ လက်မောင်းလျှောက်စီးဆင်းကာ
သူမမျက်နှာပေါ်သို့ပင် စင်လာခဲ့ပါ၏။

ထိုသို့နာကျင်မှုဝေဒနာကို သူမ သည်းခံနိုင်ပါ
သည်။

•—•—•—•—•

သူမနုလုံးသားထဲမှာ ချစ်သူ ဂျိုးဇက်ရဲ့ပုံရိပ်က
ထင်ဟပ်နေခဲ့လို့ပါ။

ကြိုးစားမှုရဲရလဒ်အဖြစ် နောက်ဆုံးတွင် သူမ
မြေပြင်ပေါ်သို့ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်
ချိန်မှာ သူမတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများနှင့် ရွှဲနစ်၍နေခဲ့ပါပြီ။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ နာကျင်
နေသောလက်ကောက်ဝတ်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ
ဘဲ တောင်ကုန်းပြေပြေလေးအတိုင်း မရပ်မနားပြေးဆင်း
သွားခဲ့သည်မှာ ဝိညာဉ်ကလေးလွှင့်နေခဲ့သည့်တိုင်းပင်။

မိုးရေတွေ ရွှဲနစ်ပြီး အချို့နေရာတွင် ရေအိုင်လေး
များဖြစ်နေတာမို့ ခရီးက မတွင်လှပါ။ အားသွန်ပြေးနေတာ
ကြောင့် မိုးရေတို့နှင့် ရွှဲနေ၍ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ခြေ
ချော်ပြီး လဲကျပါသော်လည်း သူမ မနာကျင်ပါ။ ချက်ချင်း
ပင် ထရပ်ကာ လျှပ်ရောင်ကြောင့် တောင်ကုန်းထိပ်တွင်
ထီးထီးကြီးမြင်နေရတဲ့ The Sun သို့ အားသွန်ပြေးဆဲပါ။

ဂျော်နီက သူမပျောက်သွားမှန်းမသိသေးခင် သူမ

•—•—•—•—•

ထိုအိမ်ကို ရောက်နှင့်နေမှဖြစ်မှာလေ။ ပြေးထား ကိုရိုနာ ဟု သူမကိုယ်သူမ အားပေးလိုက်မိပါသည်။

သူမသာ အားသွန်ပြေးလာခဲ့ပေမယ့် မည်းမှောင် နေသော The Sun က သူမကို ကြိုဆိုနေခဲ့ပါ။ ပကတိ တိတ်ဆိတ်၍နေခဲ့ပါ၏။ သူမရဲ့ပန်းတိုင်ဖြစ်သော The Sun သို့ ရောက်နေပါလျက်ကယ်နှင့် သူမမှာ ဘာလုပ်၍ ဘာ ကိုင်ရမှန်း မသိနိုင်သေးပါ။

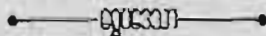
မိုးရွာထဲမှာပင် မှောင်မှောင်မည်းမည်းကြီးနှင့် မည် သူ့ကို အကူအညီတောင်းရမှန်း မသိနိုင်သေးပါ။

တစ်ချက်တစ်ချက်လေလေးက ဝေ့လိုက်သည် တွင် အသည်းထဲ စိမ့်အောင်တုန်ယင်သွားရပါသည်။

“ဂျိုးဇက်”

ဟု ရောက်တတ်ရာရာအော်ပစ်ပြီးမှ မတင့်တယ် ဘူးထင်တယ်ဟု တွေးမိကာ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဂျိုးဇက်ရယ် ရှင့်အခန်းက ဘယ်မှာလဲ။ ကျွန်မ ကို ပြတင်းတံခါးလေးဖွင့်ပြီး ကြည့်လှည့်ပါလား . . .

ဂျိုးဇက်။ ကျွန်မ ချမ်းလှပါပြီ။ ရှင် နေလို့မှကောင်းရဲ့လား။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းကြီးမှာ မိုးတွေက နားကွဲအောင် ရွာ ချနေတယ်။ ကျွန်မ ကြောက်တယ် ဂျိုးဇက်ရယ်။ ရှင် ကျွန်မကို လာခေါ်ပါလား။

“ဂျိုးဇက်”

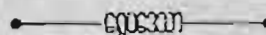
သူမ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့်ပင် နောက်တစ်ခွန်း အော်ပစ်မိတော့ အိမ်ထဲတွင် မီးရောင်မှိုန်မှိုန်လေးကို တွေ့ လိုက်ရပါသည်။

သူမ ဝမ်းသာသွားရသည်။ သူမရဲ့ချစ်သူများလား ပေါ့။

သို့သော် အနီရောင်တံခါးချပ်ကြီး ပွင့်သွားပြီး မြင် လိုက်ရသော မျက်နှာက သူမကို တအံ့တကြည်ပင် မယုံနိုင် လောက်အောင် ပြူးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“မင်း ကိုရိုနာ ဟုတ်တယ်နော်”

“ကျွန်မ ဂျိုးဇက်နဲ့တွေ့ရအောင် လာတာပါ အန်တီ”

ဟု သူမက မရှက်နိုင်၊ မစိုးရွံ့နိုင်စွာပင် ရဲရဲတင်းတင်းကြီး ပြောပစ်မိပါသည်။

သူမမှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး မဟုတ်ပါလား။ ဂျော်နီ လိုက်မလာခင် သူမ ဂျိုးဇက်နဲ့တွေ့ပြီးနေမှ ဖြစ်မှာလေ။

“ဒီလိုအချိန်မှာ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့လာတာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အလေ့အထမဟုတ်ဘူး ကိုရီနာ”

“ကျွန်မ ဂျိုးဇက်နဲ့တွေ့ပါရစေ”

“အန်တီကတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိတော့လို့ပါ။ ကျွန်မကို ဂျိုးဇက်နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါရင်”

“ဂျိုးနဲ့မင်းက ဘယ်လောက်ထိပတ်သက်မှု ရှိသလဲဆိုတာ အန်တီ မသိဘူး။ ဂျိုးက အန်တီသားပါ။ သားကို သေလမ်းတော့ အန်တီ မပို့နိုင်ဘူး”

“ရှင်”

“မင်းတို့မိသားစုရဲ့ မာယာတွေကြား အန်တီသား

— ဂျွေယော —

ကို မစတေးနိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ”

“မစွတာအဝီနံက မစွတာရုက်ကို ကြိုက်သလို ပြိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲလိုထိုးကျွေးပြီး အရင်းက ဖြတ်ခုတ်ချင်တဲ့စိတ်ရိုင်းကိုတော့ အန်တီ ရှုတ်ချတယ်။ အဝီနံရဲ့ လှည့်ကွက်တွေလား ကိုရီနာ။ မင်းနဲ့ တို့ရဲသားကို ထောင်ဖမ်းပြီး တို့သားကို သတ်ပစ်ချင်တာ ဂျော်နီလား။ အဝီနံလား”

“မဟုတ်ဘူး အန်တီ”

“သူခိုးက ကျွန်မ သူခိုးပါလို့တော့ ဘယ်အော်ပါ့မလဲ။ မင်း ပြန်ပါ ကိုရီနာ။ မင်းဟာ ဂျော်နီရဲ့သတို့သမီးမှန်း တစ်လောကလုံး သိတယ်။ ဂျိုးကို မင်းအသုံးမချပါနဲ့”

“ဂျိုးဇက်နဲ့ တွေ့ပါရစေ အန်တီ”

“တော်ပါတော့။ မင်းကြောင့် တို့သားမှာ အိပ်ရာထဲ လဲနေရပြီ။ ကံကောင်းလို့ ဒုက္ခိတမဖြစ်တာ။ ဒီလောက်ဆို တော်ပါတော့ ကိုရီနာ။ မင်း ပြန်ပါတော့”

— ဂျွေယော —

“ဂျိုးဇက်နဲ့တွေ့ပါရစေရင်။ ကျွန်မကို ယုံပါအန်တီ။
ကျွန်မကို ဂျိုးဇက်နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်မ . . .”
“ဂျိုးဇ်”

သူမစကားပင် မဆုံးလိုက်နိုင်ပဲ တံခါးမကြီးမှာ
ပိတ်သွားခဲ့ပါသည်။

မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားခဲ့ပြီမို့ သူမရင်ထဲ နာကျင်
ကြေကွဲခြင်းတွေက အတိုင်းမသိ တိုးဝင်ရောက်လာခဲ့ပါ
သည်။

မကြာခင် မိုးလင်းတော့မည်။ မိုးလင်းလာလျှင်
ဂျော်နီက သူမကို ရှာတွေ့မှာပဲ။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ခုချိန်မှာ သူမ ဘာကိုမှမရှုက်နိုင်တော့ပါ။

သိက္ခာဆိုတာလည်း မသိနိုင်သလို၊ မိန်းကလေး
ဆိုပြီး ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း မထိန်းချင်တော့ပါ။ ခုချိန် သူမ
သေသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ချစ်သူရဲနှာမည်ကို တသသ
ရွတ်ဆိုပါရစေ။

— သူ့အသံ —

“ဂျိုးဇက် . . . ဂျိုးဇက် . . . ဂျိုးဇက် . . . ဂျိုးဇက်”

သူမလည်ချောင်းတွေ ကွဲထွက်လှမတတ် အသံ
ကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

သူ့အသံ

— သူ့အသံ —

ဆေးအရှိန်ကြောင့် ဂျိုးဇက်မှာ မိုးအေးအေးနှင့်
မိုးနီးမောသွားရာမှ ဖျတ်ခနဲ နီးထလာခဲ့ပါသည်။

“ဒါ ကိုရိုနာရဲ့အသံပဲ။ ငါ အိပ်မက်မက်နေတာ
လား”

ဟု ဇေဝေဝါနှင့် အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထလိုက်
ကာ နားစွင့်လိုက်ပါသည်။

“ဂျိုးဇက်၊”

ဟု ထပ်မံကြားလိုက်ရချိန်မှာတော့ သူက
မျက်လုံးကြီးများပြူးကျယ်စိုင်းစက်သွားရကာ ပြတင်းပေါက်

•—•—•—•—•

ကို ဖွင့်၍ ငေးမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးရေထဲတွင် ဂူငူကြီး
ရပ်ကာ သူတို့အိမ်ကို မျှော်ကြည့်နေခဲ့သောပုံရိပ်ကို လျှပ်
ရောင်ကြောင့် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင် . . . ကိုရိုနာ”

ဒါ ချစ်သူမှန်းသိသိချင်းပင် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်း
လိုက်တော့ . . .

“အား”

သာမန်မဟုတ်သော ခြေထောက်ကြောင့် သူ့မှာ
သိပ်မလျှောက်နိုင်ပါ။

သို့သော် အားယူပြီး ထောင့်ထောင့်နင်းဖြင့်ပင်
တံခါးရွက်လေးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ သွားခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့
မာမီရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူ လန့်သွားရပါသည်။

“မာမီ”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ သား”

“အပြင်ခဏပါ”

“သားလိုချင်တာရှိရင် မာမီကိုပြောပါ။ သား ခြေ

•—•—•—•—•

ထောက်မှာဒဏ်ရာကြီးနဲ့ သွေးတွေပြန်စိမ့်လာရင် ခက်မယ်။ လမ်းမလျှောက်ပါနဲ့”

“သား သွားမှဖြစ်မယ် ဟာမီ”

“သား”

“သူ့ပဲ သေလိမ့်မယ် ဟာမီ။ ငိုရေတွေနဲ့ သိပ်အေးတယ်”

“သူမနဲ့သားက တစ်လဝန်းကျင်ပဲရှိပါသေးတယ်။ သားအသက်နှစ်ဆယ်ဆိုရင် ဟာမီနဲ့က နှစ်ဆယ်ပါ သား။ သားအသက် လေးဆယ်ဆိုလည်း ဟာမီရဲ့သားက ကလေးပါပဲ။ မကောင်းတဲ့လမ်းကိုတော့ ဟာမီ မပို့နိုင်ဘူး သား။ ရော့ဓား . . . ဟာမီကို အရင်သတ်သွား သား”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်ကွန်းမြညွှာက ဂျိုးဇက်၏လက်ထဲသို့ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းထည့်လိုက်ပြီး ဂျိုးဇက်ရဲ့ရှေ့မှာပင် ပိတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟာမီ”

“ဟာမီကို သတ်ပြီးရင်တော့ သားသွားချင်တဲ့

•—•—•—•—•

နေရာကို သား သွားခွင့်ရှိပါတယ်။ သတ်ပါ သား။ သူမဆီ သွားချင်နေရင် ဟာမီကို သတ်လိုက်ပါ”

ဟုပြောနေသော ဒေါ်ကွန်းမြညွှာ၏ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှလည်း အရည်တို့က ဒလဟောသွန်ကျနေရပါသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ ဘာလုပ်ရမှာတဲ့လဲ။

သူရင်ထဲမှာလည်း မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်နေခဲ့ပါသည်။

ဒီခြေထောက်က ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန်မှပို၍နာကျင်နေရသလဲ။

သူ သိပ်လေးစားချစ်ခင်ရသော ဟာမီကို ဥပေက္ခာပြုရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ သိပ်ကိုချစ်မြတ်နိုးလှပါသော သူ၏ချစ်သူ ကိုရိုနာဇောလစ်ကို ဥပေက္ခာပြုရမှာလား။

သူ နားမလည်ပါ။ သူ မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ပါ။ သူရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးမွန်းကျပ်နေရပါသည်။

ကူကယ်ရာမဲ့နေသော ချောက်ကမ်းပါးနက်ကြီးထဲ ပြတ်ကျသွားသူတစ်ဦးနယ်။ ကူကယ်ရာအကိုင်အခက်

•—•—•—•—•

ကလည်း ရှားပါးနေရပါသည်။ ထို့ကြောင့် မာမီကို မချီတင်ကဲလေး ကြည့်နေစိုက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဒေါမက်၏ အခန်းတံခါးလေးပွင့်သွားရပါသည်။

သူက ဒေါမက်ကို အကူအညီတောင်းချင်မိပါသော်လည်း ဒေါမက်က သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

သူ စိတ်ပျက်အားယုတ်စွာပင် တံခါးရွက်ကို စိတ်မသက်မသာကြီး ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ပိတ်သွားသော တံခါးရွက်ကိုမှီပြီး သူ အကြာကြီးရပ်နေမိသေး၏။

သူ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုသောအဖြေကို ရှာမတွေ့နိုင်ပါ။

မိုးရွာထဲမှာချမ်းနေမည့် သူမပုံက သူ့နှလုံးသားကို မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်စေရပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ရူးရူးမှိုက်မှိုက်ပင် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

သို့သော် ပြတင်းပေါက်နားရောက်အောင်ပင်

•—•—•—•—•

အလောလုမ်းနေရသော သူ့ခြေထောက်ကို သူ စိတ်နာမိပါသည်။ သူက မိုးရေတွေ ပက်စင်နေသော ပြတင်းပေါက်နားရောက်တော့ သူမရှိရာသို့ အရင်ဆုံးလုမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ သူမကို ဖွေချီထားပြီးဖြစ်သော ဒေါမက်ကို လျှပ်ရောင်ကြောင့် သူ အထင်းသားမြင်လိုက်ရပါသည်။

သူရင်ထဲ အလုံးကြီးကျသွားခဲ့ပါ၏။

“ကျေးဇူးပဲ မက်”

ဟုပင် ဝိုးတဝါးပြောမိသည်ထိ ဒေါမက်ကို ကျေးဇူးတင်သွားရပါသည်။

Handwritten signature

•—•—•—•—•

“ကိုရီနာ . . . ကိုရီနာ”

သတိလစ်နေသောသူမှာ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ်
ပြန်မထူးနိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့်ပင် သူက နောက်ဖေးပေါက်မှ သူမကို
မ၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူမကို မာမီတွေ့လို့မဖြစ်
ဘူး မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် သူမကို တစ်နေရာရာတွင်
ဖွတ်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့်ပင် နှစ်ထပ်မျှသော
မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်အောင် ဆင်းရသောအုတ်လှေကားကြီး

— ရှေးယူ —

ကို သုံးချက်တိတိ အားနှင့်ဆောင့်နှင်းပစ်လိုက်ပါသည်။

သည်တွင် အုတ်နံရံကြီးတစ်ချပ်မှာ အော်တိုပွင့်
သွားရပါ၏။ သည်တော့မှ သူမကို ပွေ့ချီကာ ထိုအခန်းထဲ
သို့ သယ်ဝင်လာခဲ့၏။

“ကိုရီနာ . . . ကိုရီနာ”

သူ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် မထူးနိုင်တော့သည့်
သူမက နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြူဖျော့၍နေခဲ့ပါသည်။

သူက မီးလင်းဖိုတွင် မီးမွှေးလိုက်ပြီးမှ အလင်း
ရောင်နှင့် သူမကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ သူမရဲ့လက်
ကောက်ဝတ်မှ သွေးစတို့ ညိုပုတ်နေခြင်းကို ထိတ်လန့်
ဖွယ်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူ ပျာသွားရပါသည်။

ခဏတွင်းမှာပင် ဆေးသေတ္တာနှင့် သူ ရှုပ်ယှက်
ခတ်သွားရပါတော့၏။

သူမအခြေအနေ တော်တော်ငြိမ်သွားမှ စောင်ထူ
ထူကို သူမကိုယ်ပေါ်တွင် လွှမ်းတင်ပေးကာ လျှို့ဝှက်ပေါက်

— ရှေးယူ —

၂၉၂

မယ်ခိုင်

လေးမှ ထွက်လာခဲ့တော့ မိုးစင်စင်လင်းနေခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါမှ မိုးကလည်း သူ ညတုန်းကမှ သည်း
သည်းမဲမဲရွာခဲ့သလို ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတို့ ကင်းစင်
နေရပါသည်။

သူက ညတုန်းကကိစ္စကို ဘာမှမသိခဲ့သလိုပင်
ခပ်တည်တည်နှင့်နေလိုက်ပါ၏။

သူက မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲကာ အောက်
ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့တော့ ရိုးကို မာမိနှင့်အတူ နံနက်စာပိုင်း
တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“အမြဲတမ်း မာမိတို့ထက်စောနေနဲ့တဲ့ သားက
ဒီနေ့တော့ နောက်ကျနေပါလား”

“မိုးက ထင်တာထက်ပိုသည်းတော့ အိပ်ကောင်း
တယ်လေ”

ဟု သူက ဟန်ဆောင်ကာ ပီပီရီရီဆိုလိုက်ပါ
သည်။

သူတို့သုံးယောက်လုံးမှာ နံနက်စာကို ခါတိုင်း

•—ရွှေအောင်—•

ထက် ပို၍ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေကြစဉ် . . .

“အိပ်ရေမှားစဉ်သည်ရောက်ပါတယ် သခင်မ”

ဟု တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဆိုသဖြင့် ဒေါ်ကွန်း

မြညွှာမှာ စားလက်စကို အပြီးသတ်ကာ ထသွားပါ၏။

“သူမ ဘယ်မှာရှိနေသလဲ မက်”

“လုံခြုံတဲ့နေရာတစ်ခုမှာပေါ့”

“မင်းအခန်းထဲကို ငါရောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

“အဲဒီမှာသာ သူမကို ဝှက်ထားမယ်ဆို ငါ့ထက်
မိုက်တဲ့လူ ကမ္ဘာမှာရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျေးဇူးပဲ မက်”

“မတင်ပါနဲ့။ ငါ့အတွက် ဘာမှအပန်းကြီးတာမှ
မဟုတ်တာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ မင်း
ကို ဂုဏ်ပြုချင်ရုံပဲ”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူမကိုပွေ့ချီသွားခဲ့တာလဲ”

“အလကားသက်သက် အပင်ပန်းခံပြီးမှတော့
ဘယ်သူမှမလုပ်ဘူး”

•—ရွှေအောင်—•

“သူမ ဘယ်မှာလဲ”

“အလုံခြုံဆုံးနေရာမှာပါ”

ဟုပြောပြီး စိတ်မငင်စားသလိုသာ ဒေါမက်က
နေခဲ့၍ သူရင်ထဲ အသည်းတို့ ယားသွားရပါသည်။

ဒေါမက်ကို စစ်မေးချင်ပေမယ့်လည်း အိမ်ရှေ့
ဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော ရှည်သံကြောင့် သူရော
ဒေါမက်ပါ ထွက်ခဲ့ကြစဉ် လုံးဝမျှော်လင့်မထားဘူးတဲ့
ရောက်ခဲ့သော ဧည့်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဂျော်နီဖောလစ်ပါလား”

ဂျော်နီဖောလစ် ဘာကြောင့်ရောက်လာတယ် ဆို
တာ သူရော ဒေါမက်ပါ သိပြီးသားမို့ စိတ်ထဲတွင် ကိုယ်စီ
ပြင်ဆင်နေမိပါသည်။

“ဂျိုးဇက် . . . ဘယ်မှာလဲ ကိုရီနာ”

ဟု သူ့ကိုမျက်လုံးရဲရဲနှင့်ကြည့်ပြီး မေးခဲ့ပေမယ့်
သူ့ရှေ့တွင် မာမီက မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ . . .

“မင်း သိပ်ရှိုင်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလား ဂျော်နီ

•—•—•—•—•

ဖောလစ်”

“အဲဒါဆို ပြော . . . ကိုရီနာ ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒါ The Moon ကိစ္စပဲ။ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“မဆိုင်ရင် ခြေထောက်အညောင်းခံပြီး ဒီအိမ်ကို
မလာခဲ့ဘူး။ မစွဲကွန်းမြညှာ”

“မင်းမှာ ဘာအထောက်အထားရှိလို့ အဲလို ပြော
နိုင်တာလဲ”

“သူ့ခြေထောက်က သက်သေပဲလေ။ သူ The
Moon ကို ကျူးကျော်လာလို့ ဒီသေနတ်နဲ့ဆုံးမထားတာ”

ဟု မော်ကြားကြားဆိုလိုက်သည်တွင် ဒေါမက်မှာ
ဒေါပွသွားရကာ နံရံတွင်ရှိသော သေနတ်ကို ဆွဲဖြတ်လိုက်
ပြီး ဂျော်နီရီနားထင်ကို ဖျတ်ခနဲချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

“တိရစ္ဆာန်သတ်ရတာနဲ့ လူသတ်ရတာ အရသာ
က ဘယ်လိုကွာမလဲ မသိဘူးနော်”

“ဟေ့ကောင် ဒေါမက် မင်းလက်ထဲက သေနတ်
ကို ချလိုက်စမ်း”

•—•—•—•—•

“ဒယ်ဒီပြောစကားတောင် နာခံခဲ့ဖူးတာမဟုတ်တဲ့ ဒေါမက်က ဂျော်နီ မင်းစကားကို ငါက ဘာကြောင့်နားထောင်ရမှာလဲ”

“မင်း ဘာကြောင့်ရိုင်းစိုင်းရသလဲ ဒေါမက်”

“ငါက ချိန်ရွယ်ရုံတင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဂျိုးကို ပစ်ထည့်ခဲ့တယ်။ ပိုင်နက်ကျူးကျော်ရင် ဒီလိုပစ်ကြေးသာ ဆို မင်း ဘဝကူးသွားတာကြာပြီ ဂျော်နီ။ ဂျိုးက မင်းတို့အိမ်ကို ကျူးကျော်ရုံတင်ပဲ။ မင်းက မာဖိုကိုလည်း ရိုင်းပြသလို ဂျိုးကိုလည်း စွပ်စွဲနေတယ်။ ဂျိုးက ခြေထောက်ဆိုရင် အမှုကြီးတဲ့မင်းက နားထင်မဖြစ်သင့်ဘူးလား”

“ကိုရိုနာက မင်းတို့ဆီမှာ မရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“မင်းသဘောက ငါတို့မိသားစုကို စွပ်စွဲချင်နေတယ်”

ဟု အပြန်အလှန်ပြောနေကြခြင်းကို ဒေါ်ကွန်းမြညာမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့စွာပင် . . .

“အမှန်ပြောရရင် တို့တွေက မင်းတို့ The Moon ကို သိပ်ပတ်သက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ The Moon က တို့တွေကို လာလာပတ်သက်နေတယ်။ မိန်းကလေးက ညကြီးသန်းခေါင် လာအော်ရတာမှန်းမသိ မောင်းထုတ်လည်း မပြန်နဲ့ တကယ်ကို သိက္ခာမရှိတဲ့အိမ်ကပဲ။ မိန်းကလေးကသာ သိက္ခာမရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အရေးပိုင်မင်း အရေခြုံနေတဲ့လူကလည်း မနက်စောစောစီးစီးမှာ သူများအိမ်ကို ကျက်သရေမရှိ မင်္ဂလာမရှိနဲ့”

“တောက်၊ ခင်ဗျား မှတ်ထားပါ မစ္စကွန်းမြညာ”

ဟု အားလုံးကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး ထွက်သွားသော ဂျော်နီကို ဒေါမက်က . . .

“ဂျော်နီရဲ့စိတ်ကို အခြေခံပြောရရင်တော့ မကြာခင် ကြီးကျယ်မှုကြီးစတော့မယ်။ သူ သိပ်ဒေါသဖြစ်သွားပြီ”

ဟူသော ဒေါမက်ရဲ့စကားကို သူက လုံးဝအရေးမစိုက်ပါဘဲ ကိုရိုနာ ဘယ်မှာလဲဆိုတာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ပါသည်။

“ဒဏ်ရာသက်သာလား ကိုရီနာ”

“ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“မင်း The Moon က ထွက်ခဲ့စဉ်က ဘယ်ကို
လာခဲ့သလဲ”

“The Sun ကိုပါ”

“The Sun ကိုလာမှတော့ The Sun ကို
ရောက်နေမှာပေါ့”

“ကျွန်မကို မစွဲကွန်းမြညှာက မောင်းထုတ်တော့
ကျွန်မ ပြန်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ မိုးရေထဲမှာ။ ကျွန်

•—•—•—•—•

တာတွေ ဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူး”

“သိတော့လည်းဘာထူးမှာမို့လဲ။ လိုရင်းအဓိပ္ပာယ်
က မင်း ရော်နီနားက ခွာချင်တယ်။ ဂျိုးဇက်နဲ့ပဲ နေချင်
တယ်။ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ဘုတောတောကြီးပင် မေးကာ . . .

“အခု မင်း The Sun မှာ ရောက်နေပြီ။ ရော်နီ
နားမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကဲ . . . ဒါဆို ရပြီမဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ဂျိုးဇက်ကို တွေ့ချင်တယ်”

“ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မရသေးဘူး။ မင်းရဲ့
ဒဏ်ရာကောင်းအောင် ကုရမယ်။ ပြီးတော့ ဂျိုးဇက်ရဲ့
ဒဏ်ရာကောင်းဖို့လည်း နောက်နှစ်ရက်လောက် လိုသေး
တယ်။ အားလုံးကောင်းမှ မင်းတို့ကို ပေးတွေ့နိုင်မယ်။
ဪ . . . ဒါနဲ့ မင်းရဲ့လက်က ဘာဖြစ်ထားတာလဲ။ သွေး
ကြောအချို့ ပြတ်နေတယ်”

“စားနဲ့လှီးဖြတ်ထားတာ”

“ရော်နီလုပ်ထားတာလား။ ဒီကောင် တော်တော်

•—•—•—•—•

ရက်စက်တာပဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရက်စက်ထားတာပါ”

“ဘာ . . . ဒါ မင်းဟာမင်းလုပ်ထားတာ ဟုတ်လား။ မင်း ရူးသွားပြီလား ကိုရီနာ။ ဒါ သေတတ်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“သိလို့လုပ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်မ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် အခုချိန် ဂျော်နီရဲ့မယားဖြစ်နေပြီ”

“အဲလောက်ကြီးလုပ်စရာလားကွာ”

“မသိဘူး။ ဂျိုးဇက်နဲ့ ဝေးရမှာထက်စာရင် ကျွန်မ ဘယ်အရာကိုမှ မကြောက်တော့ဘူး။ ဘာလုပ်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မလုပ်မှာပဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ စံပဲ။ ငါ တကယ် အံ့သြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မင်းစွန့်စားပြီး အိမ်က ဆင်းပြေးလာရောပေါ့”

“ဂျိုးဇက်မှ ကျွန်မဆီမလာတာ။ ကျွန်မက ဂျိုးဇက်ဆီ လာရမှာပေါ့။ သူ့ဒဏ်ရာက တော်တော်ဆိုးလားဟင်”

•—•—•—•—•

အတ္ထာရီထဲကသံပွင့်ကြွသံ

၃၀၁

“သူ့ဒဏ်ရာဆိုးတယ် မဆိုးဘူးဆိုတာထက် မင်း ဒဏ်ရာက သူ့ထက်ပိုဆိုးနေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ဂရုစိုက်သင့်တယ်”

“ကျွန်မ ဂျိုးဇက်နဲ့တွေ့ချင်တယ် ဒေါမက်”

“တွေ့ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့မဟုတ်ဘူး။ မာမီရိပ်မိသွားရင် မင်း မောင်းထုတ်ခံရမယ်။ မာမီက The Moon ဆို ကြည်တာမဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ပိုဆိုးသွားပြီ။ မုန်းကိုမုန်းသွားတော့တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါမက်”

“ကျေးဇူးတင်ရင် ဒါ စားလိုက်ဦး။ ငါ့အထင်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် သည်ထက်ပိုစွန့်စားရတော့မယ်။ စားပါ အားရှိအောင်စား ဒါမှ အားရှိမှာ”

ဟုဆိုတော့ ဆာလောင်နေသူ သူမမှာ ခေါင်းမဖော်စတမ်း စားနေခဲ့သည်ကို ဒေါမက်မှာ ကရုဏာပေါင်းများစွာတို့နှင့် ငေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဆံပင်လိမ်ရွေရွေလေးများ ကပိုကရိုကျနေသော

•—•—•—•—•

သူမက ညပ်ပတ်နေရင်လည်း လှနေနိုင်ပါသည်။ သူ့ရင်
တွေ ခုန်ချင်မိပေမယ့်လည်း ရင်ခုန်သံတွေကို ချုပ်တည်း
ထားခဲ့ရပါသည်။

ဂျိုးဇက်လောက် သူမအပေါ် သူ မချစ်နိုင်သူ
မို့လေ။

၇၀၂

•—•—•—•—•

“ဂျိုးဇက်”

“ကိုရိုနာ”

ကတိပေးထားသောနေ့မှာပဲ ဂျိုးဇက်နှင့် ကိုရိုနာ
ကို တွေ့ပေးလိုက်ရာ ထိုချစ်သူနှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံမှုမှာ သူ
ရင်ထဲကို လှုပ်ခတ်သွားခဲ့ရပါသည်။

“ကိုရိုနာ”

“ဂျိုးဇက် ရှင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“မင်းကို အခုလိုတွေ့ရတာကို သိပ်ပျော်တယ်
ကိုရိုနာ”

•—•—•—•—•

ချစ်သူနှစ်ဦး အလွမ်းသယ်နေကြခြင်းကို သူက ရင်ထဲမှာ စူးနစ်နေအောင် ခံစားပြီးမှ ဘာမှမဖြစ်သလို လူကြမ်းကြီးအသွင်ဆောင်ပြီး . . .

“ဒီလောက်ဆိုတော်ပြီကွာ။ မင်းတို့ မရှက်ပေမယ့် ငါ ရှက်တယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မက်”

“ကျေးဇူးက အရေးမကြီးဘူး။ စစ်တပ်ကြီး ဆုတ်ခွာသွားပြီဆိုတဲ့သတင်းက ငါတို့ကို ခေါင်းပြတ်သွားစေနိုင်တယ်”

“ဘယ်လို”

“ငါတို့စစ်တပ်ဆုတ်ခွာသွားပြီ။ အိန္ဒိယဘက်က ဝင်မယ်ထင်တယ်။ အနောက်နယ်စပ်ဘက် ရောက်နေပြီလို့ သတင်းရတယ်။ မကြာခင် ငါတို့လည်းပြန်ပြေးရတော့မယ်။ အဲတော့ မင်း မှန်မှန်ကန်ကန်နဲ့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ပါ ဂျိုး”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မက်”

— သွေးသား —

“မာမီက သူမကို လုံးဝမှန်းနေတယ်။ အဲတော့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ပြီးတော့ သူမက The Moon ကိုပြန်ဖို့ စိတ်ကူးလည်း ရှိပုံမပေါ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲတွေ့မနေနဲ့ ဒီညနေပဲ ဒယ်ဒီ ပြန်ရောက်မယ်။ မာမီကို အရေးကြီးပစ္စည်းတွေ သိမ်းခိုင်းပုံ အရဆို ငါတို့ကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားဖို့နဲ့တူတယ်။ မင်း ဘာလုပ်မလဲ ဂျိုး”

“ကိုရိုနာကိုလည်း ခေါ်သွားမယ်”

“အဲလောက်လွယ်ရင် ငါ မင်းကို ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး မေးပါ့မလား။ မင်း စဉ်းစား ဂျိုး။ ဒယ်ဒီက The Moon ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ။ မာမီက The Moon ကို ခုဆို ဘယ်လောက်ထိမှန်းထားသလဲ။ မင်းအထပ်ထပ်စဉ်းစားပါ။ မစဉ်းစားဘဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရင်တော့ ကိုရိုနာရဲ့မရှုရေးက တော်တော် မလွယ်တဲ့အခြေအနေပဲ”

ဟု ဒေါ်မက်က ထောက်လိုက်သည်တွင် သူမှာ

— သွေးသား —

ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

ဂျိုး ဘာကိုတွေ့နေသလဲ သူ မသိပါ။ ဂျိုးက မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ပြီး တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်စဉ်းစားနေခဲ့ပေမယ့် ဂျိုးရဲဘေးမှ ကိုရိုနာကတော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဂျိုး ဆုံးဖြတ်သမျှ နာခံမည့်သူမျိုးအသွင်ရယ်ပါ။

သူ ထိုတဒဂ်အတွင်းမှာပင် ဂျိုးကို အားကျသွားရပါသည်။

ဂျိုးဟာ လူ့ဖြစ်ရတာတန်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ အနည်းဆုံးတော့ သူ့ထက်ကောင်းတဲ့ဘဝကို ဂျိုးက ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့ပြီလေ။

ဂျိုးရဲဘေးမှာ လှပပြီး ဂျိုးကို သိပ်ယုံကြည်အားကိုးသည့် ကိုရိုနာရှိနေမှတော့ ဂျိုးဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဘဝကို ရရှိပြီပေါ့။

သူက ငယ်ငယ်တည်းက ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့သူပါ။ ဒါကြောင့်ပင် ဂျိုးလို ခဲကျောက်တံကို မရွေးဘဲ သေနတ်ကို ရွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

—•—

ဘယ်သူထင်မှတ်လိမ့်မလဲ။ ခဲကျောက်တံကို ရွေးခဲ့တဲ့ဂျိုးကပဲ အရင်ဆုံးယောက်ျားကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူက ထင်မှတ်ခဲ့မှာတဲ့လဲ။

သူ ဂျိုးကို အားကျမိပါသည်။

ဒါကြောင့်လဲ သူ ကူညီခဲ့သည်ပေါ့။

ပြီးတော့ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့သတ္တိခဲမလေးကိုရိုနာ၊ သေမှာ ရှင်မှာကို အရေးမစိုက်ဘဲ ခွန်စားတဲ့ ကိုရိုနာကိုလည်း သူ ချီးကျူးမိပါ၏။

ဂျိုးကို သိပ်ချစ်သော ကိုရိုနာ၏အချစ်များကြောင့် ကိုရိုနာအပေါ် မရိုးမသားဖြစ်မိတဲ့ သူ့စိတ်ကို သူ့အပြစ်တင်မိပါသည်။

သူက အကောင်းဆုံးကူညီပေးသူပဲ ဖြစ်သင့်တယ် မဟုတ်လား။ တံတိုင်းများလွန်းတဲ့ ထိုချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ သူက ဆူးငြောင့်ခလုတ်မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

သူသာ ဆူးငြောင့်ခလုတ်လုပ်ခဲ့ပါလျှင် ထိုချစ်သူနှစ်ဦး ကြေကွဲခံစားရလိမ့်မည်။

—•—

နှစ်ဖက်အိမ်ရဲ့ တင်းထန်သောအခြေအနေများ
အကြားတွင် ထိုနှစ်ယောက် ဘယ်လိုများ ရှေ့ဆက်ကြမှာ
ပါလိမ့်။ သူ စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ဉာဏ်ကြီးရှင် ဂျိုးကရော
ဘယ်လိုများ ဆုံးဖြတ်မှာပါလိမ့်။

သူကရော ဘယ်လိုကဏ္ဍကပါဝင်ရမှာပါလဲ။ ထိုင်
ကြည့်နေရုံပဲလား။ သူသာ ထိုင်ကြည့်နေခဲ့ပါလျှင် ခုချိန်မှာ
ကိုရိုနာကို ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် မပြင်ရကော့ဘူးဟု ထင်ပါ
သည်။

မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ပတ်သက်မိရာမှ ဆက်ပြီး ပတ်
သက်ပြန်တော့မည် ထင်ပါရဲ့။

ပတ်သက်ချင်ပါသည်။

သူထပ်ပြီးပတ်သက်ချင်ပါသေးသည်။

“ကိုရိုနာ”

“ရှိတယ် ဂျိုးဇက်”

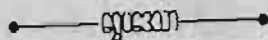
ဟုဆိုကာ မှောင်ရိပ်လေးထဲတွင် တိတ်တဆိတ်
ပုန်းခိုနေသော ကိုရိုနာက တီးတိုးအသံပြုလာပါသည်။

“ရှင် ဒီနေ့ဘာလို့ပျောက်နေတာလဲ။ ကျွန်မ တစ်
ချိန်လုံး မျှော်နေတာ”

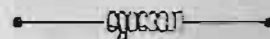
“နိုင်ငံရေးအခြေအနေမကောင်းဘူး ကိုရိုနာ။
ကိုယ်ကို ပြန်ပြေးရလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

“ကိုယ်တို့ကို ဒယ်ဒီကခေါ်နေပြီ။ ကိုယ်တို့ မနက်
 ဖြန်ပဲ သွားကြရလိမ့်မယ်”
 “ဟင်”
 မစိုးရိပ်ပါနဲ့။ ကိုယ် မင်းကိုခေါ်သွားမှာပါ”
 “မစ္စကွန်းမြညှာက လက်ခံပျံ့မလား”
 “ဂျော်နီလည်း ပြေးမယ်နဲ့တူတယ်”
 “ဒုက္ခပဲ။ The Moon မှာ သရဖူရယ်၊ တုတ်တံ
 ရယ် ကျန်ရစ်နေသေးတယ်”
 ဟု ဆွဲကြိုးလေးနှင့် သူမက ဆိုလျှင် သူက ပြုံး
 ကာ “ကိုယ်တို့ သွားမိုးကြတာပေါ့”
 ဟု အကြံပြုလိုက်သည်တွင် သူမပါ ပြုံးလိုက်မိပါ
 သည်။
 “မင်း ကိုယ့်နောက်ကိုလိုက်မှာ မဟုတ်လား”
 “ရှင်သာအနားမှာရှိနေရင် ဘယ်နေရာမဆို ရ
 တယ်”
 “လူသူမရှိတဲ့တောနက်ထဲမှာဆိုရင်ရော”

“ရှင်ရှိနေရင် ရတယ်”
 “မကြောက်ဘူးလား”
 “ရှင်မရှိတဲ့နေ့ရက်တွေကသာ ကျွန်မကို ချောက်
 ချားစေတာပါ”
 “ကိုယ်က မင်းကို ပစ်သွားမယ်ဆိုရင်ရော”
 “ကျွန်မ သေပစ်လိုက်မယ်”
 “ဟင်”
 “ရှင်က ကျွန်မကိုပစ်သွားမလို့လား”
 “ကိုယ့်လက်ကို မင်းဖမ်းထားလိုက်။ ကိုယ် မင်း
 လက်ကို ဘယ်တော့မှ လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”
 “ရှင်တို့အိမ်က ဆူညံနေသလိုပဲနော်”
 “အင်း . . . ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းနေကြတယ်
 ထင်တယ်”
 “ရှင်ရော မသိမ်းဘူးလား”
 “ကိုယ်သိမ်းစရာက မင်းနဲ့ခဲကျောက်တံပဲ ရှိတယ်”
 ဟု သူက ပြောလိုက်လျှင် သူမမှာ ဖျော်ရွှင်သွား

“အဲဒီမိန်းကလေးကို ခေါ်မယ်ဆိုရင် မာမီမလိုက်
နိုင်ဘူး သား။ မင်းဒယ်ဒီနဲ့ မစွတာအပီနဲ့တို့၊ ဂျော်နီတို့
ပြဿနာဖြစ်ကြမှာကို မာမီ မကြည့်နိုင်ဘူး။ ငါ့သားလေးက
ပဲ ထိခိုက်နာကျင်နေရလိမ့်မယ်။ မာမီ မခံစားနိုင်ဘူး”

“မာမီ”

“စိတ်လျော့ပါ သားရယ်။ လောကမှာ ကိုရိုနာ
ထက်သာတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးပါ။ မဖြစ်ဘူး . .
မဖြစ်ဘူး။ ဒါလင့်ကို သွားပြောမှပဲ။ ဒီညတွင်းချင်းပဲ တို့
မသားစု ထွက်ခွာရအောင်”

ဟုဆိုကာ အပေါ်ထပ်သို့တက်မည်အပြုတွင်
အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော ဒယ်ဒီကြောင့် မာမီမှာ ပြန်
ရပ်တန့်နေခဲ့ပါသည်။

“ဒါလင်”

“အရေးကြီးတာကို ယူပြီး တစ်နာရီအတွင်း ထွက်
ခွာကြမယ်”

“ရှင်”

•—•—•—•—•

“ဒီတစ်ညသာ ဒီမှာဆက်အိပ်မယ်ဆိုရင် တို့
မိသားစုတစ်ရပ်လုံး မိုင်းစာမိကုန်မယ်။ ဒေါမက်ရော”

“သူ အခန်းထဲမှာပါ”

“ကဲ . . . အားလုံးပြင်ကြ။ တစ်နာရီအတွင်းထွက်
မယ်”

ဟုပြောနေခိုက် တစ်ဖက်မှ လေယာဉ်တောင်ပံ
ခတ်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ . . .

“ဟော . . . The Moon မိသားစုတော့ တို့တွေ
ထက် အရင်ပြီးပြီ”

ဟုဆိုကာ အပေါ်တက်သွားသော ဒယ်ဒီနောက်
မာမီပါပြန်ပြေးတက်သွားရာ သူ့မှာ ဘာလုပ်၍လုပ်ရမှန်း
မသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

မာမီက သူ့ကိုခြိမ်းခြောက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်
တကယ်ပြောနေတာလားဆိုတာ ဝေခွဲမတတ်ပါ။

သို့သော် သူရင်ထဲမှာတော့ ခိုင်မာနေခဲ့ပါသည်။
သူ ဘယ်တော့မှ ကိုရိုနာကို မခွဲသွားဘူးဟု။

•—•—•—•—•

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“မင်း မရှက်ဘူးလား။ သားရှင်က မင်းကို ဒီလောက်ထိငြင်းဆိုနေတာ မင်း မရှက်ဘူးလား။ မင်းဟာ မျက်နှာပြောင်တိုက်လှချည်လား . . . ဟမ်။ မှတ်ထား မိန်းကလေး မင်းလိုအဆင့်နဲ့ငါ့သားကို သဘောမတူနိုင်ဘူး။ မင်း သွားပါ မိန်းကလေး။ မင်းကြောင့် တို့မိသားစုမှာ ပဋိပက္ခများရတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ မိခင်ကိုတစ်ကြိမ်မှ ပြန်မပြောဖူးတဲ့ကျိုးက အတိုက်အခံလုပ်တယ်။ မင်းကြောင့် အဲဒါအားလုံး မင်း မွေ့ကုန်လို့ဖြစ်ရတာ။ မင်းနဲ့ပတ်သက် ခင်တုန်းကဆို ကျိုးမှာ ဘာဒဏ်ရာမှမရှိဘူး။ တို့မိသားစု အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ။ မင်းက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ . . . ဟမ်”

“ဟမ်”

“မင်းအဆင့်က နိမ့်လှချည်လား။ မှတ်ထား မိန်းကလေး မင်းကို တို့ လုံးဝခေါ်မသွားနိုင်ဘူး။ တို့က မိသားစုကို အေးချမ်းစေချင်တာ။ မင်းက ပြဿနာအိုးပဲ။

•—ရွှေသီတာ—•

မင်းပါသွားရင် ဟိုမှာရော ဂျော်နီနဲ့မတွေ့တော့ဘူးလား။ အဲဒီ မိသားစုက တို့မိသားစုကို အပျားကြီးတိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်။ တို့ရဲ့ မစ္စတာဂျက်ဖာလီကို လုံးဝထိခိုက်မခံစေဘူး”

ဟု ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောလိုက်လျှင် . . .

“တောင်းပန်ပါတယ် . . . အန်တီ။ အဲဒီလို မတွေ့ လိုက်မိဘူး။ ဂျော်နီနဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မေ့သွားမိတယ်။ တောင်းပန် ပါတယ်”

“ကိုရိုနာ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်တယ် ကျိုးဇော်။ ကျွန်မကြောင့် ရှင် တစ်ခုခုဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရင်ကွဲခံပါ့မယ်။ ရှင့်ကို မထိခိုက်စေဘူး ကျိုးဇော်။ ရှင် သွားပါ။ ရှင့်မိသားစုနဲ့ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆန္ဒပြုနေပါ့မယ်”

“ကိုရိုနာ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်တယ်”

ဟုသာ နောက်ဆုံးဆိုပြီး ထွက်ပြေးသွားသော ကိုရိုနာကြောင့် သူရင်တွေ နာကျင်ရပါသည်။

•—ရွှေသီတာ—•

“မာမီ”

“သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ။ သူ အဲဒီလို
စောစောတည်းက သဘောပေါက်သင့်တာ”

“သူမ မပါရင် သားလည်း မလိုက်နိုင်ဘူး မာမီ”

“ဂျိုး”

သူမရဲ့ခေါ်သံက သိပ်ကိုနောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။

ခိုင်မာသောမျက်လုံးများနှင့် ဂျိုးဇက်မှာ ကိုရိုနာ

ထွက်သွားရာဘက်သို့ ပြေးလိုက်သွားခဲ့၏။

“ဂျိုး”

လည်ချောင်းကွဲလှမတတ် အော်ခေါ်ပေမယ့်

လည်း ဂျိုးက ပြန်ထူးမလာတော့ပါ။

သူမမှာ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ပြေးနေမိရင်း လူ
သူ ကင်းခဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသော The Moon သို့
ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

သူမ သတိရသွားမိသည်။

ဂျိုးဇက်ပေးထားသော သရဖူ၊ တုတ်တံနှင့် ပန်းချီ
ကားလေးတစ်ချပ်ကိုပေါ့။

စီးကျနေသော သူမ၏မျက်ရည်များကို သုတ်
လိုက်ပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာရပါ၏။

ပြီးနောက် ခမ်းနားလှသောလှေကားကြီးအတိုင်း

ပြေးတက်ကာ သူမ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ကဏ္ဍိ
ကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင် . . . ကဏ္ဍိ”

“ဟင် . . . သခင်မလေး”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟုမေးလည်းမေးကာ ကဏ္ဍိရဲလက်ထဲမှာ သူမ၏
ပန်းချီကားလေးကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒါယူတာ။ ကဏ္ဍိက သခင်မလေးကို သိပ်ချစ်
တယ်။ အလွမ်းပြေကြည့်ရအောင်လို့ပါ”

ဟု ကဏ္ဍိက မျက်ရည်တွေနှင့် ပြောလျှင် သူမ
က ကဏ္ဍိကို မျက်ရည်ဥများနှင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

ပန်းချီကားထဲမှ လည်ဆွဲလေးနှင့် သူမကတော့
ခုထိ ပြုံးနိုင်ဆဲပင်။

“သခင်မလေး . . . ဒီအိမ်က မြန်မြန်ပြေးပါတော့”

“မင်းရော”

“ကဏ္ဍိလည်း ပြေးတော့မယ်။ ကဏ္ဍိကို ဒါလေး

•—•—•—•—•

ပေးနိုင်မလားဟင်”

လို့ပြောလိုက်စဉ်မှာ သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်
ပါသည်။

ကဏ္ဍိမှာ ပျော်သွားရပြီး . . .

“ဒါနဲ့ သခင်မလေးက သခင်ဂျိုးဝက်နဲ့ ပြေးမှာ
လား”

သူမကိုစိတ်ပူနေသေးပုံရသည့် ကဏ္ဍိရဲစေတနာ
ကို အသိအမှတ်ပြုသောအနေဖြင့် ရင်နာပေမယ့်လည်း
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ပန်းချီကားလေးကို ကိုင်ကာ
ထွက်သွားသော ကဏ္ဍိကို သူမငေးကြည့်နေမိရင်း ဝမ်း
နည်းလာရပါသည်။

ကဏ္ဍိက ဘယ်ထွက်သွားမှာလဲ။ သူမကရော
ဘယ်မှာပြေးပုန်းရမှာလဲ။

သူမအတွက် နေရာနေရာက ရှိလို့လား။

သူမ ဝမ်းနည်းခံစားနေရပါသည်။

သို့သော် သရဖူနှင့်တုတ်တံကို အိတ်ကလေးထဲ

•—•—•—•—•

၃၂၄

မယ်နိုင်

ထည့်လိုက်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေသာ သူမနားမှာရှိနေရင် ဂျိုး
ဇက်ရှိနေတာပဲပေါ့ဟု ယူဆပြီး သူမနှင့်အတော်ကြာ အိပ်
ခဲ့ဖူးသော အိပ်ရာကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့
သည်မှာတော့ မထင်မှတ်ထားပါပဲ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးတွင်
ဂျော်နီနှင့်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဂျော်နီ”

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ အိမ်သားတွေ ထွက်သွားကြ
ရင် မင်းပေါ်လာမှာပဲ။ ဒါကြောင့် ငါ ပြန်ကွေ့လာခဲ့တာ”

“ရှင်”

“မင်းကို ငါ ဒီအတိုင်းလွှတ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်
သလား။ မှတ်ထား ကိုရိုနာ။ မင်းကို ငါမပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရရင်
တောင် တခြားလူလည်း မပိုင်ဆိုင်စေရဘူး”

“ဂျော်နီ”

“ဒါပေမဲ့ အခု မင်းကို ငါပိုင်သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ ကိုရိုနာ၏လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး

—ရွှေသော—

ထုတ်လာခဲ့ရာ . . .

“ဂျော်နီ . . . လွှတ်ပါ”

ဂျော်နီက မလွှတ်ပါ။ သို့သော် . . .

“ဗုန်း”

ရုညသောပေါက်ကွဲသံကြီးက အိမ်ထဲမှ ထွက်
ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“ခွေးသူတောင်းစား ဘယ်တုန်းက ငါ့အိမ်ထဲမှာ
မိုင်းလာထောင်သွားကြသလဲ”

ဒေါသဖြစ်နေသော ဂျော်နီမှာ အလိုလိုနေရင်း
သူမလက်ကို လွှတ်မိသွားပါသည်။

လက်က အနှောင်အဖွဲ့က လွှတ်သွားပေမယ့်
လက်နက်ခွဲတဲ့ ထိုအသံကျယ်ကြီးကြောင့် သူမမှာ ငုတ်
တုတ်ကလေးပင် ထိုင်နေရာမှ မရွေ့မိပါသေးချေ။

သို့သော် သူမလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည့် လက်
တစ်စုံကြောင့် . . .

“ဟင် . . . ဂျိုးဇက်”

—ရွှေသော—

“မင်းကိုလာခေါ်တာ”

“အန်တီက . . .”

“အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးကြမယ်။ ကိုယ်တို့ကို လက်မခံနိုင်တဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ်တို့ မနေသင့်ဘူး”

ဟု သူက ခိုင်မာစွာပြောလိုက်လျှင် သူမက အားပါးတရပြုံးလိုက်မိပါသည်။

သူမမှာ အင်အားတွေရှိနေပါပြီ။

ဒါအချစ်ကပေးတဲ့ ခွန်အားတွေပေါ့။

ချစ်သူလက်ကို မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး ချစ်သူခေါ်ရာ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့စဉ်တွင် . . .

“ကိုရီနာ”

ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည့်ဂျော်နီအသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

သို့သော် သူမက ဂျိုးဇက်ရဲ့လက်ကိုဆွဲကိုင်ထား ပြီးပြီလေ။

“ကိုရီနာ . . . ငါ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့”

•—•—•—•—•

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

“ငါ့မြတ်နိုးတဲ့ပန်းကို တစ်ပါးသူခေါင်းမှာ မမြင်ချင် ဘူး။ မင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သတ်မယ် ကိုရီနာ”

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

အသက်လူပြီးပြေးနေရတာဆိုပေမယ့် သူမ ပျော် ရှင်နေမိပါသည်။

ဂျော်နီကလည်း သူမတို့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ ပင် လိုက်၍ ပစ်ခတ်ဆဲပါ။

ထိုအချိန်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ . . .

“ဗုန်း”

ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ဒုတိယအကြိမ်ကြားလိုက်ရ တာပါ။

သူနဲ့သူမမှာ မြင်နေရသော The Sun ကို ခေတ္တ မျှ ကြောင်စင်းကြည့်နေခိုက် . . .

“ဒိုင်း”

“အား”

•—•—•—•—•

“ဂျိုးဇက်”

ဂျိုးဇက်မှာ လဲကျသွားခဲ့ရပါသည်။

မှန်ပါသည်။ ထိုသေနတ်သံက ဂျိုးဇက် ပေါင်ကို

ထိမှန်သွားသောကြောင့်ပါ။

“ပြေးလေ . . . ဘယ်အထိပြေးနိုင်ဦးမှာလဲ”

ဟုဆိုကာ တိုးလာသောဂျော်နီကြောင့် သူမမှာ

ဂျိုးဇက်ကိုတွဲကာ ပြေးနိုင်သလောက် ပြေးပါသေး၏။

“ဂျိုး . . . ဂျိုး”

တစ်ဖက်မှ အော်သံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မာမီနှင့်အတူ ဒေါမက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သူရင်ထဲ ထိခိုက်နာကျင်သွားရပါသည်။ ဒေါမက်နှင့် မာမီ၏နောက်တွင် တောင်ပံခတ်နေသောယာဉ်ကြီးကလည်း သူ့ကို လှောင်ပြောင်သလိုကြည့်နေခဲ့၏။

သို့သော် ဂျော်နီကတော့ သူ့ကိုသေနတ်ဖြင့် ရိုက်ရွယ်ထားပေါ့။

“သိပ်သနားစရာကောင်းပါလား ဂျိုးဇက်။ မင်း

•—•—•—•—•

မကြာခင် ငါ့လက်ထဲမှာ သေရဲတော့မယ်။

မင်းသေရင် ကိုရိုနာက ငါ့မယားဖြစ်မယ်။ မင်းကို မင်းတို့မိသားစုက စွန့်ခွာသွားတော့မှာ။ မသွားလို့ မရဘူးလေ။ မကြာခင် မင်းတို့ The Sun က အုတ်ပုံကြီးဖြစ်တော့မှာပဲ”

“ဂျော်နီ . . . မင်း ဂျိုးကိုမပစ်ရဘူး”

ဟုဆိုကာ ဂျိုးဇက်ရှေ့တွင် သူမ ပိတ်ရင်ပေးလိုက်ပါသည်။

သို့သော် ဂျော်နီက ဟားတိုက်ရယ်မောပစ်လိုက်၏။

“ဘယ်ပြေးဦးမလို့လဲ။ မင်းတို့မှာ ပြေးစရာမြေမရှိတော့ဘူး။ မင်းတို့ရဲ့ပြေးလမ်းမှာ ချောက်ကမ်းပါးနက်ကြီးပဲရှိတော့တယ်။ ဘယ်ပြေးဦးမှာလဲ”

ဟုမှန်းတီးဖွယ် မထိမဲ့မြင်နှင့်ပြောကာ တိုးကပ်လာသော ဂျော်နီရဲ့ခြေလှမ်းများကြောင့် သူမရော ဂျိုးဇက်ပါ တစ်ယောက်၏လက်များကိုတစ်ယောက်က တင်းကြပ်စွာ

•—•—•—•—•

ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဂျိုးဇက် . . . ကျွန်မ ဂျော်နီနောက်မလိုက်ဘူး”

“ကိုယ် မင်းကို အဆုံးစွန်ထိ ကာကွယ်ပါ့မယ်

ကိုရီနာ”

“ဂျိုးဇက် ရှင်ကို ကျွန်မ မခွဲနိုင်ဘူး။ သေရမယ်

ဆိုရင်တောင် ရှင်နဲ့အတူတူပဲ”

“မင်းက ကိုယ့်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူပါ”

“ရှင် ရဲရဲလား။ နာနေသလား”

“ကိုယ့်ရဲ့လက်ကို ဘယ်တော့မှမဖြုတ်နဲ့နော်”

“အရိုးစုဖြစ်တဲ့အချိန်ထိ ရှင်နဲ့ပဲ အတူရှိမယ်”

“ကိုယ် မင်းကို ယုံတယ် ကိုရီနာ”

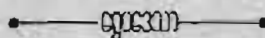
“ရှင်ကို ကျွန်မချစ်တယ်”

“ကိုယ်လည်း မင်းကိုချစ်တယ်”

“ရှင် ဆုံးဖြတ်တာကို ကျွန်မ နာခံမယ်”

“မျက်စိမှိတ်လိုက် ကိုရီနာ”

ဟုဆိုတော့ သူမက ချစ်သူရဲ့စေခိုင်းချက်အတိုင်း

မျက်စိကို ပိတ်ချပစ်လိုက်၏။

“လေတွေက တိုက်နေတယ်”

“အင်း . . . အေးစိမ့်တဲ့အရသာကို ခံစားရတယ်”

“နလုံးသားထဲထိ လေတွေတိုးဝေနေတယ်”

“နလုံးသားထဲထိ အေးစိမ့်နေတယ်”

“နောက်ခြေတစ်လှမ်း ပြန်လှမ်းလိုက်ပါ”

ဟုဆိုတော့ သူမက နောက်ခြေတစ်လှမ်း ထပ်

တိုးလိုက်သည်တွင် . . .

“ကိုယ်တို့ မကြာခင် လေထဲမှာပျံသန်းရတော့

မယ်။ မင်း ကြောက်နေလား”

“ရှင် ကျွန်မလက်ကိုကိုင်ထားရင် ကျွန်မ

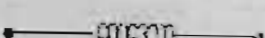
မကြောက်ဘူး”

“မင်းလက်ကို ကိုယ်အမြဲကိုင်ထားမယ်”

“ကျွန်မ ပျော်တယ် ဂျိုးဇက်”

“နောက်ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်ပါ”

“ကျွန်မစိတ်တွေ ပေါ့ပါးနေတယ် ဂျိုးဇက်”

“နောက်ခြေတစ်လှမ်း”

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်တယ် ဂျိုးဇက်”

“နောက်ခြေတစ်လှမ်း”

“ရှင့်လက်တွေက သိပ်နွေးတာပဲ”

“နောက်ခြေတစ်လှမ်း”

“ဂျိုး”

“ကိုရိုနာ”

ထိုသို့သောအသံတွေကို ကျောခိုင်း၍ သာယာ
လှပသောနေ့သစ်တွေဆီသို့ လက်တွဲမဖြုတ်စွာ . . .

— ထူးသော —

မီးငြိမ်းစပြုနေပြီဖြစ်သော တင်းချောင်းလေးကို
မြန်ကောက်တင်လိုက်ကာ နီက . . .

“ကြက်သီးထလောက်အောင် ချစ်ခဲ့ကြတာပဲ”

“အဲတော့ ဒေါမက်။ မစွတာဒေါမက်ကရော”

“သူက ဂျိုးကိုချစ်ပေမယ့်လည်း အခြေအနေက
မြန်မြန်ကြီးပြောင်းလဲသွားတော့ ဘာမှ ပတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး”

“အဲတော့ သူက ယာဉ်ပေါ်တက်သွားရောပေါ့”

“သခင်မကြီးက ချိုးပွဲချင်တယ်။ ပြီးတော့ The
Sun မှာ ဒုတိယအကြိမ် ဖိုင်းပေါက်ကွဲတယ်။ အဲဒီမှာ ယာဉ်

— ထူးသော —

ရွှင်စေချင်တာပါ။ သူတို့ကျေနပ်နေကြမှာပါ။ သူတို့ ရွေးချယ်လိုက်တဲ့ဘဝပဲ။ သူတို့ကို အဲဒီနေ့က နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရတာပါ။

“အဘိုးရဲ့ခကားတွေက သမီးတို့နှလုံးသားထဲ ထိဝင်သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ ငါတို့နှလုံးသားထဲမှာ သိပ်သက်ဝင်လှတဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရောက်ရှိနေပြီ”

“The Sun ကိုရော၊ The Moon ကိုပါ လှလှပပတွေ့မြင်လာသလိုပဲ”

“အခုတော့ ချုံနွယ်တွေက ငါ့မျက်စိထဲမှာ မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွေဖြစ်နေပြီ”

“နဲ့မြောလိုက်တာ။ ဘာကြောင့် ဂျိုးဇက်က အဲလိုရွေးချယ်သွားတာလဲ”

“ငါသာဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အသက်စွန့်ကယ်မှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မဂ္ဂကိုရိုနာက ကျေနပ်နေမှာပါ”

—ရွှေသီတာ—

“သူတို့မှာ အဲဒီတစ်လမ်းတည်းရွေးချယ်ဖို့ ရှိနေတာကို”

“ဟုတ်တယ်။ နှစ်ဖက်မိဘက ဒီလောက်တင်းကြပ်တာ”

“ဟွန်း . . . အဲဒီလိုချစ်တဲ့လူတွေလည်း လောကမှာ တကယ်ရှိတယ်နော်”

“ငါ့ရင်ထဲမှာကို တကယ်ခံစားသွားရတာ”

“ဟုတ်ပြီ။ ငါတို့ ဒီခံစားချက်တွေကို ထိန်းထားမယ်”

“ဘာလို့”

“အခု ငါတို့က အားလုံးရဲ့ရင်ထဲမှာ ပန်းချီကားတွေကိုယ်စီရှိနေကြပြီလေ။ ငါတို့ရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဒီဂျိုးဇက်ပုံပြင်ကို ငါတို့ ပန်းချီအဖြစ်ပုံဖော်မယ်။ ပြီးတော့ ပန်းချီတစ်ချပ်ချင်းစီကို စုပေါင်းပြီး တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်မယ်။ ပြီးတော့ တစ်ချပ်တည်းသော အကောင်းဆုံးပန်းချီကားအဖြစ် ပုံဖော်ပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်မယ်”

—ရွှေသီတာ—

၃၃၈

မယ်ခိုင်

“သခင်ကျိုးဇက်က ခွင့်ပြုပါမလား”

ဟု မဝံ့မရဲနှင့် ဓါးကိုင်နေသောအဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် အဘိုးအိုမှာ အဝေးကို စင်းမျှော်ကြည့်၍နေခဲ့ပါ၏။

“အဘိုး ကျွန်တော်တို့ အဲဒီပန်းချီကားကို ရေးချင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ စိတ်အားထက်သန်နေလို့ ခွင့်ပြုပေးပါ အဘိုး”

ဟုဆိုတော့ အဘိုးအိုမှာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

သူတို့မှာ နားမလည်နိုင်စွာပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်နေကြစိုက် အိမ်အိုကြီးထဲမှ အဘိုးအိုမှာ ပြန်ထွက်ခဲ့လာပြီး သူတို့ကို တစ်စုံတစ်ရပ်လှမ်းပေးခဲ့ပါသည်။

“ဟင် . . . ခဲကျောက်တံ”

“သခင်ကျိုးဇက်ရဲ့ပစ္စည်းပေါ့”

—•••—

“အဘိုး”

“အလှပဆုံးရောင်စုံပန်းချီကားကြီး ဖန်တီးပေးပါ”

“ဟင်”

“အဲဒီပန်းချီကားကိုသာ သခင်ကျိုးဇက်နဲ့ သခင်မကိုရိုနာသာတွေ့ခွင့်ရမယ်ဆို သူတို့သိပ်ပျော်ကြရလိမ့်မယ်”

“အဘိုး”

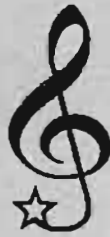
“ဆုတောင်းပေးကြပါ။ သခင်မလေးနဲ့ သခင်လေးတို့ ပျော်ရွှင်ပါစေလို့”

အဘိုးအို ဘိုကွန်ပြောပြသလိုပဲ သူတို့အားလုံး မျက်စိမှိတ်ကာ ဆုတောင်းလိုက်ကြပါသည်။ သူတို့မြင်နေရတာက သိပ်ကိုလှပတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲလေးပါ။

—•••—

ဒက္ကာရီထဲက သံပွင့်ကြွသံ

အရှေ့တောင်အာရှတွင် ပြိုင်ပွဲဝင်ခွင့်ရလိုက်တဲ့
ပန်းချီကားကြီးကတော့ ဒက္ကာရီထဲကသံပွင့်ကြွသံတဲ့လေ။

ထိုအချိန်မှာ သံစဉ်လေးများအဖွဲ့ရဲ့ အပျော်ဆုံး
အချိန်ပေါ့။

သူတို့ကျေးဇူးတင်နေလိမ့်မည်။

သခင်ဂျိုးဇက်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သခင်
မလေး ကိုရီနာကိုသော်လည်းကောင်း။

သို့သော် သခင်နှင့်သခင်မက သူတို့ကိုလွမ်းစရာ
ဒက္ကာရီလေး ပေးသွားခဲ့ပါသည်။

ဒက္ကာရီလေးရဲ့ အဆုံးသတ်မှာတော့ . . .

— သွေးသော —

— သွေးသော —

မည်းမှောင်ပြီး နက်ရှိုင်းနေတဲ့ချောက်ကမ်းပါးကြီး
၏အောက်ခြေကို လူသူအရောက်အပေါက် မရှိခဲ့ပါ။

သို့သော် ထိုချောက်ကမ်းပါးကြီးတွင် ပိုင်ရှင်နှစ်ဦး
ရှိနေပါ၏။

ထိုနှစ်ဦးက ထိုချောက်ကမ်းပါးကြီးကိုရော၊
တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းရေအိုင်လေးကိုရော
အချွန်အတက်များနှင့် လုံခြုံမှုရှိတဲ့ ကျောက်လိုက်ဂူကြီးကို
ပါ ပိုင်ဆိုင်ကြပါသည်။

ခါးကလေးကိုင်းနေသော ဂါဝန်ဖားဖားကြီးနှင့်
အဘွားကြီးမှာ ကျောက်ဆောင်လေးပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး

— သွယ် —

ခြေထောက်မကောင်းသည့် တုတ်ကောက်ကြီးနှင့် အဘိုးအို
မှာ ခဲကျောက်တံလေးကို ကိုင်၍ တစ်ဖက်ကျောက်တုံးတွင်
တစ်ခုခုကို ရေးခြစ်နေခဲ့ပါသည်။

ပါးရေတွေတွန့်နေသော အဘွားကြီး၏အပြုံးတွေ
က ချိုပြီး ခုချိန်ထိ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ပမာ နုပျိုနေဆဲ
ပင်။

အိုနေပြီဖြစ်သော အဘိုးအိုမှာလည်း ခုချိန်ထိ
ခဲကျောက်တံကို ကောင်းကောင်းကိုင်နိုင်ဆဲဖြစ်ပါ၏။

အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေပေမယ့်လည်း ပန်းချီရေးနေ
သည့် အဘိုးအိုရဲမျှက်လုံးတွေမှာ တောက်ပလှပါသည်။

ဒါ သူတို့အတွက် ကျေနပ်စရာအကောင်းဆုံး
နေသစ်တွေပေါ့။ အချစ်နဲ့တည်ဆောက်တဲ့ နေသစ်တွေမှာ
အချစ်ကြောင့်ပဲ ပျော်ရွှင်နေရပါပြီ။ အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီး
တည်ဆောက်လို့ အကောင်းဆုံးသော နိဗ္ဗာန်တစ်ခုပါပဲ။
ရသတို့နှင့် ပြည့်စုံပါစေ။

— သွယ် —